

SALLY ROONEY

Phạm Thu Hà dịch

GIỮA HAI CHÚNG TA

I LOVE
BOOKS



NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI



GIỮA HAI CHÚNG TA

Tác giả: Sally Rooney

Dịch giả: Phạm Thu Hà

Phát hành: IloveBooks

NXB Thế Giới 02/2020

— ★ —

ebook©vctvegroup

Connell và Marianne lớn lên trong một thị trấn nhỏ ở Ireland, nơi tất cả mọi người đều biết mặt nhau. Ở trường, trong khi, Connell cực kỳ nổi tiếng, thành viên của đội bóng đá và được yêu thích, thì Marianne chỉ là một người khác biệt, cô độc, chìm trong thế giới của riêng mình. Nhưng từ ngày cả hai người bắt đầu nói chuyện với nhau, họ bước vào một quan hệ không thể gọi tên đầy vụng trộm, bí mật, một thứ gì đó đã thay đổi cuộc đời của họ mãi mãi.

Một năm sau, cả hai cùng lên học tại Trinity College ở Dublin. Khi Marianne đã tìm thấy giá trị, sự tự do của mình trong một thế giới xã hội mới, thì ngược lại, Connell đứng bên lề mọi cuộc chơi, ngại ngùng và đánh mất đi sự tự tin. Trong suốt những năm học tại trường đại học, Marianne và Connell vẫn gặp gỡ, hẹn hò với những người khác. Nhưng tận sâu bên trong, họ bị cuốn hút và không thể cưỡng lại nhau.

Liệu cuối cùng, cả hai có tìm thấy giá trị của nhau giữa cuộc đời này và nhận ra rằng, dù đi xa bao nhiêu, người kia vẫn luôn luôn là mảnh ghép không thể thiếu của mình?

GIỮA HAI CHÚNG TA là câu chuyện đầy mê hoặc về tình yêu, tình bạn cùng những mối quan hệ phức tạp của giới trẻ. Bằng sự nhạy cảm và sắc bén, Sally Rooney đã viết một cuốn tiểu thuyết với chiều sâu, sự tinh tế, sâu sắc và cả sự đau lòng lay động tam can, đảm bảo sẽ làm mê đắm bất cứ người đọc nào. Đây có thể coi là một tác phẩm đầy xuất sắc đại diện cho ý nghĩa của tuổi trẻ và tình yêu thời nay.

“...Một câu chuyện về tuổi trẻ chạm tới cảm xúc của mọi tầng lớp, vượt qua các quan điểm chính trị bởi những cuộc đối thoại đầy dí dỏm, nhiệt thành...” – Vogue

Xuất bản lần đầu vào năm 2018, cuốn tiểu thuyết GIỮA HAI CHÚNG TA thực sự là một hiện tượng văn học khi đã bán hơn 1 triệu bản tại Vương quốc Anh và đạt được nhiều thành tích lớn:

- Được đề cử giải Man Booker 2018.
- Đoạt danh hiệu “Tiểu thuyết Ireland của năm” tại giải thưởng sách Ireland 2018.
- Tháng 1/2019, giải sách Costa bình chọn là “Tiểu thuyết hay nhất”.
- Tháng 12/2019, đứng số 1 trong top 10 cuốn sách hay nhất, đáng đọc nhất do trang trang EW.com bình chọn.
- The New York Times best seller.
- Bộ phim chuyển thể sẽ được phát sóng trên BBC (UK) và Hulu (US) vào cuối mùa xuân năm 2020.

Về tác giả SALLY ROONEY:

Sally Rooney (sinh năm 1991): Là tác giả trẻ người Ireland. Tác phẩm của cô đã sớm xuất hiện trên các chuyên trang như The New Yorker, New York Times, Granta and The London Review of Books. Cô là người chiến thắng giải nhà văn trẻ của năm trên tờ Sunday Times (2017). Ngoài sáng tác thơ, truyện ngắn, cô có 2 tiểu thuyết tiêu biểu là: *Conversations with Friends*, *Normal People*.

Tháng Một năm 2011

Marianne bước ra mở cửa khi Connell bấm chuông. Cô đã cởi áo len nhưng vẫn mặc bộ đồng phục học sinh gồm áo sơ mi và váy, không đi giày mà chỉ mang tất.

Ồ, chào! Cậu nói.

Vào đi.

Cô xoay người vào nhà. Cậu khép cánh cửa sau lưng lại rồi đi theo. Cách đó vài bước chân, trong căn bếp, mẹ cậu, Lorraine đang lột đôi găng cao su ra khỏi tay. Marianne ngồi lên mặt bàn và với lấy lọ sô cô la mở sẵn nắp, vẫn còn cấm nguyên chiếc thìa mà cô vừa bỏ lại.

Marianne kể với mẹ là hôm nay có kết quả thi thử rồi? Lorraine hỏi.

Chúng con có kết quả môn tiếng Anh. Cậu đáp: Người ta trả kết quả từng môn một. Chút nữa mẹ có muốn lái xe không?

Lorraine gập đôi găng tay cao su một cách gọn gàng và cất chúng xuống dưới bồn rửa rồi búi lại tóc. Connell nghĩ, việc chỉnh trang đó nên đợi khi ra tới xe thì hơn.

Và mẹ nghe nói là con đã làm rất tốt? Lorraine nói.

Cậu ấy đứng đầu lớp đấy ă! Marianne kể.

Vâng. Connell nói: Marianne cũng làm khá tốt. Chúng ta đi được chưa?

Lorraine ngừng việc cời tạp dề: Mẹ không biết là mình đang vội đấy.

Cậu đút tay vào túi quần và cố nén lại cái thở dài, nhưng tiếng hít sâu vang lên vẫn nghe như một tiếng thở dài đầy khó chịu.

Mẹ chỉ cần lấy đồ ra khỏi máy sấy nữa thôi. Lorraine nói: Và sau đó chúng ta sẽ đi. Được chưa?

Connell chỉ cúi đầu lặng im trong khi Lorraine rời khỏi phòng.

Cậu có muốn ăn không? Marianne mời.

Cô chìa lọ sô cô la ra. Cậu ấn tay xuống sâu trong túi quần như thể đang cố gắng nhét toàn bộ cơ thể của mình vào đó.

Không, cảm ơn. Connell đáp.

Cậu nhận được kết quả kiểm tra môn tiếng Pháp rồi hả?

Từ hôm qua.

Connell đứng dựa lưng vào tủ lạnh và quan sát Marianne liếm cái thìa. Ở trường, Connell và Marianne thường tỏ ra không quen nhau. Mọi người biết rằng, Marianne sống trong căn biệt thự trắng với ngõ vào riêng còn mẹ Connell thì làm công việc dọn dẹp nhưng không ai biết về mối liên hệ đặc biệt của hai người.

Tớ được một con A1. Connell nói: Môn tiếng Đức của cậu thì sao?

A1 cơ á! Marianne đáp: Cậu đang khoe khoang đấy à?

Nhưng cậu vẫn sẽ nhận được học bổng sáu trăm đô, phải không?

Cô nhún vai: Tớ nghĩ cậu mới là người được học bổng.

Nhưng cậu học giỏi hơn.

Đừng thấy buồn. Tớ vốn thông minh hơn hầu hết mọi người mà.

Marianne ngoác miệng cười. Cô không buồn che giấu rằng mình coi nhẹ những người trong trường. Cô không có bạn bè và thường dành thời gian ăn trưa một mình để đọc tiểu thuyết. Rất nhiều người không thích cô. Cha Marianne mất khi cô mới mười ba tuổi và Connell nghe nói cô bị bệnh tâm thần hay cái gì đó đại loại vậy. Quả đúng cô là người thông minh nhất trường. Cho nên, cậu vừa ngại phải ở một mình với cô như thế này nhưng cũng vừa háo hức nghĩ đến những điều có thể nói để làm cô ấn tượng.

Có điều, cậu không phải người đứng đầu lớp tiếng Anh. Connell trêu.

Cô liếm răng, tỏ vẻ không quan tâm: Có lẽ cậu nên giúp tớ học bài, Connell ạ.

Cậu cảm thấy tai mình nóng lên. Có lẽ, cô ấy chỉ đang đùa chứ không cố tình gợi ý gì khác nhưng nếu cô ấy thật sự đang tán tỉnh thì điều đó sẽ khiến độ nổi tiếng của cậu ở trường bị giảm đi, vì Marianne vẫn luôn bị coi là kì dị. Cô mang đôi giày có đế dày xấu xí và không trang điểm. Mọi người nói cô không cạo lông ở chân hay ở bất cứ chỗ nào khác. Connell đã nghe đồn rằng, Marianne từng làm đổ kem sô cô la lên chính mình trong giờ ăn trưa ở trường, thế là cô đi đến phòng vệ sinh nữ, cởi áo ra và giặt nó ngay chỗ bồn rửa. Đó là một giai thoại khá nhiều người biết đến. Nếu muốn thể hiện, cô có thể đơn giản là cất tiếng chào hỏi với Connell trước mặt cả trường. Kiểu như: *Hẹn gặp cậu chiều nay nhé!* Nếu thế thật chắc chắn sẽ khiến cậu khó xử và Marianne có vẻ là kiểu người thích khiến người khác bối rối. Nhưng cô chưa bao giờ làm điều đó.

Cậu đã nói chuyện gì với cô Neary sáng nay thế? Marianne hỏi.

À... Không gì cả. Tớ không nhớ. Chắc là chuyện thi cử.

Marianne quét cái muỗng quanh miệng lọ sô cô la, hỏi: Cô ấy thích cậu hả?

Connell nhìn cô di chuyển cái muỗng, tai vẫn còn nóng bừng.

Tại sao cậu lại nghĩ như vậy? Connell hỏi lại.

Chúa ơi, cậu thực sự không có gian tình với cô ấy, phải không?

Rõ ràng là không. Cậu thấy việc đùa cợt về chuyện này vui lắm hả?

Xin lỗi. Marianne nói.

Cô nhìn sâu vào cậu, ánh mắt đó như xuyên qua đồng tử của cậu, thẳng đến phía sau đầu Connell.

Cậu nói đúng, nó không hài hước. Cô nói: Tớ xin lỗi nhé.

Connell gật đầu, nhìn quanh phòng một chút, ấn những ngón chân trong mũi giày vào rãnh ngăn giữa hai viên gạch lát sàn.

Thi thoảng tớ cũng thấy cô ấy hành động hơi lạ quanh mình... Cậu nói: Nhưng tớ sẽ không đi kể mấy chuyện đó với mọi người.

Lúc trong lớp, tớ thấy cô ấy cứ cười cợt với cậu suốt.

Cậu thật sự nghĩ thế hả?

Marianne gật đầu. Connell xoa cổ. Cô Neary là giáo viên giảng dạy môn *Kinh tế học*. Tin đồn về tình cảm cậu dành cho cô Neary lan truyền râm ran ở trường. Thậm chí, một số người còn nói rằng cậu đã cố kết bạn trên Facebook với cô, điều mà Connell chưa từng làm và sẽ không bao giờ làm. Thật ra, cậu thường chỉ lặng lẽ ngồi đó trong khi cô ấy cố bắt chuyện và làm thân. Cô Neary thỉnh thoảng

giữ Connell lại sau giờ học để bàn về định hướng tương lai và có một lần, cô ấy thực sự đã chạm vào nút thắt chiếc cà vạt của cậu. Cậu không thể kể với mọi người về cách giáo viên môn *Kinh tế học* hành động bởi vì họ sẽ nghĩ rằng cậu đang khoe khoang. Trong lớp, Connell cảm thấy quá xấu hổ và khó chịu để tập trung học, cậu chỉ ngồi đó nhìn chăm chăm vào sách giáo khoa cho đến khi các biểu đồ dạng cột bắt đầu mờ đi.

Mọi người cứ đồn đoán là tớ thích cô ấy hay gì đó... Connell nói: Nhưng thực sự là không, tớ không thích một chút nào cả. Ý tớ là, cậu không nghĩ tớ đã thấy thích thú khi cô ấy hành động như vậy đấy chứ?

Tớ chưa thấy cậu tỏ ra thích thú bao giờ.

Connell không ngừng lau lòng bàn tay lên áo đồng phục. Mọi người đều có vẻ bị thuyết phục bởi tin đồn rằng cậu thấy cô Neary hấp dẫn đến nỗi chính cậu cũng bắt đầu nghi ngờ bản thân mình. Điều gì sẽ xảy ra nếu ở một mức độ nào đó nằm ngoài nhận thức của Connell, cậu thực sự khao khát một giáo viên? Cậu thậm chí còn chưa hiểu được *khao khát* là sao. Lần nào cũng vậy, việc quan hệ tình dục khiến cậu cảm thấy căng thẳng đến mức khó chịu, cậu ngỡ rằng có một điều gì đó không ổn với mình, rằng cậu không thể thân mật với phụ nữ, rằng cậu có xu hướng phát triển lệch lạc. Connell thường nằm vật ra sau khi quan hệ xong, và nghĩ: *Mình ghét chuyện này đến phát ốm*. Có phải đó chỉ đơn giản là bản chất của cậu? Nhớ đâu, cảm giác buồn nôn trào lên mỗi khi cô Neary dựa người gần bên thực ra là cảm giác hồi hộp khao khát khi phải đối mặt với tính dục của Connell? Làm sao cậu biết chắc được?

Tớ có thể đến chỗ thầy hiệu trưởng Lyons và nói về chuyện này nếu cậu muốn. Marianne gợi ý: Tớ sẽ không bảo là cậu nói ra, tớ sẽ chỉ nói rằng mình tự nhận thấy điều đó.

Chúa ơi, không! Không! Đừng nói về nó với bất cứ ai, được chứ?

Được rồi, được rồi.

Cậu nhìn thẳng vào Marianne để chắc chắn là cô nghiêm túc, rồi gật đầu.

Việc cô ấy hành động như vậy không phải là lỗi của cậu. Marianne nói: Cậu không làm gì sai cả.

Cậu trở nên lặng lẽ, băn khoăn: Vậy thì tại sao tất cả mọi người đều nghĩ tớ thích cô Neary?

Có lẽ vì cậu hay đỏ mặt khi cô ấy ở gần. Nhưng cậu biết đấy, cậu đỏ mặt trước mọi thứ, đó đơn giản là kiểu của cậu.

Connell cười ngượng ngịu: Cảm ơn!

Ừ, cậu hay đỏ mặt thật đấy.

Ừ, tớ cũng biết thế.

Ngay cả bây giờ cậu cũng đang đỏ mặt. Marianne nói.

Cậu nhắm mắt, đưa lưỡi lên vòm miệng. Connell có thể nghe thấy tiếng cười của Marianne.

Tại sao cậu cứ xét nét với mọi người thế? Connell nói.

Tớ không xét nét. Chuyên cậu đỏ mặt cũng thường thôi, tớ có bao giờ đi kể linh tinh đâu.

Chỉ vì cậu không trò chuyện với mọi người không có nghĩa là cậu có thể nói bất cứ điều gì cậu muốn.

Được rồi. Cô nói: Xin lỗi nhé!

Cậu quay người và nhìn ra khu vườn ngoài cửa sổ. Để mà nói thì *khu vườn* trông giống như *quảng trường* hơn. Nó có sân tennis và ở chính giữa đặt một bức tượng đá điêu khắc hình dáng một người phụ nữ với kích thước lớn. Cậu chăm chú ngắm nhìn và nghiêng mặt đến gần làn hơi mát lạnh toả ra từ những chiếc ly thủy tinh. Khi mọi người bàn tán chuyện Marianne giặt áo trong bồn rửa, họ tỏ ra đây là một câu chuyện hài hước nhưng Connell nghĩ rằng, mục đích thực sự của câu chuyện là cái gì đó khác. Marianne chưa bao giờ hẹn hò với bất kì ai trong trường, chưa từng có ai thấy cô ấy cười đùa, hay thậm chí biết chắc cô ấy thích con trai hay con gái, cô luôn rất kín đáo. Cậu đồ rằng vì mọi người tọc mạch thế nên họ đã kể mấy câu chuyện kiểu vậy, như cách thách thức một điều mà họ chưa được phép biết.

Tớ không muốn bọn mình tranh cãi. Cô nói.

Chúng ta đâu có tranh cãi gì.

Chắc là cậu ghét tớ nhưng dù sao thì cậu cũng là người duy nhất thực sự nói chuyện với tớ.

Tớ chưa bao giờ bảo là ghét cậu. Connell đáp.

Điều đó khiến Marianne chú ý và ngược nhìn lên. Cảm thấy bối rối, cậu tránh chạm ánh mắt cô nhưng qua khóe mắt, cậu vẫn biết cô đang nhìn mình. Khi nói chuyện với Marianne, cậu có cảm giác hoàn toàn được riêng tư. Connell có thể nói với cô bất cứ điều gì về bản thân, kể cả những điều kỳ quặc và cô sẽ không bao giờ mang chúng đi ngồi lê đôi mách, cậu biết thế. Ở một mình với cô giống như mở cánh cửa thoát ra khỏi cuộc sống thực tại rồi đóng nó lại sau lưng. Trước cô, cậu không thấy ngại ngùng. Trên thực tế,

Marianne là người khá thoải mái và cậu thấy ngại khi ở bên cô vì cách cư xử vụng về của chính mình nên Connell cứ luyên thuyên những điều mà bình thường cậu không bao giờ nói.

Vài tuần trước, khi Connell đang đợi Lorraine trong phòng khách, Marianne đã đi xuống cầu thang trong khi đang khoác chiếc áo choàng tắm. Đó chỉ là một chiếc áo choàng tắm trắng trơn, được buộc theo cách thông thường. Tóc cô ướt và làn da trông lấp lánh như thể cô vừa mới thoa kem dưỡng ẩm. Khi nhìn thấy Connell, Marianne ngập ngừng đứng lại trên cầu thang, nói: Tớ không biết cậu đang ở đây, xin lỗi.

Hình như cô hơi ngại ngừng nhưng không phải kiểu khó xử hay gì khác. Rồi cô quay lên phòng. Sau khi cô rời đi, cậu vẫn đứng đó trong phòng khách, chờ đợi. Connell biết cô có lẽ đang mặc quần áo, bất cứ kiểu quần áo nào cô mặc khi xuống lầu đều là trang phục mà cô chọn để diện sau khi cô bắt gặp cậu trong nhà mình. Dù sao đi nữa, Lorraine đã sẵn sàng để rời đi trước khi Marianne xuất hiện trở lại và cậu không bao giờ có cơ hội được nhìn xem cô đã chọn mặc cái gì. Thực ra cậu rất quan tâm. Cậu cũng không kể với bất cứ ai trong trường về điều đó, rằng cậu đã nhìn thấy Marianne trong một chiếc áo choàng tắm, hay rằng cô ấy đã trông có vẻ then thùng, chẳng ai cần biết cả.

Chà, tớ thích cậu. Marianne nói.

Trong vài giây, Connell không nói gì, không khí căng thẳng đầy riêng tư giữa họ chợt trở nên dày đặc, bao lấy khuôn mặt và cơ thể cậu với một áp lực gần như chạm vào được. Sau đó, Lorraine quay trở lại nhà bếp, thắt lại chiếc khăn quanh cổ. Lorraine gõ nhẹ lên

cánh cửa mặc dù nó để mở.

Đi thôi. Lorraine nói.

Vâng. Connell đáp.

Cảm ơn vì tất cả mọi thứ, cô Lorraine. Marianne nói: Hẹn gặp lại cô vào tuần tới.

Connell đang bước ra khỏi cửa bếp thì nghe tiếng mẹ cậu nói: Con có thể nói tạm biệt, phải không?

Cậu quay đầu lại nhưng thật khó để nhìn thẳng vào mắt Marianne, vì vậy Connell nói với sàn nhà: Phải, tạm biệt. Cậu không đợi tiếng cô trả lời.

Trong xe, mẹ cậu thắt dây an toàn và lắc đầu: Con nên đối xử tử tế hơn một chút với con bé. Nó đã có một khoảng thời gian không dễ dàng ở trường.

Cậu cắm chìa khóa để khởi động, liếc nhìn phía sau: Con luôn tốt với cô ấy.

Con bé thực sự là một người rất nhạy cảm. Lorraine nói.

Chúng ta có thể nói về chuyện khác được không hả mẹ?

Lorraine nhăn mặt. Cậu ngoảnh về phía kính chắn gió và giả vờ như không nhìn thấy.

Ba tuần sau (tháng Hai năm 2011)

Cô ngồi vào bàn trang điểm, ngắm nhìn khuôn mặt mình trong gương. Khuôn mặt cô thiếu sự góc cạnh quanh má và hàm, trông như những sản phẩm công nghệ nhân tạo, với đôi mắt là hai con trỏ nhấp nháy. Nó gợi nhớ đến hình ảnh phản chiếu của mặt trăng, mờ ảo và朦胧 lung, dường như đang biểu hiện tất cả các cảm xúc nhưng cũng thật lạnh lùng, vô cảm. Cô thấy xấu hổ khi thừa nhận mình muốn trang điểm chỉ vì nơi sắp đến. Vẫn đắm đắm nhìn vào bản thân trong gương, cô miết ngón tay vào lọ son dưỡng đã mở sẵn và thoa nó lên môi.

Khi Marianne xuống nhà và lấy áo khoác ra khỏi móc thì Alan, anh trai cô bước tới từ phòng khách.

Mày chuẩn bị đi đâu à? Anh ta hỏi.

Em ra ngoài thôi.

Ra ngoài là đi đâu?

Cô luồn tay vào áo khoác và chỉnh trang lại nếp gấp cổ. Marianne bắt đầu cảm thấy lo lắng và hy vọng sự im lặng làm mình trông cá tính chứ không phải bồn chồn.

Chỉ là ra ngoài đi dạo thôi. Cô nói.

Alan bước đến đứng trước cửa.

Chà, tao biết là mày không ra ngoài để gặp bạn bè. Anh ta nói: Vì

mày không có bạn bè, phải không?

Không, không có.

Marianne mỉm cười, một nụ cười dịu dàng, hy vọng rằng vẻ ngoan ngoãn này sẽ xoa dịu và khiến anh ta ngừng làm phiền cô. Thay vào đó, Alan nói: Mày làm thế để làm gì?

Gì cơ? Cô hỏi lại.

Cười kiểu dị hợm như này ấy?

Alan bắt chước khuôn mặt cô, nhăn nhó thành một nụ cười xấu xí, nhe hết cả răng ra ngoài. Mặc dù anh ta cười tươi, nhưng chính vẻ toe toét quá mức khiến Alan trông có vẻ tức giận.

Mày có thấy vui khi chẳng có ai thềm chơi cùng không? Anh hỏi.

Không. Cô đáp.

Vẫn mỉm cười, cô lùi lại hai bước, quay người và đi về phía nhà bếp, nơi cánh cửa hiên dẫn vào vườn. Alan theo sau. Anh ta nắm lấy vai Marianne và kéo cô lại ngay chỗ ngưỡng cửa. Cô cảm thấy hàm mình siết chặt. Những ngón tay Alan bấm vào cô qua lớp áo khoác.

Nếu mày đi khóc lóc với mẹ về chuyện này... Alan nói.

Không... Marianne đáp: Không. Em chỉ ra ngoài đi dạo thôi.

Anh ta buông tay, cô chuồn ra và đóng cánh cửa lại sau lưng. Không khí bên ngoài rất lạnh, răng Marianne va lập cập vào nhau. Cô đi vòng qua bên hông nhà để xuống trạm xe bên đường. Chỗ Alan vừa nắm lấy ở vai cô vẫn còn nhoi nhói. Cô lấy điện thoại từ trong túi ra và soạn một tin nhắn, cứ viết rồi xóa rồi lại viết lại. Cuối cùng cô ấy nhấn phím gửi: *Tớ đang trên đường đến*. Trước khi cất điện thoại đi, cô nhận được hồi âm: *Gặp cậu sớm*.

Vào cuối học kỳ trước, đội bóng đá của trường đã vào đến vòng chung kết của một giải đấu quan trọng và tất cả học sinh đều xin nghỉ ba tiết cuối ngày để đi xem trận đấu. Trước đây, Marianne chưa bao giờ xem họ chơi. Cô không có hứng thú với thể thao, đến cả tiết giáo dục thể chất cũng phải chật vật mới qua được. Trên xe buýt suốt đường đến trận đấu, cô chỉ nghe nhạc, không nói chuyện với ai. Bên ngoài cửa sổ là đám gia súc thong dong giữa đồng cỏ xanh mướt, những ngôi nhà trắng với mái ngói nâu. Đội bóng đá ngồi ở đầu xe, uống nước, vỗ vai nhau để nâng cao tinh thần. Marianne có cảm giác rằng cuộc sống thực sự của cô đang diễn ra ở một nơi rất xa, diễn ra mà không có cô, Marianne băn khoăn không biết có bao giờ cô tìm thấy nơi đó để trở thành một phần của nó. Cảm giác ấy đặc biệt nhức nhối mỗi khi cô ở trường, mặc dù cô cũng chẳng hình dung cụ thể được về cuộc sống ở thế giới khác sẽ như thế nào. Cô chỉ biết là một khi nó bắt đầu, cô sẽ không cần phải hoang mang, tưởng tượng thêm nữa.

Không khí trước trận đấu chợt trầm xuống. Họ đã được đưa đến sân thi đấu để đứng bên đường biên và cổ vũ cho đội bóng. Marianne ở gần cột gôn cùng với Karen và vài cô gái khác. Tất cả mọi người, ngoại trừ Marianne, có vẻ như đều thuộc lời bài hát truyền thống của trường theo cách nào đó, những câu từ mà cô chưa từng nghe trước đây. Khi bài hát vang lên quá nửa, cô Keaney xuất hiện và đưa cho họ nước trái cây với lương khô. Phần cuối của bài hát làm không khí xung quanh rộn ràng hẳn, loa phát thanh đặt gần chỗ Marianne. Connell Waldron đứng ở trung tâm đám đông phía trước. Cô có thể thấy cậu trong bộ đồng phục bóng đá, quần

soóc trắng sáng bóng, áo thi đấu dán số chín ở lưng. Connell có phong thái rất tự tin, hơn bất kỳ cầu thủ nào khác. Dáng vẻ của cậu tựa như những đường nét thanh lịch được vẽ bằng cọ. Khi quả bóng di chuyển về phía cuối sân, cậu thường chạy quanh và thi thoảng vung tay lên không trung, rồi cậu sẽ đứng lại, lặng yên. Thật thú vị khi được dõi theo cậu, Marianne không nghĩ rằng cậu biết hay quan tâm đến nơi cô đang đứng. Một ngày nào đó, sau giờ học, cô có thể sẽ nói với Connell rằng mình đã xem cậu chơi thể thao và cậu sẽ cười, gọi cô là *nàng lập dị*.

Vào phút thứ bảy mươi, Aidan Kennedy đưa bóng lên phía bên trái sân và chuyền nó cho Connell. Connell sút từ góc vòng cấm, qua đầu của các hậu vệ và quả bóng xoáy vào lưới. Cả khu khán đài bùng nổ, Karen thậm chí còn quàng tay quanh eo Marianne và siết chặt. Họ đang cùng nhau cổ vũ, họ đã thấy một điều kỳ diệu xóa mờ khoảng cách xã hội lúc thường. Cô Keaney huyết sáo, nhảy nhót. Trên sân, Connell và Aidan ôm chặt nhau như anh em lâu ngày mới được đoàn tụ. Hình ảnh về Connell đã thật đẹp đẽ. Marianne chợt thấy rung động đến mức cô gần như muốn được xem cậu làm tình với ai đó không nhất thiết phải là với cô, mà có thể là với bất cứ ai. Sẽ thật đẹp đẽ nếu được ngắm nhìn cậu. Cô biết những suy nghĩ kiểu này khiến mình trở nên kỳ lạ so với những người khác trong trường, thậm chí đến mức lập dị.

Bạn cùng lớp với Marianne dường như rất thích trường học và xem việc đồng phục giống nhau mỗi ngày, tuân thủ mọi quy tắc, theo dõi những hành vi sai trái... là rất bình thường. Họ không thấy trường học là một nơi tù túng, ngột ngạt. Năm ngoái, Marianne đã

có một cuộc chuyện với giáo viên Lịch sử, thầy Kerrigan, vì ông bắt gặp cô đang nhìn ra cửa sổ và không ai trong lớp đứng về phía cô. Marianne luôn cho rằng thật lố bịch khi phải mặc đồng phục vào mỗi buổi sáng và bị nhốt trong một tòa nhà lớn cả ngày, thậm chí còn không được phép di chuyển ánh mắt đến nơi mình muốn, vậy đấy, đôi mắt cô giờ thuộc thẩm quyền của các quy tắc trường học.

Em sẽ không học được cái gì nếu cứ mơ mộng và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Thầy Kerrigan nói. Marianne đã mất bình tĩnh và vặc lại: Đừng tự lừa dối bản thân thầy, thầy không có gì để em học hết.

Hồi nọ Connell có nói rằng cậu nhớ vụ đó, rằng vào thời điểm ấy, cậu thấy cô quá vô lễ với thầy Kerrigan, vốn là một trong những giáo viên khá có nguyên tắc.

Nhưng tớ hiểu những gì cậu nói. Connell thêm vào: Về cảm giác như bị giam cầm trong trường, tớ cũng thấy thế. Thầy ấy nên để cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, tớ sẽ đồng ý nếu ở đó. Việc ấy chẳng hại đến ai.

Sau cuộc trò chuyện trong bếp mà Marianne nói với Connell rằng cô thích cậu, Connell bắt đầu đến nhà Marianne thường xuyên hơn. Cậu sẽ đến sớm để đón mẹ đi làm về và băng quơ quanh quần trong phòng khách, hoặc đứng bên cạnh lò sưởi với hai tay đút trong túi. Marianne không bao giờ hỏi tại sao cậu lại đến. Họ nói chuyện một chút, hoặc cô ấy nói và cậu chỉ gật đầu. Connell nói rằng cô nên thử đọc cuốn *Tuyên ngôn Cộng Sản**, cậu nghĩ cô hẳn sẽ thích nó và đã đề nghị viết tiêu đề xuống một tờ giấy cho cô khỏi quên.

Tớ biết *Tuyên ngôn Cộng Sản* là gì. Cô nói.

Connell nhún vai: Được thôi.

Sau một lúc, Connell mỉm cười nói thêm: Cậu chỉ cố tỏ ra sành thôi, nhưng dám cá là cậu chưa đọc nó.

Cô cười, cậu cũng cười theo. Họ không nhìn vào nhau khi cười, họ phải nhìn vào góc phòng hoặc nền đất dưới chân.

Connell dường như hiểu cảm giác của cô về trường học. Cậu nói là thích nghe ý kiến của cô.

Tớ tưởng cậu đã nghe đủ loại ý kiến của tớ trong các lớp học rồi chứ. Cô đùa.

Với khuôn mặt rất bình thản, chân thật, Connell đáp: Cậu hành động khác trong lớp, cậu đâu có thực sự như thế.

Đôi lúc, Connell nghĩ rằng Marianne dường như có thể biến đổi thành những con người hoàn toàn khác nhau. Điều này làm cô ngạc nhiên bởi vì cô luôn chỉ thấy bên trong mình là một tính cách nhất quán, bất kể cô làm hay nói gì. Marianne đã từng cố gắng để trở nên khác biệt trong quá khứ, như một cách thể nghiệm nhưng nó chưa bao giờ hiệu quả. Nếu cô khác với Connell thì sự khác biệt không xảy ra trong chính cô, trong thâm sâu nhân cách cô mà xảy ra ở giữa họ, giữa sự tương tác. Thỉnh thoảng cô làm cậu cười nhưng lắm khi cậu cũng tỏ ra trầm mặc, khó hiểu và mỗi lần sau khi Connell rời đi, Marianne sẽ cảm thấy chệnh choáng, lo lắng, vừa tràn đầy sức sống lại vừa cạn kiệt năng lượng.

Tuần trước, Connell đã theo cô vào phòng sách để tìm một bản in của cuốn *Sự điêu tàn tiếp theo** để cho cậu mượn. Cậu đứng đó,

nhìn lướt qua các kệ sách, với nút áo trên cùng mở ra và cà vạt của trường được nói lỏng. Cô tìm thấy cuốn sách và đưa nó cho Connell, cậu ngồi xuống ghế bên cửa sổ xem bìa sau. Marianne cũng ngồi cạnh và hỏi rằng bạn bè của Connell, gồm Eric và Rob, có biết việc cậu đọc rất nhiều ngoài những thứ ở trường hay không.

Họ sẽ chẳng quan tâm đến những thứ này. Connell đáp.

Ý cậu là họ không quan tâm đến thế giới xung quanh hả?

Connell làm vẻ mặt cậu luôn làm mỗi khi cô tỏ ra đánh giá bạn bè cậu, một cái nhú mày đầy biểu cảm.

Không phải như vậy. Cậu nói: Họ có những sở thích riêng. Tớ không nghĩ rằng họ đã đọc những cuốn sách về chủ đề phân biệt chủng tộc hay đại loại thế.

Đúng vậy, họ quá bận rộn khoe khoang về việc họ có mối quan hệ với những ai. Cô nói.

Connell dừng lại một giây, như thể tai cậu đã vướng vào lời nhận xét này nhưng cậu lại không biết phải trả lời thế nào: Ủ, thì thoảng họ cũng hay khoe khoang. Tớ không bào chữa cho hành động kiểu ấy, tớ biết lắm lúc họ có thể trở nên hợm hĩnh.

Cậu không thấy việc đó thật khó chịu à?

Connell dừng lại lần nữa, rồi nói: Hầu như là không. Họ vẫn đi quá giới hạn một chút và hẳn là tớ có khó chịu. Nhưng dù sao thì, họ là bạn của tớ, cậu biết đấy. Bạn bè thì có thể bỏ qua nhiều sự khác biệt của nhau.

Marianne nhìn Connell, còn Connell thì bận rộn xem phần gáy cuốn sách.

Tại sao lại thế? Cô hỏi.

Cậu nhún vai, uốn cong bìa sách. Marianne cảm thấy thất vọng. Mặt và tay cô nóng bừng. Cậu vẫn tiếp tục nhìn vào cuốn sách mặc dù cô chắc chắn là cậu đã đọc tất cả chữ in trên bìa bốn rồi. Theo một cách nhỏ nhoi nào đó, cô cảm thấy rung động với sự hiện diện của cơ thể cậu, như thể chỉ cần hơi thở của Connell chuyển động thôi cũng đủ mạnh để khiến cô run rẩy.

Cậu có nhớ hôm nọ cậu đã nói thích tớ không? Connell hỏi: Cậu đã bảo thế khi bọn mình đang nói về trường học ở trong bếp.

Nhớ.

Ý cậu là thích tớ như một người bạn, hay gì?

Marianne nhìn chằm chằm xuống đùi. Cô đang mặc một chiếc váy nhung ngắn và trong ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ, cô có thể thấy nó dính đầy những sợi vải li ti.

Không, không chỉ đơn giản như một người bạn đâu. Cô đáp.

Ồ, được rồi. Tớ đã hơi băn khoăn.

Connell ngồi đó, gật đầu với chính mình.

Tớ thấy rối trí với cảm xúc của mình. Connell nói thêm: Tớ nghĩ là sẽ khó xử ở trường nếu có chuyện gì xảy ra giữa chúng mình.

Không ai biết là được mà.

Cậu ngược lên, nhìn vào cô thật sâu, với tất cả sự chú ý. Marianne biết Connell sẽ hôn mình, và cậu đã làm thế. Môi Connell thật mềm mại, dịu dàng đưa lưỡi vào miệng cô. Rồi nụ hôn kết thúc và cậu đứng thẳng dậy. Connell như chợt nhớ ra mình đang cầm cuốn sách trong tay và lại đưa mắt ngăm ngía nó.

Nó thật tuyệt. Marianne nói.

Connell gật đầu, nuốt nước bọt, vẫn chăm chú vào cuốn sách. Connell tỏ ra ngượng ngùng, như thể cô đã thô lỗ khi đề cập đến nụ hôn, điều đó khiến Marianne bắt đầu cười, trông cậu đang bối rối.

Được rồi. Connell nói: Cậu đang cười chuyện gì thế?

Không có gì.

Cậu đang hành động như chưa hôn ai bao giờ.

Thì tớ chưa từng hôn ai thật mà. Cô đáp.

Connell đưa tay che mặt. Marianne lại cười không ngừng, rồi cậu cũng cười theo. Tai Connell rất đỏ, cậu liên tục lắc đầu. Sau vài giây, cậu đứng dậy với cuốn sách trên tay.

Đừng kể với mọi người ở trường về chuyện này, có được không? Connell nói.

Làm như tớ có bạn bè để kể ấy.

Connell rời khỏi phòng. Cô yếu ớt trườn xuống ghế, ngồi bệt trên sàn với đôi chân duỗi thẳng như một con búp bê cũ. Ngồi đó và nghĩ lại mọi chuyện, cô có cảm tưởng rằng Connell chỉ qua nhà cô để ra một đề bài và cô đã vượt qua bài kiểm tra ấy, nụ hôn chính là thông báo cho biết: Bạn đã đỗ. Marianne nghĩ về cách Connell cười khi cô kể rằng trước đây mình chưa bao giờ hôn ai. Nếu là người khác, một nụ cười theo cách đó có thể rất tàn nhẫn, nhưng với Connell thì khác. Họ đã cười với nhau, cùng chia sẻ điều gì quá đỗi riêng tư, họ đã tìm thấy chính mình, mặc dù thật khó để mô tả lại nó hay mô tả thứ khiến nó trở nên buồn cười, chính Marianne cũng không sao cắt nghĩa được.

Sáng hôm sau, trước tiết tiếng Đức, cô ngồi nhìn các bạn cùng lớp đùa đẩy nhau bên bệ lò sưởi, la hét và cười khúc khích. Khi bài học bắt đầu, họ lắng nghe đoạn băng ghi âm một phụ nữ Đức luyện thuyên về bữa tiệc nào đó mà cô ấy đã bỏ lỡ. *Es tut mir sehr leid**. Đến chiều thì trời bắt đầu đổ tuyết, những vệt xám dày đặc tràn vào khung cửa sổ và tan chảy trên lớp sỏi lát. Tất cả mang lại cảm giác thật tinh khôi. Từ mùi ngai ngái trong lớp học, tiếng chuông reo giữa giờ, những cái cây già cỗi âm u bao quanh sân bóng rổ. Công việc đánh dấu ghi chú bằng những chiếc bút nhiều màu trên giấy nền trắng kẻ xanh. Khi ở trường, như thường lệ, Connell không nói chuyện hay thậm chí chỉ là nhìn Marianne. Cô dõi theo hình ảnh cậu ngồi trong lớp, chăm chú kết hợp các động từ và nhai đầu bút, hay hình ảnh cậu ở phía bên kia căng-tin vào giờ ăn trưa, cười vì điều gì đó với bạn bè. Bí mật của họ đề lên cơ thể Marianne theo cách dễ chịu, khiến xương chậu cô tê dần trong mỗi di chuyển.

Marianne đã không gặp Connell sau giờ học ngày hôm đó và cả hôm sau nữa. Chiều thứ Năm, mẹ cậu đến làm việc và Connell trở lại sớm để đón bà. Marianne ra mở cửa vì không có ai ở nhà. Cậu đã thay bộ đồng phục học sinh bằng quần jean đen và áo len. Khi nhìn thấy Connell, cô chột muốn trốn đi và tránh mặt. Bác Lorraine đang ở trong bếp. Marianne nói rồi quay người đi lên lầu, vào phòng và đóng cửa lại. Cô nằm úp mặt xuống giường, thở vào gối. Sau tất cả, Connell là ai cơ chứ? Cô có cảm giác mình biết cậu rõ lắm nhưng tại sao lại thế? Chỉ vì cậu đã hôn cô một lần băng quơ, sau đó cảnh báo cô không được kể với người khác? Vài phút trôi qua, Marianne nghe tiếng gõ cửa và ngồi dậy.

Vào đi! Marianne nói. Connell mở cửa và nhìn cô dò hỏi như thể muốn biết chắc liệu mình có được chào đón hay không, rồi cậu bước vào phòng và đóng cửa lại sau lưng.

Cậu đang giận tớ à? Connell hỏi.

Không. Tại sao tớ lại giận chứ?

Connell nhún vai. Cậu đi đến giường và ngồi xuống. Marianne đang ngồi khoanh chân, hai tay nắm lấy mắt cá. Họ ngồi đó trong im lặng một lúc, rồi cậu trèo hẳn lên giường với cô. Connell chạm vào chân Marianne còn cô thì tựa lưng vào gối. Một cách thẳng thắn, cô hỏi liệu cậu có định hôn cô lần nữa hay không. Connell đáp: Cậu đoán xem? Cậu trả lời mơ hồ khiến cô bối rối. Rốt cuộc, cậu cũng hôn cô lần nữa. Marianne nói rằng nó thật tuyệt còn Connell thì im lặng. Cô nghĩ mình sẽ sẵn sàng làm bất cứ điều gì để khiến cậu thích cô, khiến cậu phải nói to rằng cậu thích cô. Connell để tay dưới lớp áo khoác đồng phục của Marianne. Bên tai cậu, cô nói: Hay là chúng mình cởi quần áo ra nhé?

Connell đang luồn tay vào trong áo lót cô, nói: Không được đâu. Điều đó là rất ngốc nghếch, Lorraine ở ngay tầng dưới.

Cậu gọi mẹ thẳng bằng tên như thế. Marianne nói: Cô ấy không bao giờ lên đến đây cả.

Cậu lắc đầu và đáp: Không, bọn mình nên dừng lại thôi. Connell ngồi dậy và nhìn xuống Marianne.

Cậu đã bị dụ dỗ trong một giây. Cô nói.

Không hẳn.

Tớ đã hấp dẫn cậu.

Connell lắc đầu, mỉm cười: Cậu thật là kỳ lạ.

★ ★ ★

Cô đang đứng bên lối vào nhà, nơi cậu đỗ xe. Connell đã nhắn tin cho Marianne địa chỉ: Số 33, một ngôi nhà nền cao với những bức tường đá cuội, rèm cửa kẻ ô và một cái sân phủ bê tông nhỏ. Cô có thể thấy ánh đèn đang sáng trong cửa sổ trên lầu. Thật khó tin rằng cậu thực sự sống ở đó, một ngôi nhà mà cô chưa bao giờ ngang qua hay thậm chí là nhìn thấy trước đây. Marianne mặc áo len đen, váy xám, đồ lót đen rẻ tiền. Marianne đã triệt lông một cách cẩn thận, nách cô mịn màng và mềm mại với lẫn khứ mùi, dù mũi cô đang sụt sịt một chút. Cô bấm chuông cửa và nghe thấy tiếng bước chân cậu đi xuống cầu thang. Connell mở cửa. Trước khi cô vào, cậu nhìn qua vai cô để chắc chắn rằng không ai thấy cô đến.

Một tháng sau (tháng Ba năm 2011)

Họ nói về chuyên đăng ký đại học. Marianne nằm đó với tấm ga trải giường buông lơi trên cơ thể còn Connell thì ngồi thẳng, ôm chiếc MacBook của cô trong lòng. Marianne đã đăng ký vào khoa *Lịch sử và Chính trị* trường Trinity*. Connell vốn định đăng ký khoa Luật của trường Galway*, nhưng giờ cậu đang cân nhắc thay đổi nguyện vọng, bởi vì, như Marianne đã chỉ ra, cậu không có hứng thú với luật pháp. Cậu thậm chí còn không thể tưởng tượng viễn cảnh trở thành một luật sư, lúc nào cũng đeo cà vạt chỉnh tề hay đại loại vậy, với khả năng kết án mọi người vì phạm tội. Connell đã điền bừa nguyện vọng vì cậu chưa nghĩ ra cái gì khác.

Cậu nên học ngành ngôn ngữ Anh. Marianne nói.

Cậu nói thật hay đùa thế?

Thật mà. Nó là môn duy nhất mà cậu thực sự thấy thích ở trường. Và cậu dành tất cả thời gian rảnh để đọc.

Connell hướng mắt về cái máy tính, rồi đến tấm ga trải giường vàng mỏng manh phủ trên cơ thể cô, một hình tam giác màu hoa cà đổ bóng trên ngực Marianne.

Tớ đâu có dành tất cả thời gian rảnh để đọc sách. Connell nói.

Cô ấy cười: Ngoài ra, lớp học sẽ toàn các cô gái thôi, vì vậy cậu sẽ là con trống duy nhất trong bầy gà.

Ừ. Nhưng tớ không chắc học xong sẽ ra làm gì.

Thôi nào, ai mà quan tâm chứ? Đằng nào thì nền kinh tế cũng đang bung bét cả rồi.

Màn hình máy tính đã chuyển sang chế độ chờ và Connell phải chạm vào bàn phím để nó sáng lên. Trang web đăng ký nguyện vọng trường trường nhìn lại cậu.

Sau lần đầu tiên quan hệ với nhau, Marianne ở lại qua đêm trong nhà Connell. Cậu chưa bao giờ gần gũi một cô gái còn trinh trắng. Tính ra thì cậu cũng mới chỉ quan hệ ít thôi, nhưng những cô gái ấy luôn ba hoa với toàn trường về chuyện đó. Connell phải nghe đi nghe lại về những hành động của mình trong phòng thay đồ rằng cậu đã làm gì sai, tệ hơn nữa là những nỗ lực hết sức khó chịu được thực hiện trong một màn kịch câm. Với Marianne thì khác, mọi thứ giữa họ là riêng tư, ngay cả những thứ vụng về hay khó khăn. Cậu có thể làm hoặc nói bất cứ điều gì cậu muốn với cô mà không phải lo người ta sẽ bàn tán. Điều đó mang lại cho Connell cảm giác lâng lâng, nhẹ nhàng mỗi lần nghĩ đến. Tối hôm đó, khi Connell chạm vào Marianne, cô đã ướm sưng, đảo mắt nỉ non: Chúa ơi, đúng vậy.

Cô được phép nói điều đó, không ai biết. Connell đã sợ mình sẽ lên đình chỉ vì chạm vào Marianne như thế.

Sáng hôm sau, bên hiên nhà, hai người hôn tạm biệt, miệng cô có vị kiềng giống như kem đánh răng. Cảm ơn. Marianne nói. Rồi cô rời đi, trước khi cậu kịp hiểu mình đang được cảm ơn vì điều gì. Connell bỏ ga trải giường vào máy giặt và thay vào bằng cái ga vải lạnh mới ra từ máy sấy. Cậu nghĩ miên man về Marianne, cô thực là một người kín đáo, tự chủ. Cô có thể đến nhà cậu và để cậu quan hệ

với mình, không cần phải nói với ai về điều đó. Marianne chỉ đơn giản là đón nhận những thứ xảy ra, như thể tất thảy chẳng có ý nghĩa gì.

Lorraine về nhà chiều hôm đó. Trước khi đặt chìa khóa lên bàn, cô hỏi: Có phải máy giặt đang chạy không?

Connell gật đầu. Lorraine cúi xuống và nhìn qua cửa kính tròn của máy giặt, ở đó, tấm ga trải của cậu đang bị quăng quật trong bọt nước.

Mẹ sẽ không hỏi tại sao đâu. Lorraine nói.

Tại sao gì cơ ạ?

Lorraine cho nước đầy vào cái ấm đun siêu tốc, trong khi cậu dựa người vào bàn bếp.

Tại sao ga giường của con lại phải giặt... Lorraine nói: Mẹ không hỏi đâu!

Cậu đảo mắt chỉ vì không biết phải làm gì: Mẹ lúc nào cũng nghĩ đến viễn cảnh xa xôi từ những thứ nhỏ nhất.

Lorraine cười, đặt cái ấm vào đĩa điện và bật công tắc: Xin lỗi. Mẹ hẳn phải là người mẹ tâm lý nhất so với phụ huynh của bạn bè con. Miễn là có sử dụng biện pháp an toàn, con có thể làm những gì con muốn.

Connell im lặng. Ấm đun nước bắt đầu kêu rì rì và cô với tay lên giá treo lấy xuống một cái cốc sạch.

Tốt. Lorraine nói: Cậu trả lời là vâng chứ?

Vâng gì cơ ạ? Con đâu có quan hệ không an toàn với bất cứ ai trong khi mẹ đi vắng! Chúa ơi!

Thế hả, vậy tên cô bé ấy là gì?

Connell rời khỏi căn bếp nhưng cậu vẫn nghe tiếng mẹ mình cười lớn khi đi lên cầu thang. Cuộc sống riêng tư của cậu luôn mang đến cho mẹ cậu niềm vui.

Vào thứ Hai, lúc ở trường, cậu phải tránh nhìn hoặc tiếp xúc với Marianne bằng mọi cách. Connell mang theo bí mật về hôm đó đi khắp nơi tựa thứ gì lớn và nóng rẫy như một khay đồ uống bóng râm, cẩn thận sao cho không bao giờ bị đổ. Còn cô thì vẫn cư xử như mọi khi, như chưa từng xảy ra chuyện gì, đứng đọc sách bên tủ để đồ, vướng vào những cuộc tranh luận vô nghĩa. Vào giờ ăn trưa ngày thứ Ba, Rob bắt đầu đặt câu hỏi về mẹ Connell, về chuyện bà làm việc tại nhà của Marianne. Connell cố gắng ăn bữa trưa của mình và giữ khuôn mặt bình thản.

Ông đã bao giờ đến căn biệt thự đó chưa? Rob hỏi.

Connell cầm túi khoai tây chiên trong tay và nhìn vào đó: Tôi đã ở đó một vài lần, ừ đấy.

Trong đó trông thế nào?

Cậu nhún vai: Tôi không biết tả sao. Lớn, rõ là thế.

Cô ấy như thế nào trong *môi trường sống tự nhiên*? Rob hỏi.

Tôi không biết.

Tôi cá là cô ấy nghĩ ông giống như quán gia của mình, phải không?

Connell lau miệng bằng mu bàn tay. Nửa dưới khuôn mặt cậu nhòe mờ. Chỗ khoai tây chiên mặn đến nhức đầu.

Tôi không nghĩ thế đâu. Connell nói.

Nhưng mẹ ông là người giúp việc cho nhà cô ấy, phải không?

Mẹ tôi chỉ đến đó dọn dẹp thôi, khoảng hai lần một tuần, tôi không nghĩ họ tiếp xúc nhiều.

Thế Marianne không có một cái chuông để rung mỗi khi cần gì hả? Rob hỏi.

Connell không đáp. Cậu vẫn bối rối vì chuyện với Marianne. Sau khi nói chuyện cùng Rob, cậu tự nhủ rằng mọi thứ đã kết thúc, cậu chỉ quan hệ với cô ấy một lần để xem nó như thế nào và sẽ không tìm gặp cô thêm nữa. Dẫu đã tự nhủ những điều này với chính mình, Connell vẫn có thể nghe thấy một phần khác của bộ não, một giọng nói khác, vang lên: *Ờ, thế nào cậu cũng tiếp tục chuyện này cho xem.* Đó là một phần ý thức mà trước đây cậu chưa bao giờ thực sự để tâm đến, lực đẩy không thể giải thích khiến ta hành động theo những khao khát bí mật. Connell thấy mình mơ mộng về Marianne suốt chiều hôm đó, khi ngồi cuối lớp học Toán, hay khi đứng ra phải hoạt động nhóm. Cậu đã nghĩ đến cái miệng nhỏ ảm ước của cô và đột nhiên cảm thấy hụt hơi, phải vật lộn để lấp đầy không khí vào hai lá phổi.

Chiều hôm đó, Connell đến nhà Marianne sau giờ học. Suốt quãng đường trên xe, cậu bật loa thật to để không phải nghĩ ngợi về những gì đang làm. Trên đường đi lên lầu, cậu lặng im để cô luyện thuyên nói. Cảm giác thật tuyệt, Marianne nói không ngừng nghỉ. Cơ thể cô mềm mại với làn da trắng như bột. Cậu vừa vận hoàn hảo bên trong cô. Về mặt xác thịt, đây chỉ đơn giản là một điều đúng đắn và Connell bỗng hiểu tại sao mọi người lại làm những điều điên rồ vì dục vọng. Trên thực tế, cậu hiểu thêm rất nhiều thứ về thế giới

người lớn mà trước đây từng có vẻ bí ẩn. Nhưng tại sao lại là Marianne? Cô không phải là mẫu con gái hấp dẫn. Thậm chí một số người còn cho rằng Marianne xấu xí. Ai lại muốn gần gũi với cô cơ chứ? Vậy mà Connell đang ở đây, bất kể cậu là người như thế nào, cậu ở đây và làm chuyện này. Cô hỏi cậu có cảm thấy vui sướng hay không và cậu vờ như không nghe thấy. Họ đang thân mật từ phía sau nên Connell không thể nhìn thấy nét mặt của Marianne và đọc xem cô nghĩ gì. Sau vài giây, cô nói với giọng nhỏ hơn nhiều: Tớ có làm gì sai không?

Cậu nhắm mắt lại: Không. Connell nói: Tớ thấy thích lắm.

Hơi thở cô nghe đứt quãng. Connell kéo hông Marianne sát vào người mình rồi đẩy ra từ từ. Tiếng nỉ non của cô nghe như tiếng nấc. Cậu làm lại lần nữa và cô nói rằng cô sắp lên đỉnh. Tốt đấy. Connell đáp như thể đây là việc quá đổi bình thường. Quyết định lái xe đến nhà Marianne chiều hôm đó đột nhiên thật đúng đắn và thông minh, có lẽ là điều thông minh duy nhất mà Connell từng làm trong đời.

Sau khi xong xuôi, Connell hỏi nên làm gì với cái bao cao su. Vẫn úp mặt lên gối, Marianne bảo: Hãy cứ để nó trên sàn.

Mặt cô hồng và căng mướt. Cậu làm theo rồi nằm ngửa nhìn lên ánh đèn chùm.

Tớ thích cậu nhiều lắm. Marianne nói. Connell cảm thấy vừa vui vừa buồn, đến mức cậu muốn rơi nước mắt. Đôi khi những khoảnh khắc của cảm xúc đau đớn chợt xuất hiện, vô nghĩa và không thể giải mã được. Marianne sống một cuộc sống tự do, cậu có thể thấy điều đó. Còn Connell lại rối bời trong quá nhiều vướng mắc. Cậu

quan tâm những gì mọi người nghĩ về mình. Kể cả suy nghĩ của Marianne, tất nhiên.

Nhiều lần, cậu đã cố viết cảm giác của mình với Marianne xuống giấy để hiểu ý nghĩa của nó. Cậu thấy thôi thúc cần diễn tả chính xác bằng lời về dáng vẻ và cách cô nói chuyện. Kiểu tóc và gu thời trang của cô. Cuốn *Bên phía nhà Swann** mà dạo gần đây cô vẫn đọc trong căng tin trường vào giờ ăn trưa, với bìa là một bức tranh Pháp âm đậm và gáy phủ màu bạc hà. Những ngón tay thon dài của Marianne lật dở từng trang. Cô không để cuộc sống kéo đi như những người khác. Đôi khi, Marianne cư xử rất thực dụng, đến mức khiến cậu cảm thấy cô quá thờ ơ nhưng sau đó cô lại tỏ ra thật ngây thơ. Connell muốn hiểu cách tâm trí cô hoạt động. Nếu cậu đột ngột im lặng giữa cuộc trò chuyện, thì Marianne sẽ lập tức hỏi *sao thế*. Câu hỏi ấy dường như chứa đựng rất nhiều thứ: Cô không chỉ hết sức để ý phản ứng của cậu (để nhận ra thay đổi và hỏi han ngay lập tức), mà còn khao khát được giao tiếp trọn vẹn, rằng bất cứ điều gì khó nói đều là sự gián đoạn phiền toái giữa họ. Cậu viết những điều này ra, những câu thật dài với quá nhiều mệnh đề được kết nối bởi dấu chấm phẩy ngọt ngào, như thế cậu muốn tái hiện chính xác Marianne lên giấy, như thế cậu có thể gìn giữ nguyên vẹn cô và xem xét lại trong tương lai. Rồi cậu lật một trang mới trong cuốn sổ để không phải nhìn thấy mình đã viết gì.

Cậu đang nghĩ gì thế? Marianne nói rồi đưa tay vén tóc ra sau mang tai.

Đại học. Connell đáp.

Cậu nên đăng ký khoa *Ngôn ngữ Anh* của trường Trinity.

Connell lại nhìn chằm chằm vào trang web. Gần đây, cậu cảm thấy mệt mỏi vì hai con người mâu thuẫn trong mình, cậu sẽ sớm phải chọn một trong hai để sống cùng và bỏ phần người kia lại sau lưng. Cuộc sống của Connell là ở Carricklea với bạn bè. Nếu chọn học ở trường Galway, cậu có thể tiếp tục gặp gỡ họ, sống cuộc sống như cậu đã luôn dự tính, ra trường với một tấm bằng tốt, hẹn hò một cô bạn dễ thương. Mọi người sẽ tán dương đó là lựa chọn chính xác. Mặt khác, Connell có thể đến trường Trinity như Marianne. Nhưng cuộc sống sẽ thay đổi rất nhiều. Cậu sẽ bắt đầu tiệc tùng buổi tối và nói chuyện về tình hình kinh tế ở Hy Lạp. Connell cũng có thể quan hệ với những cô nàng mang dáng vẻ kỳ lạ và hóa ra lại là người lương tính. Tớ đã đọc quyển *Cuốn số vàng**. Cậu có thể nổ với họ. Dù sao thì cậu cũng đã thực sự đọc nó. Sau đó, Connell sẽ không bao giờ quay trở lại Carricklea, cậu sẽ đi đến một nơi khác, London, hay Barcelona*. Mọi người đồn đoán về cậu; thậm chí một số người sẽ nghĩ rằng cuộc đời cậu thảm tệ, trong khi những người khác thì quên tiệt Connell. Lorraine sẽ nghĩ sao? Bà hẳn muốn cậu được hạnh phúc và không quan tâm những gì người khác nói. Nhưng phiên bản chàng thanh niên Connell cũ, người mà tất cả bạn bè cậu đều biết, sẽ chết theo cách nào đó, hoặc tệ hơn, bị chôn sống và chẳng làm gì hơn được ngoài vùng vẫy trong tuyệt vọng dưới lòng đất.

Thế thì cả hai bọn mình đều sẽ ở thành phố Dublin. Connell nói: Tớ cá là cậu sẽ vờ như không quen biết khi chúng ta va vào nhau giữa đường.

Marianne im lặng hồi lâu. Cô càng im lặng lâu, cậu càng cảm thấy hồi hộp, như thể cô thực sự sẽ ra về không quen biết cậu và viễn cảnh bị cô ngó lơ khiến cậu cảm thấy hoang mang, không chỉ về Marianne mà về cả tương lai của cậu, về những khả năng có thể xảy ra.

Rồi cô nói: Tớ sẽ chẳng bao giờ giả vờ như không quen biết cậu, Connell ạ.

Sự im lặng trở thành căng thẳng. Cậu nằm yên. Tất nhiên, Connell vẫn giả vờ không biết Marianne những lúc ở trường, nhưng cậu không định nói về điều đó. Chuyện buộc phải như vậy. Nếu mọi người phát hiện ra những gì cậu đã làm cùng với Marianne, trong bí mật, trong khi ngó lơ cô mỗi ngày trước mặt người khác, cuộc sống của cậu sẽ kết thúc. Connell sẽ đi dọc hành lang với cái nhìn soi mói của mọi người dõi theo, như thể cậu là một kẻ giết người hàng loạt hoặc tệ hơn thế. Bạn bè của Connell không nghĩ rằng cậu là một người lệch lạc, một người có thể nói với Marianne Sheridan trong ánh sáng ban ngày, hoàn toàn tỉnh táo: Tớ *ra* trong miệng cậu có được không?

Với bạn bè, Connell cư xử bình thường. Cậu và Marianne có cuộc sống riêng tư trong phòng, nơi không ai làm phiền họ, vì vậy, không có lý do gì để rối tung mọi thứ. Tuy vậy, cậu đã lạc trong cuộc thảo luận của họ và để ngỏ chủ đề, dù cậu không muốn thế và bây giờ Connell phải nói gì đó.

Cậu sẽ không, đúng chứ? Connell nói.

Không.

Được rồi, vậy thì tớ sẽ đăng ký khoa *Ngôn ngữ Anh* trường

Trinity.

Có thật không? Cô hỏi lại.

Ừ. Đẳng nào thì tớ cũng chẳng quan tâm đến chuyện kiếm việc làm đúng ngành mà.

Marianne nở một nụ cười với Connell, như thể cô cảm thấy mình đã chiến thắng cuộc tranh luận. Cậu thích để cô cảm thấy thế. Trong một khoảnh khắc, Connell ngỡ có thể giữ cả hai thế giới, cả hai phiên bản cuộc đời cậu và di chuyển qua chúng như bước qua một cánh cửa.

Connell vừa có thể có được sự tôn trọng từ một người như Marianne, lại vừa được yêu mến ở trường. Cậu có thể giữ những ý kiến và sở thích bí mật, mà không gây ra mâu thuẫn, cậu cũng không bao giờ phải chọn điều này hay điều khác. Chỉ với một chút khéo léo, Connell sẽ tồn tại như hai bản thể hoàn toàn tách biệt, không phải đối mặt với câu hỏi rằng cậu nên làm gì với chính mình hay rằng cậu là loại người nào. Ý nghĩ ấy thật an ủi đến nỗi trong vài giây, Connell tránh nhìn vào mắt Marianne để duy trì niềm tin thêm một chút nữa. Bởi cậu biết rằng khi nhìn cô, cậu sẽ phải trở lại với thực tại.

Sáu tuần sau (tháng Tư năm 2011)

Trong danh sách của họ có tên của Marianne và cô phải đưa chứng minh thư của mình cho bảo vệ xem trước khi vào cửa. Không gian bên trong sáng mờ, chập chờn màu tím mơ màng, với quầy bar dài ở cả hai bên và sàn nhảy trống thấp. Quán có mùi rượu cũ và đầy các xô đựng đá khô. Những cô gái cùng trong ban gây quỹ đang ngồi quanh bàn, kiểm tra tờ danh sách. Xin chào. Marianne nói. Họ quay lại và nhìn cô.

Xin chào. Lisa đáp: Cậu ăn diện đẹp đấy!

Cậu trông tuyệt đẹp. Karen đồng ý.

Rachel Moran im lặng. Mọi người đều biết Rachel là cô gái nổi tiếng nhất trường, nhưng không ai được phép nói ra điều ấy. Thay vào đó, tất cả phải vờ không biết đời sống xã hội của họ bị sắp xếp theo thứ bậc, với số ít người trên đỉnh, phần lớn thì chen lấn ở mức trung trung và một lớp người xếp cuối. Đôi khi, Marianne thấy mình ở bậc dưới cùng của chiếc thang, nhưng cũng có lúc cô hoàn toàn tách ra, không bị cơ chế của nó làm ảnh hưởng, vì cô chưa bao giờ muốn trở nên nổi tiếng hay cố gắng được người khác tán dương. Nghĩ kĩ thì, Marianne cũng chẳng rõ phần thưởng của thứ bậc xã hội là gì, ngay cả với những người đứng đầu. Cô xoa xoa cánh tay và nói: Cảm ơn! Có ai muốn uống gì không? Tớ sẽ ghé qua quầy bar.

Tớ cứ tưởng cậu không uống rượu. Rachel nói.

Tớ muốn một chai West Coast Cooler. Karen nói: Nếu cậu không phiền.

Rượu vang là đồ uống có cồn duy nhất mà Marianne từng thử, nhưng khi đến quầy bar, cô quyết định gọi một ly gin-tonic*. Gã pha chế cứ liếc nhìn bộ ngực của Marianne khi cô nói chuyện. Marianne không biết đàn ông thực sự làm những chuyện như vậy ngoài đời, không tính trên tivi hay phim ảnh, trải nghiệm này mang lại cho cô cảm giác hồi hộp đầy nữ tính. Marianne đang mặc một chiếc váy đen ánh kim bó. Lúc này quán vẫn khá vắng vẻ, dù sự kiện đã chính thức bắt đầu. Trở lại bàn, Karen cảm ơn cô rồi rút: Tớ sẽ khao cậu sau.

Đừng bận tâm. Marianne phẩy tay đáp.

Cuối cùng mọi người cũng bắt đầu đến. Nhạc được bật lên, một bản phối lại đầy sôi động của nhóm Destiny's Child*. Rachel đưa cho Marianne cuốn vé và giải thích cách tính giá. Marianne đã được bầu vào ủy ban gây quỹ cho buổi dạ vũ tốt nghiệp trước đó như một trò đùa, nhưng dù sao cô cũng phải giúp họ tổ chức sự kiện. Với sổ vé trong tay, cô lượn lờ bên cạnh những cô gái khác. Marianne đã từng quan sát họ từ xa, tỉ mỉ như nghiên cứu khoa học, nhưng tối nay, khi phải nói chuyện và mỉm cười một cách lịch sự, cô không còn là người quan sát mà là kẻ xâm nhập, dẫu vụng về. Cô bán một ít vé, giữ tiền thừa trong ví, mua thêm đồ uống và liếc nhìn ra cánh cửa rồi lại phải quay đi trong thất vọng.

Đám con trai đến muộn quá nhỉ? Lisa nói.

Marianne biết những ai là *đám con trai* mà Lisa chờ đợi: Rob,

người Lisa cứ hẹn hò rồi lại chia tay suốt cùng bạn bè của cậu ta gồm Eric, Jack Hynes và Connell Waldron. Marianne cũng đã để tâm đến sự trẻ nãi của họ.

Nếu họ không xuất hiện, tớ sẽ giết Connell. Rachel nói: Cậu ấy bảo với tớ là chắc chắn sẽ đến.

Marianne im lặng. Rachel thường nói về Connell theo cách này, ám chỉ những cuộc trò chuyện riêng tư, như thể giữa họ có gì đó thật đặc biệt. Connell thường phớt cách cư xử ấy và cậu cũng phớt lờ Marianne mỗi khi cô đề cập tới chuyện này.

Có thể họ vẫn đang chề chén ở chỗ Rob. Lisa nói.

Tớ sẽ cho họ biết tay khi đến đây. Karen thêm vào.

Marianne lấy điện thoại và nhấn cho Connell: *Mọi người đang thắc mắc sao các cậu chưa đến. Các cậu vẫn sẽ đến chứ?* Trong vòng ba mươi giây, Connell trả lời: *Ừ, Jack thấy mệt nên bọn tớ phải gọi cho hắn một chiếc taxi. Bọn tớ chuẩn bị lên đường đây. Thế đời sống giao lưu với xã hội của cậu sao rồi?* Marianne nhấn: *Giờ tớ thành cô gái mới nổi ở trường rồi. Mọi người đang công tớ diễu hành quanh sân nhảy và hát vang tên tớ.* Cô cất điện thoại vào trong túi xách. Vào lúc này, không có gì phấn khích hơn với Marianne là nói: Họ sẽ sớm đến đây. Nó sẽ gây bất ổn biết bao, tàn phá biết bao, làm đảo lộn cuộc sống và vị trí xã hội của cô.



Mặc dù đã sống ở Carricklea cả đời, nhưng Marianne không biết rõ về nó. Cô không uống rượu trong các quán rượu trên phố và

trước tối nay, cô chưa bao giờ đến một câu lạc bộ đêm. Cô cũng chưa bao giờ đến thăm khu Knocklyon. Cô không biết tên dòng sông màu nâu vắt ngang đường Centra, kéo sang tận đằng sau bãi đậu xe nhà thờ, cuốn những chiếc túi nilon mỏng đến bất cứ nơi đâu dòng sông chảy qua. Ai sẽ kể cho Marianne biết? Cô chỉ rời khỏi nhà để đến trường hoặc đi lễ vào Chủ nhật và đến nhà Connell khi mẹ cậu vắng mặt. Cô biết phải mất bao lâu để đến thị trấn Sligo là hai mươi phút. Nhưng những địa điểm loanh quanh gần đó và kích thước của chúng so với Carricklea, tất cả vẫn là bí ẩn đối với cô. Coolaney, Skreen, Ballysadare, cô khá chắc chúng gần Carricklea nhưng những cái tên này cũng chỉ nghe quen một cách mơ hồ chứ không đủ gọi nên điều gì.

Marianne chưa bao giờ đến sân vận động. Cô chưa bao giờ tiệc tùng trong nhà máy sản xuất mũ bỏ hoang, dù cô đã lái xe qua nó rồi.

Tương tự, Marianne không biết gia đình nào trong thị trấn được trọng vọng và gia đình nào thì không. Cô muốn biết mấy thứ ấy chỉ để có thể từ chối nó hoàn toàn. Marianne đến từ một gia đình nề nếp và Connell đến từ một gia đình bê tha, điều đó thì cô hiểu. Nhà Waldron khét tiếng ở Carricklea. Một trong số anh em trai của Lorraine đã từng vào tù, Marianne không rõ lý do và một người khác đã gặp tai nạn xe máy suýt chết ở ngoài đường vành đai từ vài năm trước. Hơn nữa, Lorraine có thai khi mới mười bảy tuổi, bỏ học dở chừng để sinh con. Dẫu vậy, Connell vẫn có vẻ khá hấp dẫn. Cậu ấy hiểu học, giữ vị trí tiền đạo trong đội bóng, đẹp trai và không bao giờ gây gổ. Mọi người thích cậu. Connell là người khiêm nhu. Ngay

cả mẹ Marianne cũng nhận xét một cách yêu mến: *Cậu bé đó chẳng giống người nhà Waldron chút nào*. Mẹ Marianne là luật sư. Cha cô cũng là luật sư.

Tuần trước, Connell đã đề cập đến một thứ gọi là nhà ma.

Marianne chưa được nghe về nó bao giờ, cô phải hỏi lại xem cậu đang nói gì. Lông mày cậu nhướn lên.

Nhà ma ấy. Cậu nói: Ngôi nhà ma ám Mountain View. Nó ở ngay phía sau trường học.

Marianne có biết qua một số công trình xây dựng trên mảnh đất phía sau trường, nhưng cô không biết rằng đó là một khu nhà ở bị bỏ hoang. Mọi người hay tiệc tùng ở đó. Connell nói thêm.

Thế hả? Marianne ngạc nhiên. Cô hỏi nó như thế nào. Cậu bảo ước gì có thể đưa cô đến xem, nhưng ở đó lúc nào cũng có người lảng vảng xung quanh. Cậu ấy thường rất nghiêm túc về những điều mình muốn. *Ước gì cậu không phải rời đi*. Cậu thường nói như thế khi cô ấy phải ra về, hoặc: *Ước gì cậu ở lại đêm nay*. Nếu Connell thực sự muốn vậy, thì Marianne biết điều đó sẽ xảy ra. Connell luôn có được những gì cậu ước và rồi lại cảm thấy tiếc nuối khi chúng không làm cậu hạnh phúc.

Rốt cuộc cậu vẫn đưa cô đi xem khu đất ma. Họ lái xe đến đó vào một buổi chiều, Connell bước ra để đảm bảo nơi đó vắng vẻ trước khi Marianne đi theo. Đó là những tòa nhà cao lớn, với mặt tiền bê tông và bãi cỏ mọc um tùm. Một số cửa sổ trống được che bằng ván nhựa, chúng quất mạnh trong gió. Trời đang mưa mà cô đã để áo khoác trong xe. Marianne khoanh tay, nheo mắt nhìn những mái nhà ướt.

Cậu có muốn vào trong không? Connell hỏi.

Cửa phòng 23 không khóa. Bên trong, mọi thứ có vẻ yên tĩnh và tối tăm hơn. Nơi này thật lộn xộn. Mũi giày Marianne đá vào một chai rượu táo rỗng, đầu lọ thuốc lá rải khắp sàn nhà và ai đó đã kéo một tấm nệm vào phòng khách trống. Nệm bị vấy bẩn, ẩm ướt, trông như dính máu.

Bẩn nhỉ. Marianne nói. Connell im lặng nhìn xung quanh.

Cậu có thường xuyên đến đây không? Cô hỏi.

Connell nhún vai: Không nhiều. Hồi trước thôi chứ giờ không nhiều nữa.

Hãy nói với tớ là cậu chưa bao giờ làm tình trên tấm nệm đó.

Cậu mỉm cười lo lắng: Chưa. Cậu tưởng cuối tuần nào tớ cũng thức dậy kiểu thế, phải không?

Chắc vậy.

Connell đã im lặng, điều đó làm cho Marianne cảm thấy bút rút. Connell băng quơ đá lon Dutch Gold và nhìn nó bay về phía dãy cửa xây kiểu Pháp.

Cái nhà này phải lớn gấp ba nhà tớ. Connell nhận xét: Nhỉ?

Marianne cảm thấy thật ngu ngốc khi không nhận ra cậu đang nghĩ gì: Chắc vậy. Tớ chưa lên tầng xem.

Bốn phòng ngủ.

Chúa ơi!

Chỉ nằm đây trống rỗng, không ai sống. Cậu nói: Tại sao họ không bán hoặc cho nó đi? Không phải tớ đang tỏ ra đạo đức hay gì đâu, tớ thực sự muốn biết đấy.

Marianne nhún vai, cô cũng không hiểu tại sao.

Có lẽ đây là vấn đề của chủ nghĩa tư bản. Marianne nói.

Ừ. Tất cả mọi thứ là đều là do chủ nghĩa tư bản, phải không?

Cô gật đầu. Cậu nhìn cô mơ màng.

Cậu có lạnh không? Connell hỏi: Trông cậu như sắp đóng băng đến nơi.

Marianne mỉm cười, dụi mũi. Cậu kéo khóa chiếc áo khoác phòng màu đen và choàng nó lên vai cô. Họ đang đứng rất gần. Marianne sẽ nằm trên mặt đất và để cậu dẫm lên cơ thể cô nếu cậu muốn, Connell biết vậy.

Khi tớ đi chơi vào cuối tuần... Cậu nói: Tớ không ra ngoài để tán gái hay đại loại thế.

Marianne mỉm cười đáp: Không, tớ đoán đám con gái mới là người tán cậu.

Connell cười to, nhìn xuống mũi giày: Cậu có những tưởng tượng rất xa thực tế về tớ.

Cô lướt những ngón tay trên cà vạt đồng phục của cậu. Đó là lần đầu tiên trong đời Marianne có thể nói những điều nghịch ngợm và bậy bạ, vì vậy Marianne đã làm thế thật nhiều: Nếu tớ muốn cậu *phang* tớ ở ngay đây... Cô nói: ... Thì cậu sẽ làm thế chứ?

Biểu cảm của Connell không thay đổi nhưng đôi tay cậu di chuyển quanh người cô bên dưới lớp áo khoác để cho thấy cậu đã lắng nghe. Sau vài giây, Connell nói: Nếu cậu muốn, ừ, tớ sẽ. Cậu luôn khiến tớ làm những điều kỳ lạ như vậy.

Là sao? Marianne hỏi: Tớ đâu thể khiến cậu làm bất cứ điều gì?

Có, cậu có thể đấy. Cậu nghĩ tớ sẽ làm những chuyện kiểu này với bất kì ai khác à? Nghiêm túc đấy, cậu khiến tớ nhất định phải lén lút gặp cậu sau giờ học và làm tất cả những chuyện này?

Thế cậu muốn tớ làm gì? Để cậu yên à?

Connell nhìn Marianne, đột nhiên chùng lại, lắc đầu, nói: Nếu cậu bỏ tớ...

Cô yên lặng chờ đợi nhưng Connell không nói gì nữa.

Nếu tớ làm thế, sao nữa? Cô hỏi.

Tớ không biết. Ý là, nếu chúng mình không muốn gặp nhau nữa. Tớ sẽ cảm thấy ngạc nhiên lắm, thật đấy, bởi vì cậu có vẻ thích mọi chuyện thế này.

Vậy nếu tớ gặp một người thích tớ hơn cậu thì sao?

Connell bật cười.

Cô quay mặt đi, buông cậu ra và vòng tay ôm ngực. Cậu gọi nhưng cô không quay lại. Marianne đứng đối diện với cái nệm nhàu nhĩ phủ đầy vết màu rỉ sét. Cậu nhẹ nhàng bước tới đằng sau, vén tới cô để hôn lên gáy cô.

Xin lỗi vì đã cười. Connell bảo: Cậu làm tớ thấy bất an khi nói về việc không muốn đi chơi với tớ nữa. Tớ nghĩ cậu thích tớ.

Cô nhắm mắt lại: Tớ thích cậu mà.

Chà, nhưng nếu cậu thích một ai đó khác hơn, tớ sẽ tức giận đấy, biết không? Nếu cậu muốn biết thì câu trả lời là: Tớ sẽ thấy không vui. Được chưa?

Eric, bạn thân của cậu đã gọi tớ là đồ ngực phẳng hồi sáng nay, trước tất cả mọi người.

Connell dừng lại. Cô cảm thấy hơi thở cậu rõ ràng hơn bao giờ hết.

Tớ không biết chuyện đó. Connell nói.

Lúc đấy cậu đang đi vệ sinh hay ở đâu đấy. Eric bảo tớ rằng nhìn như một cái bàn ủi.

Bực thật, cậu ta đúng là cái nhọt mà. Có phải đó là lý do tại sao cậu thấy khó chịu không?

Marianne nhún vai. Connell bèn vòng tay ôm bụng cô.

Eric chỉ muốn trêu cậu thôi. Connell giải thích: Nếu hẳn nghĩ có cơ hội đưa đẩy với cậu thì sẽ cư xử rất khác. Eric chỉ nghĩ cậu coi thường hẳn.

Cô lại nhún vai, mím môi dưới.

Cậu không có gì phải lo lắng về ngoại hình của mình. Connell bảo.

Hừm...

Tớ đâu có thích cậu chỉ vì tâm hồn cậu, hãy tin tớ.

Marianne cười, cảm thấy ngó ngẩn.

Connell xoa tai cô và nói thêm: Tớ sẽ nhớ cậu lắm nếu cậu không muốn gặp tớ nữa.

Cậu sẽ nhớ những lúc gần gũi với tớ chứ? Cô hỏi.

Connell ôm lấy hông Marianne, ép thân thể cô dính sát vào cơ thể mình và khẽ đáp: Ừ, rất nhiều.

Chúng ta nên về thôi.

Connell gật đầu. Trong vài giây, họ chỉ đứng đó yên lặng, vòng tay cậu bao lấy cô, hơi thở cậu phả trên tai cô. *Có nhiều người đã sống*

cả đời, Marianne thầm nghĩ, mà không bao giờ được cảm thấy thực sự gần gũi với một ai đến thế.



Cuối cùng, sau cốc gin-tonic thứ ba, cánh cửa bật mở và đám con trai xuất hiện. Đám con gái đứng dậy và bắt đầu reu reu chọc, mắng họ là muộn hay đại loại thế. Marianne dừng lại, tìm kiếm ánh mắt Connell nhưng cậu ngoảnh đi. Connell mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng đôi giày thể thao hiệu Adidas mà cậu vẫn mang khắp mọi nơi. Các chàng trai khác cũng mặc áo sơ mi, nhưng trông sành sỏi hơn, sáng bóng và đi giày da. Mùi kem dưỡng da sau cạo râu nồng trong không khí. Bắt gặp ánh mắt của Marianne, Eric liền buông Karen ra, hành động đột ngột làm mọi người cũng nhìn theo.

Nhìn cậu kìa, Marianne! Eric thốt lên.

Mới đầu, cô còn không dám chắc là cậu ta đang khen thật lòng hay chỉ chế giễu. Tất cả đám con trai đều đổ dồn mắt về cô, trừ Connell.

Tớ khen thật đấy! Eric nói: Cái váy rất đẹp, rất gợi cảm.

Rachel bắt đầu cười, nghiêng người thì thầm gì đó vào tai Connell. Cậu khẽ quay mặt đi, không cười không nói. Marianne bỗng dưng cảm thấy bức bối muốn la hét hoặc khóc.

Ra đây nhảy một chút đi! Karen rủ.

Tôi chưa bao giờ thấy Marianne nhảy cả. Rachel nói.

Ừ, bà chuẩn bị thấy bạn ấy nhảy rồi đấy! Karen đáp.

Karen nắm tay Marianne và kéo cô về phía sàn nhảy. Quán bar

đang bật một bài hát của Kanye West, bản phối với Curtis May. Marianne vẫn đang cầm cuốn cuống vé trong tay, bàn tay còn lại thì hơi ẩm ướt nắm lấy Karen. Sàn nhảy đông nghẹt, âm thanh sôi động truyền lên giày và làm chân cô gõ nhịp. Karen quàng tay lên vai Marianne, giọng hơi ngà ngà say, và nói vào tai cô: Đừng bận tâm Rachel, bạn ấy có khiếu hài lạ lắm.

Marianne gật đầu, di chuyển cơ thể theo nhịp nhạc. Cảm thấy chệnh choáng, cô quay sang tìm kiếm bên kia căn phòng, muốn xem Connell đang ở đâu. Ngay lập tức, cô thấy cậu đứng ở rìa sàn. Connell nhìn Marianne. Tiếng nhạc lớn đến nỗi nó nhói lên trong cơ thể cô. Xung quanh cậu, những người khác đang nói và cười. Cậu chỉ lặng lẽ nhìn cô. Trong ánh mắt ấy, chuyển động của Marianne bị phơi bày, phóng túng và sức nặng cánh tay Karen trên vai cô thật gợi cảm, nóng bỏng. Cô hát hông về phía trước và đưa tay vuốt tóc.

Bên tai cô, Karen thì thầm: Connell cứ nhìn cậu suốt.

Marianne nhìn cậu rồi quay lại nhìn Karen, không nói gì, cố gắng giữ nét mặt bình thản.

Giờ thì hiểu lý do tại sao Rachel cứ khó chịu với cậu rồi nhé! Karen nói.

Marianne có thể ngửi thấy mùi rượu vang trong hơi thở mỗi khi Karen trò chuyện, rằng cô ấy đang phấn khích. Marianne chợt cảm thấy mến Karen rất nhiều. Họ nhảy thêm một chút rồi lên lầu cùng nhau, tay trong tay, hết hơi, cười toe toét chẳng vì lý do gì. Eric và Rob đang giả vờ tranh luận về điều gì đó. Connell lặng lẽ tiến về phía Marianne, vai họ chạm nhau. Cô muốn cầm tay cậu lên và mút từng ngón một.

Rachel quay sang Marianne và nói: Có lẽ đã đến lúc cậu nên thử làm việc bán vé một chút, đúng không?

Marianne mỉm cười, một nụ cười thân nhiên, gần như chế giễu, cô đáp: Được rồi.

Tớ nghĩ đám con trai sẽ muốn mua một ít đấy! Eric nói.

Cậu ta gật đầu về phía cửa, nơi có mấy gã lớn tuổi hơn vừa xuất hiện. Họ không nên ở đây, theo luật thì phải có vé mới được vào. Marianne không biết họ là ai, có thể là anh em họ hàng của ai đó, cũng có thể chỉ là những gã trai đôi mươi thích quanh quẩn trong mấy buổi gây quỹ của trường trung học. Họ thấy Eric vẫy tay và tiến tới. Marianne tìm ví đựng tiền trong túi phòng khi họ muốn mua vé.

Dạo này thế nào, Eric? Một người trong đám nói: Bạn chú là ai thế?

Đây là Marianne Sheridan. Eric đáp: Em dám chắc anh biết anh trai bạn ấy, tên là Alan, anh ấy học cùng với Mick.

Gã trai gật đầu, quan sát Marianne từ đầu xuống chân. Cô cảm thấy thờ ơ với sự chú ý của gã. Âm nhạc quá to để nghe những gì Rob nói với Eric nhưng Marianne cảm thấy chủ đề hẳn là về mình.

Để anh mời em một ly. Gã trai nói: Em đang uống gì thế?

Không cần đâu ạ, cảm ơn. Marianne đáp.

Gã quàng tay qua vai cô. Đó là một người cao lớn, cô nhận ra. Cao hơn cả Connell. Những ngón tay gã xoa xoa cánh tay trần của Marianne. Marianne cố rũ ra nhưng gã không chịu buông tay. Một trong những người đi cùng gã bắt đầu cười và Eric cũng cười theo.

Cái váy đẹp đấy. Gã nói.

Anh buông tôi ra có được không? Marianne nghiêm nghị.

Xẻ ngực sâu quá nhỉ?

Trong một chuyển động, gã đưa tay xuống khỏi vai Marianne và nắn phần ngực phải hở ra, ngay trước mặt mọi người. Lập tức, cô giật mình lùi lại, kéo cổ váy lên đến tận xương đòn, cảm thấy mặt đỏ lựng. Đôi mắt cô nhúc nhối và nơi gã trai nắm lấy thật đau đớn. Đằng sau Marianne, mọi người đang cười. Cô có thể nghe thấy họ. Tiếng cười của Rachel âm ỉ bên tai.

Marianne không buồn ngoảnh đầu mà bước thẳng ra khỏi cửa, để tất cả đóng lại sau lưng. Ra đến ngoài hành lang, ngay chỗ tủ khoá, bất chợt, cô không thể nhớ rằng lối ra ở bên phải hay bên trái. Cả cơ thể Marianne run rẩy. Người lễ tân ngồi trong quầy bước tới và hỏi cô có ổn không. Marianne thậm chí còn không biết là mình đã say đến mức nào. Cô đi về phía cánh cửa bên trái và dựa lưng vào tường, trượt người ngồi xuống cái ghế dài. Ngực cô vẫn đau nơi gã trai chạm vào. Gã đã thực sự mạnh tay, gã đã chủ ý làm tổn thương cô. Marianne cúi đầu ôm gối vào ngực.

Trên tầng, cánh cửa lại mở, Karen bước ra cùng với Eric và Rachel, Connell cũng theo sau. Họ nhìn thấy Marianne ngồi trên sàn, Karen lập tức chạy đến chỗ cô trong khi ba người kia đứng đó, không biết phải làm gì, hoặc không muốn làm gì. Karen cúi xuống và chạm vào tay Marianne. Mắt Marianne nhúc nhối và cô không biết nhìn vào đâu.

Cậu ổn chứ? Karen cất lời.

Tớ không sao. Marianne đáp: Tớ xin lỗi. Chắc là tớ đã uống quá

nhieu.

Kệ cô ấy đi. Rachel nói.

Thế này, chuyện vừa rồi chỉ là đùa chút thôi. Eric cố giải thích: Pat là một người vui vẻ nếu biết anh ấy.

Tôi nghĩ nó thật buồn cười. Rachel nhận xét.

Karen ngẩng lên và nhìn chăm chăm họ: Nếu hai ông bà nghĩ nó buồn cười như thế thì ra đây làm gì? Sao không ở lại và chơi với anh bạn thân Pat đó đi? Việc cư xử sỗ sàng với con gái thì buồn cười lắm hả?

Marianne có còn nhỏ nữa đâu? Eric nói.

Tất cả chúng mình đều đã cười mà. Rachel thêm vào.

Không đúng. Connell nói.

Mọi người quay đầu nhìn quanh như thể không tin rằng Connell là người nói. Marianne cũng ngược lên cậu. Ánh mắt họ gặp nhau.

Cậu ổn chứ, phải không? Connell hỏi.

Ờ, ông hẳn là cần hơn an ủi để cô ấy thấy tốt hơn? Rachel nói.

Khuôn mặt cậu nhăn lại và Connell đưa tay day trán. Mọi người vẫn đang dõi theo cậu. Sau lưng Marianne, bức tường thật lạnh.

Rachel... Connell cất lời: Liệu bà có bao giờ biết lúc nào thì nên ngậm mẹ mồm vào không?

Karen và Eric trao đổi một cái nhìn kinh ngạc với đôi mắt mở to, Marianne có thể thấy rõ ràng. Connell chưa bao giờ nói hoặc hành động như thế này ở trường. Suốt những năm qua, cô luôn thấy cậu cư xử đúng mực, ngay cả khi bị chế giễu. Rachel chỉ lắc đầu và quay trở lại quán bar. Cánh cửa đóng sầm lại nơi bàn lễ. Connell tiếp tục

xoa trán vài giây. Karen nói gì đó với Eric, Marianne không nghe rõ. Connell nhìn Marianne và nói: Cậu có muốn về nhà không? Tớ lái xe đến đây, tớ có thể đưa cậu về.

Cô gật đầu. Karen giúp cô ngồi dậy. Connell đút tay vào túi quần như muốn ngăn mình chạm vào cô một cách tình cờ. Xin lỗi vì đã làm quá lên! Marianne nói với Karen: Tớ cảm thấy thật ngu ngốc. Tớ không quen uống rượu.

Đó không phải là lỗi của cậu. Karen nói.

Cảm ơn, cậu tốt với tớ quá! Marianne nói.

Họ nắm tay nhau thật chặt thêm lần nữa. Marianne đi theo Connell về phía lối ra sau đó đi vòng quanh hông khách sạn, đến nhà để xe. Nó tối tăm và lạnh lẽo, tiếng nhạc xập xình của quán bar vẫn mơ màng dội về từ phía sau. Cô ngồi vào ghế hành khách và thắt dây an toàn. Connell đóng cửa rồi tra chìa khóa vào ổ.

Xin lỗi vì đã làm quá lên! Marianne lại nói.

Đâu có. Connell đáp: Tớ xin lỗi vì những người khác đã tỏ ra ngu ngốc về chuyện đó. Họ chỉ thích Pat vì thi thoảng gã tổ chức tiệc tùng ở nhà. Rõ ràng là nếu bạn làm chủ những bữa tiệc thì mọi người hay bỏ qua mấy chuyện ngớ ngẩn, kiểu thế, tớ cũng không biết.

Thật sự rất khó chịu! Việc gã đã làm với tớ ấy...

Connell không nói gì. Cậu ôm siết lấy vô lăng bằng cả hai bàn tay. Cậu nhìn xuống vạt áo của mình và thở hắt ra, gần như ho. Xin lỗi! Cậu nói rồi khởi động xe. Họ lái xe trong im lặng vài phút, Marianne thì trán vào lớp cửa kính mát lạnh.

Cậu có muốn sang nhà tớ một chút không? Connell hỏi.

Cô Lorraine không ở nhà à?

Cậu nhún vai, gõ nhẹ vào tay lái: Giờ này mẹ tớ chắc đi ngủ rồi. Ý tớ là, chúng ta chỉ cần bên nhau một chút, rồi tớ sẽ đưa cậu về nhà. Nếu cậu không muốn thì cũng không sao.

Nếu cô ấy vẫn còn thức thì sao?

Thật ra mẹ tớ thoải mái về những chuyện kiểu này lắm. Tớ không nghĩ bà ấy quan tâm đâu.

Marianne hướng mắt ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn khung cảnh thị trấn lướt qua. Cô hiểu ý Connell, rằng cậu không bận tâm nếu Lorraine biết chuyện hai người. Có khi cô ấy còn biết rồi.

Cô Lorraine có vẻ là một phụ huynh thực sự tâm lý. Marianne nhận xét.

Ừ. Tớ nghĩ vậy.

Cô ấy phải tự hào về cậu lắm. Cậu là đứa con trai duy nhất trong trường tỏ ra chín chắn.

Connell liếc nhìn cô: Tớ mà chín chắn gì?

Tất cả mọi người đều mến cậu. Và không giống như đa số người khác, cậu thực sự là một người tử tế.

Biểu cảm trên khuôn mặt Connell thật khó cắt nghĩa, dường như cậu đang nhướng hoặc cau mày. Khi họ đến nơi, cửa sổ tối om và Lorraine đã đi ngủ. Trong phòng Connell, hai người nằm bên nhau thì thầm trò chuyện. Cậu nói với cô rằng cô rất đẹp. Marianne chưa bao giờ được nghe điều đó trước đây. Mặc dù thì thoảng cô cũng ngầm suy nghĩ về nó nhưng cảm giác vẫn khác lạ khi nghe từ người

khác. Cô đưa tay cậu lên ngực mình nơi còn ê ẩm và cậu hôn cô. Khuôn mặt cô ửng đỏ, Marianne khóc. Cậu hôn lên cổ cô. Cậu ổn chứ? Connell hỏi. Khi cô gật đầu, Connell vuốt tóc cô và nói: Buồn một chút cũng không sao mà, cậu biết đấy.

Cô nằm úp mặt vào ngực Connell, cả cơ thể như một miếng giẻ ướt mềm oặt và nhỏ giọt.

Cậu sẽ không bao giờ động tay với một cô gái, phải không? Marianne hỏi.

Chúa ơi, không! Tất nhiên là không! Tại sao cậu lại hỏi thế?

Tớ cũng không biết.

Cậu có nghĩ tớ là kiểu người sẽ đi loanh quanh và động tay động chân với con gái? Connell nói.

Cô dụi mặt vào ngực cậu: Bố tớ từng đánh mẹ tớ đấy.

Connell không biết phải nói gì, sự im lặng chỉ vài giây mà tưởng như lâu thật lâu. Rồi cậu thốt lên: Chúa ơi, tớ xin lỗi. Tớ đã không biết chuyện đó.

Không sao đâu. Cô nói.

Ông ấy có bao giờ đánh cậu không?

Thỉnh thoảng.

Connell lại im lặng. Cậu cúi xuống và hôn lên trán cô.

Tớ sẽ không bao giờ làm tổn thương cậu, được chưa? Connell nói: Không bao giờ.

Cô gật đầu rồi lặng yên.

Cậu làm tớ hạnh phúc lắm. Connell nói. Tay cậu vuốt ve trên mái tóc cô và nói thêm: Tớ yêu cậu! Tớ không chỉ nói suông đâu, tớ thực

sự cảm thấy thế.

Bờ mi Marianne lại rung rung và cô nhắm mắt lại. Sau này, bất kể ra sao, cô sẽ luôn nhớ như in khoảnh khắc này, sống động, hiện hữu. Cô chưa bao giờ tin mình sẽ được yêu bởi một người nào đó. Nhưng giờ thì Marianne đã có một cuộc sống mới, đây chính là khoảnh khắc đầu tiên và bất kể bao nhiêu năm qua đi, cô vẫn sẽ nghĩ: *Phải, đó là sự khởi đầu của cuộc đời tôi.*

***Hai ngày sau
(tháng Tư năm 2011)***

Cậu đứng bên giường bệnh trong khi mẹ đi tìm y tá.

Cháu chỉ mặc mỗi thế thôi hả? Bà ngoại hỏi.

Dạ?

Cháu mặc mỗi cái áo thun đó thôi hả?

À... Cậu nói: Vâng.

Cháu sẽ chết cóng mất. Cháu sẽ phải ở đây một mình mà.

Bà ngoại cậu bị trượt chân trong bãi đậu xe tiệm Aldi sáng nay và đập hông xuống đất. Bà không đến nỗi già như một số bệnh nhân khác, chỉ mới năm mươi tám tuổi. Bằng đúng độ tuổi của mẹ Marianne, Connell nghĩ. Dù sao đi nữa, có vẻ như cái hông của bà ngoại đã bị chấn thương nghiêm trọng, có lẽ là gãy xương, thành ra Connell phải lái xe đưa Lorraine tới thị trấn Sligo để đến bệnh viện. Trên chiếc giường bên kia tấm vách có người đang ho.

Cháu không sao đâu. Cậu nói: Trời đang ảm dần lên mà.

Bà cậu thở dài, như thể lời bình luận về thời tiết của Connell làm bà đau đớn. Có lẽ mọi thứ cậu làm đều khiến bà đau đớn, có lẽ bà ghét cậu chỉ vì sự tồn tại của cậu thôi. Bà ngoại ngược nhìn Connell rồi lại quay đi với nét mặt phức tạp.

Hừm... Cháu hẳn là không chăm sóc mẹ cháu cẩn thận? Bà ngoại nói.

Vâng. Connell đáp: Chắc là không ạ.

Ngoại hình Connell rất khác với Lorraine. Lorraine có mái tóc vàng và khuôn mặt mềm mại không góc cạnh. Đám con trai trong trường vẫn nghĩ rằng mẹ cậu khá hấp dẫn, chúng thường nói với Connell thế. Mẹ cậu hấp dẫn, vậy thì sao? Cậu không thấy chuyện đó có gì kỳ lạ. Nhưng Connell lại có mái tóc sẫm màu và khuôn mặt sắc nét, trông giống như chân dung của một tay tội phạm trong ấn tượng của mấy người nghệ sĩ. Connell hiểu rằng bà ngoại không ghét cậu vì ngoại hình, nhưng dáng vẻ này lại gợi nhớ quá nhiều đến dòng máu người cha đang chảy trong Connell. Vậy thôi, cậu không còn gì để nói về chuyện này.

Ngoài Lorraine, không ai biết bố Connell là ai. Mẹ vẫn nói cậu có thể hỏi bất cứ lúc nào cậu muốn nhưng Connell thực sự chẳng quan tâm. Những buổi tối tụ tập, bạn bè thi thoảng lôi ra chủ đề về cha Connell, làm như đó là thứ sâu sắc và ý nghĩa mà họ buộc phải nói về mỗi khi say rượu. Connell ngán đến tận cổ. Cậu không bao giờ nghĩ tới người đàn ông đã làm Lorraine có thai, sao phải thế chứ? Bạn bè của cậu ai cũng bị ám ảnh bởi những người cha, ám ảnh việc bắt chước họ hoặc cố tỏ ra khác biệt với họ theo những cách nhất định. Khi bạn cậu cãi cọ với cha họ, dù cuộc tranh cãi thể hiện một vấn đề cụ thể nhưng có vẻ như nó luôn che giấu một ý nghĩa bí mật nằm sâu bên dưới. Còn khi Connell tranh cãi với Lorraine, thường là về những việc kiểu như cái khăn ướt vắt trên ghế, thì nó thực sự là về cái khăn, hoặc hiếm lắm là về tính bất cần của Connell. Cậu muốn Lorraine xem mình như một người có trách nhiệm ngay cả khi cậu có thói quen vớt khăn bữa bãi khắp mọi nơi và Lorraine bảo

rằng, nếu cậu thực sự là một người có trách nhiệm thì cậu sẽ thể hiện điều đó trong hành động của mình, thế đấy.

Hồi cuối tháng Hai, Connell lái xe đưa Lorraine đến khu vực bầu cử để bỏ phiếu, trên đường đi, cô đã hỏi cậu sẽ bầu cho ai. Một trong những ứng cử viên độc lập. Cậu nói mơ hồ. Lorraine đã cười: Đừng để mẹ biết.

Có lẽ là Declan Bree, ứng cử viên đảng Cộng Hòa. Connell nói rồi tiếp tục chăm chú nhìn đường: Chúng ta nên ủng hộ yếu tố chủ nghĩa cộng sản nhiều hơn ở đất nước này, nếu mẹ muốn biết suy nghĩ của con.

Liếc nhìn mẹ từ khóe mắt, Connell có thể thấy Lorraine đang mỉm cười: *Thôi nào, đừng chí*. Mẹ chính là người đã nuôi dạy con với những giá trị xã hội tốt đẹp, nhớ chưa?

Quả thật, Lorraine là người sâu sắc. Cô quan tâm đến nước Cuba và sự nghiệp giải phóng Palestine. Cuối cùng, Connell đã bỏ phiếu cho Declan Bree, người bị loại ở vòng thứ năm. Hai trong số ghế hạ viện đã vào tay Fine Gael và Sinn Féin*. Lorraine bảo đó là một sự nhục nhã. *Quyền lực chuyển từ tay đám ô hợp này sang đám ô hợp khác*, Lorraine nói. Cậu nhắn tin cho Marianne: *Chính quyền như l~~, giờ ạ!* Cô nhắn lại: *Bè đảng bọn Franco**. Cậu đã phải lên mạng tra xem điều đó nghĩa là gì.

Đêm nọ, Marianne nói với Connell rằng cô thấy cậu hóa ra cũng là một người tốt. Cô nói cậu tử tế, rằng mọi người yêu mến cậu. Connell suy nghĩ về điều đó rất nhiều. Thật dễ chịu để nghĩ đến nó. *Cậu là một người tốt và mọi người yêu mến cậu*. Để kiểm tra lại bản thân, Connell đã cố gắng không nghĩ về nó một lúc, sau đó quay trở

lại để xem liệu nó có còn làm cậu cảm thấy lâng lâng nữa hay không và thực tế là có. Có những lý do khiến cậu ước mình có thể kể cho Lorraine nghe về những gì Marianne nói. Cậu cảm thấy điều đó cũng sẽ trấn an Lorraine, theo cách nào đó, nhưng tại sao? Rốt cuộc, đứa con trai duy nhất của Lorraine không phải là một thằng vô dụng? Rằng Lorraine đã không lãng phí cuộc đời để đẻ ra nó?

Bà nghe nói là cháu sẽ nhập học trường Trinity hả? Bà ngoại cậu hỏi.

Vâng, nếu cháu được nhận.

Sao cháu lại muốn tới đó?

Connell nhún vai. Bà cậu cười, vẻ hơi giễu: Tốt cho cháu thôi. Cháu sẽ học gì hả Connell?

Cậu cố gắng kiềm chế để không lấy điện thoại ra khỏi túi xem giờ. *Ngôn ngữ Anh* ạ. Cậu đáp. Dì và chú của Connell đều bất ngờ với quyết định chọn Trinity là nguyện vọng một, điều đó làm cậu hơi ngượng. Nếu được nhận vào học, nhiều khả năng Connell có thể nhận học bổng toàn phần nhưng ngay cả thế thì cậu vẫn sẽ phải làm việc toàn thời gian trong mùa hè và bán thời gian trong kỳ học. Lorraine nói, rằng cô không muốn cậu phải làm việc quá nhiều ở trường và chỉ muốn cậu tập trung vào chuyện học hành. Connell thấy lòng nặng trĩu vì tiếng Anh thường không được xem là một tấm bằng thực sự để sau này ra ngoài và kiếm việc, nó chỉ là một trò đùa, cậu lại nghĩ có khi mình nên sửa nguyện vọng để vào trường luật.

Lorraine trở lại phòng bệnh. Tiếng giày gỗ trên sàn đá nghe lạch cạch. Mẹ cậu nói chuyện với bà ngoại về người điều dưỡng viên

đang trong kỳ nghỉ phép, về bác sĩ O'Malley và chuyện chụp X-quang. Lorraine đã lắng nghe tất cả các thông tin này rất cẩn thận, viết xuống những điều quan trọng trên một mảnh giấy. Cuối cùng, hôn tạm biệt bà ngoại xong, họ rời khỏi phòng bệnh. Lorraine đứng chờ cậu rửa tay bên hành lang, cả hai cùng đi xuống cầu thang và ra khỏi bệnh viện dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ nhưng ngọt ngào.



Sau buổi gây quỹ vào đêm nọ, Marianne đã kể với cậu về chuyện gia đình cô. Cậu không biết đáp sao. Connell buột miệng nói với Marianne rằng cậu yêu cô. Chuyện đó cứ thế xảy ra, như việc rút tay lại khi chạm vào thứ gì đó nóng rẫy. Cô đã khóc, cộng thêm những việc trước đó và cậu nói mà không suy nghĩ. Có phải là sự thật không? Connell không biết đủ để cắt nghĩa. Lúc đầu, cậu cho rằng đó phải là sự thật, vì cậu nghĩ, tại sao phải trí trá một việc như thế cơ chứ? Nhưng sau đó Connell nhớ ra rằng thỉnh thoảng cậu vẫn nói dối, chẳng vì mục đích hay lý do gì. Đó không phải là lần đầu tiên cậu có ý muốn nói với Marianne rằng cậu yêu cô, bất kể ý niệm đó đúng hay sai nhưng đêm ấy là lần đầu tiên cậu thực sự nói ra. Connell nhắm đếm quãng thời gian Marianne cần để trả lời và khoảng lặng đó khiến cậu bồn chồn, như thể cậu sợ rằng cô sẽ không đáp lại, cho đến khi Marianne thực sự đáp lại, Connell cảm thấy tốt hơn nhưng kể cả thế thì có lẽ tất thảy vẫn chẳng có ý nghĩa gì. Connell ước cậu biết cuộc sống riêng tư của người khác diễn ra thế nào để có thể sao chép y hệt.

Buổi sáng sau hôm đó, họ thức dậy bởi tiếng chìa khóa lách cách

khi Lorraine mở cửa. Bên ngoài trời đã sáng, miệng cậu khô rang, Marianne ngồi bật dậy, mặc quần áo lên người. Tất cả những gì cô nói là: Xin lỗi, tớ xin lỗi!

Họ đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Cậu đã định đưa cô về nhà trong đêm. Marianne mang giày và Connell cũng mặc quần áo. Lorraine đang đứng ở hành lang với hai túi đồ tạp hóa khi họ xuống đến cầu thang. Marianne đã mặc chiếc váy cũ của mình, màu đen, hai dây.

Xin chào, các con yêu! Lorraine nói.

Khuôn mặt của Marianne tái như bóng đèn: Cháu xin lỗi vì đã đến chơi...

Connell không động chạm hay nói chuyện với Marianne. Ngực cậu đau nhói. Marianne bước ra cửa trước, rồi rít: Tạm biệt, cháu xin lỗi, cháu cảm ơn, xin lỗi ạ.

Cô đóng cửa lại sau lưng trước cả khi cậu kịp xuống khỏi cầu thang.

Lorraine mím môi lại như thể đang cố nhịn cười. Lại đây giúp mẹ với đóng đồ tạp hóa. Lorraine nói rồi đưa cho cậu một trong những cái túi. Connell đi theo mẹ vào bếp và đặt cái túi xuống bàn, không nhìn vào nó. Vừa xoa xoa cổ, cậu vừa nhìn mẹ xé mác và cất đồ vào chạn.

Có gì mà buồn cười vậy mẹ? Cậu hỏi.

Cô bé không cần phải chạy trốn chết như thế chỉ vì mẹ ở nhà. Lorraine nói: Mẹ thích gặp Marianne, cô bé biết mẹ mến nó mà.

Connell nhìn mẹ gấp chiếc túi nhựa để có thể tái sử dụng.

Các con tưởng mẹ không biết chuyện hả? Lorraine nói.

Cậu nhắm mắt lại vài giây rồi mở mắt ra lần nữa. Connell nhún vai.

Chà, mẹ biết con có bạn con ghé qua lúc chập tối. Lorraine giải thích: Và mẹ thì làm việc trong nhà cô bé, con biết đấy.

Connell gật đầu, không biết phải nói gì.

Chắc là con thích Marianne nhiều lắm nhỉ? Lorraine nói.

Sao mẹ lại nghĩ vậy?

Con muốn học ở trường Trinity cũng vì thế mà, phải không?

Cậu úp mặt vào hai bàn tay. Lorraine cười lớn, Connell vẫn nghe tiếng cười ấy rõ ràng dù đã cố né tránh: Mẹ vừa làm con hết muốn rồi.

Ồ, thôi nào.

Cậu nhìn chăm chú vào cái túi đựng đồ tạp hóa để trên bàn và lấy ra một gói mì spaghetti. Connell vô thức mang nó đến cái kệ bên cạnh tủ lạnh và đặt nó cùng chỗ những loại mì ống khác.

Thế, Marianne là bạn gái con hả? Lorraine nói.

Không đâu ạ.

Là sao? Con thân mật với con bé nhưng nó lại không phải bạn gái của con?

Mẹ đang quan tâm quá nhiều vào chuyện riêng của con. Con không thích thế đâu. Không phải việc của mẹ mà.

Connell quay trở lại với cái túi và lấy ra một hộp trứng, cất nó trên mặt bàn bếp, cạnh chai dầu hạt hướng dương.

Có phải vì mẹ con bé không? Lorraine hỏi: Con sợ bác ấy không

thích con à?

Gì cơ ạ?

Bởi vì bác ấy có thể sẽ không thích con, con biết đấy.

Không thích con á? Connell ngạc nhiên: Điều đó thật vớ vẩn, con có từng làm gì sai đâu?

Mẹ chỉ nghĩ là có thể bác ấy xem gia cảnh chúng ta là không được cân xứng.

Connell nhìn chằm chằm vào mẹ mình đang đứng bên kia kệ bếp trong khi bà đặt một hộp ngô vào chạn. Ý nghĩ rằng gia đình Marianne tự thấy địa vị họ cao hơn Connell và Lorraine, rằng họ không nên giao du với nhau, chưa bao giờ xuất hiện trong đầu Connell. Cậu thấy ngạc nhiên và hơi chút tức giận.

Cái gì cơ, mẹ Marianne nghĩ rằng chúng ta không đủ thượng lưu để kết giao? Cậu nói: Con không biết. Chúng ta có thể tìm ra câu trả lời. Bác ấy không phiền chuyện mẹ dọn dẹp nhà họ nhưng lại không muốn con trai mẹ đi chơi với con gái mình? Thật là một trò hề vớ vẩn. Giờ có phải thế kỷ XIX nữa đâu, con thực sự muốn cười nhạo suy nghĩ đó.

Con nói nghe chẳng giống đang cười chút nào. Lorraine nói.

Tin con đi, thật đấy. Nực cười quá thể.

Lorraine đóng cửa chạn và quay lại nhìn cậu tò mò: Thế thì tại sao các con phải giữ kín chuyện này? Cô tiếp lời: Con có phải là Denise Sheridan, mẹ của con bé đâu. Hay là Marianne có bạn trai rồi và con không muốn cậu ta biết chuyện?

Mẹ hỏi nhiều quá vậy.

Vậy là con bé đã có bạn trai rồi?

Không. Cậu đáp: Nhưng đây là câu hỏi cuối cùng mà con trả lời.

Lông mày Lorraine nhướng lên nhưng cô không nói gì thêm.

Connell vò cái túi bóng rỗng trên bàn rồi dừng lại khi nó đã quá nhẵn nhúm trong tay.

Mẹ sẽ không nói với ai, phải không? Cậu hỏi.

Chuyện này đang bắt đầu nghe có vẻ mờ ám. Tại sao mẹ không nên nói với ai?

Cảm thấy khá khó chịu, Connell trả lời: Bởi vì kể ra sẽ chẳng có lợi ích gì cho mẹ nhưng lại mang đến rất nhiều phiền toái cho con. Cậu suy nghĩ một lúc rồi thêm vào: Và Marianne nữa.

Trời ạ! Lorraine nói: Mẹ thậm chí còn không muốn biết đâu.

Cậu tiếp tục chờ đợi cho đến khi mẹ ngẫm hứa hẹn giữ kín chuyện, Lorraine đưa tay lên bực tức, nói: Mẹ có nhiều chuyện thú vị để bàn tán hơn là cuộc sống tình dục của con, được chưa? Đừng lo lắng.

Connell đi lên lầu và ngồi trên giường. Cậu không biết bao lâu đã trôi qua trong suốt thời gian ngồi lặng im như thế. Cậu nghĩ về gia đình Marianne, về ý nghĩ rằng cô quá tốt để dành cho mình và cả về những gì cô đã nói với cậu đêm hôm trước. Cậu nghe phong thanh trong trường rằng đôi khi các cô gái tự dựng chuyện về mình để được chú ý, họ sẵn sàng ba hoa về những điều tồi tệ đã xảy ra với bản thân, kiểu vậy. Và câu chuyện mà Marianne kể với cậu thì đích thị là gây chú ý, rằng cha cô từng đánh đập cô khi còn nhỏ. Hơn nữa, người cha ấy đã chết rồi, vậy nên ông ta chẳng thể đội mồ

sống dậy để mà thanh minh. Connell hiểu rằng, rất có thể Marianne đã nói dối để có được sự đồng cảm của cậu nhưng đồng thời cậu cũng biết, rõ ràng như những thứ hiển nhiên khác trong đời, rằng cô không phải kiểu con gái như vậy. Có chẳng, cậu còn ngờ rằng cô đã không kể hết chuyện thực sự tồi tệ như thế nào mà giữ lại một vài điều. Nó khiến cậu thấy rối bời, biết được một chuyện quá đỗi riêng tư về cô, gắn bó với cô theo cách này.



Hôm đó qua đi, sáng nay Connell đi học sớm như thường lệ, Rob và Eric bắt đầu giả vờ đùa cợt khi cậu đến gần để cất sách vào tủ khóa. Cậu vứt cái túi khoác xuống sàn, phót lò đám bạn. Eric vòng tay qua vai Connell và nói: Được lắm, kể với bọn tôi đi. Ông đã được *lái* à?

Connell thò tay vào túi để lấy chìa khóa tủ và rũ cánh tay Eric ra: Buồn cười đấy.

Tôi nghe nói hai đứa ông trông rất tình khi về cùng nhau. Rob nói.

Có chuyện gì xảy ra sau đó không? Eric phụ họa: Hãy trung thực.

Không, hẳn rồi. Connell đáp.

Sao lại hẳn rồi? Rachel nói: Mọi người đều biết cô ấy mê ông.

Rachel đang ngồi trên bậu cửa sổ, hai chân dài trong đôi tất bó màu đen đung đưa qua lại. Connell không buồn nhìn sang. Lisa thì ngồi trên sàn, tựa lưng vào dãy tủ khóa, làm bài tập về nhà. Karen

chưa đi học. Cậu ước giá mà Karen xuất hiện.

Tôi đoán là Connell đã có một chuyến đi táo tợn. Rob nói: Cậu ấy sẽ chẳng bao giờ kể với chúng mình đâu.

Nếu là tôi, tôi nhất định sẽ kể cho ông. Eric nói: Kể ra thì nếu mông má lên, Marianne cũng không xấu lắm.

Ờ, mỗi tội cô ấy bị loạn trí. Rachel nhận xét.

Connell giả vờ tìm kiếm thứ gì đó trong tủ đồ của mình. Một giọt mồ hôi chảy trên tay, dưới lớp áo sơ mi của cậu.

Các ông bà đều thật tọc mạch. Lisa nói: Cô ấy đã bao giờ làm gì sai đâu?

Phải hỏi những gì cô ấy đã làm với Waldron ấy. Eric đáp: Ông ta đang phải trốn trong tủ đồ đây này. Thôi nào, nói đi. Chuyện gì đã xảy ra giữa hai người?

Không gì cả. Connell đáp.

Chà, tôi cảm thấy tiếc cho cô ấy. Lisa nói.

Tôi cũng vậy. Eric thêm vào: Tôi nghĩ ông nên bù đắp cho cô ấy, Connell ạ. Có khi ông nên rủ Marianne đến vũ hội tốt nghiệp.

Một tràng cười lớn vang lên. Connell đóng tủ đồ và bước ra khỏi phòng, hờ hững cầm theo cái cặp trong tay. Cậu nghe thấy những người khác gọi mình nhưng cậu không quay lại. Khi Connell vào phòng vệ sinh, cậu nhốt mình trong một gian riêng. Những bức tường màu vàng làm cậu buồn chán và nhể nhại mồ hôi. Connell cứ nghĩ về điều mình đã nói với Marianne lúc ở trên giường: *Anh yêu em*. Hình ảnh đó thật đáng sợ, giống như đang xem bản thân phạm phải một tội ác khủng khiếp trên camera quan sát. Và chẳng mấy

chốc cô sẽ đến trường, cất sách vở vào túi, mỉm cười với chính mình, không biết những chuyện xung quanh. *Cậu là một người tốt và mọi người yêu mến cậu.* Connell hít một hơi thật sâu rồi nôn mửa.



Cậu rẽ trái ra khỏi bệnh viện để quay lại toà nhà NI6. Một cơn đau nhói lên nơi đáy mắt Connell. Họ lái xe dọc con đường hai bên rợp kín cây bên Trung tâm thương mại.

Con có ổn không đấy? Lorraine hỏi.

Con ổn.

Trông con rồi lắm.

Cậu hít vào thật sâu, dây an toàn thắt chặt vào sườn một chút, sau đó lại thở ra.

Con đã mời Rachel đến vũ hội cuối năm. Connell nói.

Gì cơ?

Con đã rủ Rachel Moran cùng đi vũ hội.

Họ đang đi ngang qua một nhà để xe, Lorraine đột ngột gõ lên cửa kính và nói: Dừng xe lại!

Connell nhìn qua, bối rối: Sao ạ?

Lorraine gõ lên tấm cửa lần nữa, mạnh hơn, móng tay đập vào lớp kính. Dừng lại! Lorraine lại nói. Cậu liền kiểm tra biển báo và gương chiếu hậu, sau đó tấp vào lề, dừng xe. Ở bên cạnh nhà xe, ai đó đang rửa một chiếc xe tải, dòng nước chảy ra đục ngầu.

Mẹ muốn mua gì ạ? Connell hỏi.

Marianne sẽ dự vũ hội với ai?

Connell siết chặt vô lăng: Con không biết. Mẹ không muốn con dừng xe chỉ để nói chuyện này, có phải không?

Có khi chẳng ai mời con bé cả. Lorraine nói: Và nó sẽ không đi.

Vâng, chắc thế. Con không biết.

Trên đường đi bộ về từ bữa trưa hôm đó, cậu đã cố tình đi chậm sau những người khác. Cậu biết Rachel sẽ đợi mình, Connell biết thế. Và khi gặp nhau, cậu đã nhắm mắt lại, im lặng để thế giới dường như chuyển sang màu trắng xám, rồi cậu hỏi: Cậu đã có bạn hẹn đến vũ hội chưa? Cô ấy đã đáp là *chưa*. Connell lại hỏi Rachel có muốn đi cùng với mình không. Được thôi. Cô nói: Thú thật là tớ đã hy vọng một cái gì đó lãng mạn hơn chút.

Connell không bình luận gì thêm, bởi cậu cảm tưởng như thể vừa nhảy xuống địa ngục và rơi vào cái chết của chính mình nhưng cậu vui lòng được chết và không bao giờ muốn sống lại.

Marianne biết con mời người khác không? Lorraine hỏi.

Chưa ạ. Con sẽ nói với cô ấy.

Lorraine đưa tay che miệng, vì thế Connell không đoán được cảm xúc của mẹ mình: Có thể Lorraine thấy ngạc nhiên, băn khoăn, hoặc chỉ đơn giản là nôn nao thôi.

Con không nghĩ là con nên mời Marianne à? Lorraine hỏi: Xét đến chuyện ngày nào con cũng ngủ với con bé sau giờ học...

Mẹ nói quá lên thế.

Cánh mũi Lorraine nhột đi mỗi khi hít vào: Thế con muốn mẹ nói thế nào? Mẹ nên nói là con đã lợi dụng con bé vì tình dục à,

chính xác hơn đúng không?

Mẹ thả lỏng đi, được chứ? Không có ai lợi dụng ai cả.

Làm cách nào mà con khiến Marianne giữ im lặng về chuyện này được? Có phải con đã dọa dẫm con bé không được đi kể với ai đúng không?

Chúa ơi! Cậu đáp: Tất nhiên là không. Chuyện của bọn con là tự nguyện, được chứ? Mẹ đang đi quá xa rồi đấy.

Lorraine gật đầu với chính mình, nhìn đăm đăm ra bên ngoài khung cửa. Cậu bồn chồn chờ đợi bà nói gì đó.

Đám trẻ trong trường không thích cô ấy, phải không? Lorraine hỏi: Thế nên, mẹ đoán con ngại mọi người sẽ bàn tán nếu phát hiện ra chuyện chứ gì.

Connell lặng im không đáp.

Mẹ phải nói cho con biết... Lorraine nghiêm nghị: Mẹ nghĩ con thật đáng hổ thẹn. Mẹ thất vọng về con!

Cậu đưa tay ôm trán: Mẹ...

Lorraine mở cửa xe.

Mẹ đi đâu thế? Connell vội hỏi.

Mẹ sẽ bắt xe buýt để về nhà.

Mẹ nói cái gì vậy? Mẹ cư xử bình thường một chút có được không?

Nếu còn trong xe, mẹ sẽ chỉ nói những điều để phải hối tiếc.

Chuyện gì thế này? Cậu nói: Tại sao mẹ phải quan tâm việc con đi hoặc không đi vũ hội với ai? Liên quan gì đến mẹ đâu?

Lorraine mở toang cửa và ra khỏi xe.

Mẹ đang cư xử rất kỳ đấy. Connell to tiếng. Lorraine đóng sầm cửa để đáp lại. Cậu siết chặt tay trên bánh lái, im lặng hồi lâu. *Cái xe chết tiệt là của con!* Connell đã có thể hét lên thế. *Ai cho mẹ mạnh tay đến thế?* Lorraine quay lưng bước đi, túi xách đập vào hông cô theo nhịp bước chân. Connell nhìn theo cho đến khi mẹ rẽ vào một con ngõ nhỏ. Connell đã làm việc bán thời gian suốt hai năm rưỡi trong một xưởng sửa chữa để mua chiếc xe này và cậu chủ yếu dùng nó để đưa đón mẹ vì Lorraine không có bằng lái. Connell có thể đuổi theo Lorraine, lăn cửa sổ xuống, hét gọi mẹ quay lại. Connell muốn làm vậy, ngay cả khi Lorraine sẽ chỉ lờ cậu đi. Nhưng cậu vẫn ngồi yên trên ghế lái, đầu ngả về phía sau, lắng nghe hơi thở lộn xộn của chính mình. Một con quạ đang mổ hộp thuốc lá rỗng bên vỉa hè. Một gia đình bước ra khỏi cửa hàng với những cây kem trên tay. Mùi xăng ám vào nội thất xe, nặng đến nhức đầu. Cuối cùng, cậu nổ máy.

Bốn tháng sau (tháng Tám năm 2011)

Marianne ngồi trong vườn, đeo kính râm. Thời tiết mấy ngày nay thật ấm áp và cánh tay Marianne bắt đầu xuất hiện lấm tấm tàn nhang. Cô nghe thấy tiếng cửa sau mở nhưng vẫn ngồi yên. Giọng Alan vang lên từ thềm hiên: Annie Keamey được năm trăm bảy mươi điểm đấy!

Marianne không đáp. Cô lần tay trên thảm cỏ bên cạnh ghế ngồi để tìm lọ kem chống nắng và khi ngồi dậy thoa kem, cô thấy Alan đang nói vào điện thoại.

Này, cùng khóa với mày có đứa được tận sáu trăm điểm đấy! Anh ta hét lên.

Marianne đổ một ít kem dưỡng da vào lòng bàn tay trái.

Marianne! Alan lại nói: Tao vừa bảo có đứa được tận sáu trăm điểm A1!

Cô gật đầu, xoa nhẹ kem dưỡng da từ từ trên khắp cánh tay phải làm nó sáng lên lấp lánh. Alan vẫn đang cố tìm hiểu xem ai là người thi tốt nghiệp được sáu trăm điểm. Marianne biết ngay đó là ai nhưng cô không nói gì. Cô lại thoa kem lên cánh tay trái và sau đó lặng lẽ nằm ngửa xuống ghế, đối diện với ánh mặt trời và nhắm mắt lại. Đằng sau đôi mí nhắm của cô, ánh sáng màu xanh lục và đỏ nổ bung.

Marianne đã bỏ qua cả bữa sáng lẫn bữa trưa nay, chỉ uống hai

tách cà phê sữa. Cô thấy ít thềm ăn vào mùa hè. Khi thức dậy vào buổi sáng, Marianne đặt máy tính trên chiếc gối đối diện và chờ cho mắt làm quen với cường độ ánh sáng phát ra từ khung màn hình để có thể đọc tin tức. Marianne đọc những bài báo dài về Syria và chiêm nghiệm về tư tưởng của các nhà báo đã viết loạt phóng sự. Cô cũng đọc cả về cuộc khủng hoảng nợ ở châu Âu, phóng to trang web để nghiên cứu những biểu đồ in nhỏ. Sau đó, cô sẽ trở lại với giấc ngủ hoặc đi tắm, hoặc chỉ đơn giản là nằm xuống và tận hưởng cảm giác thanh thoi. Phần còn lại của ngày cũng trôi qua như thế, dẫu khác ít nhiều: Có thể cô mở rèm cửa, có thể không; có thể cô ăn bữa sáng, hoặc chỉ uống cà phê trong phòng để không phải gặp mọi người. Sáng nay thì khác, tất nhiên.

Đây rồi, Marianne! Alan gọi: Đó là Waldron! Connell Waldron thi được sáu trăm điểm!

Cô không di chuyển. Alan tiếp tục nói với người bên kia đầu dây: Không, Marianne chỉ được năm trăm chín mươi điểm thôi. Chắc là con bé đang dối chuyện có người được điểm cao hơn đấy. Mà đang bực chuyện đấy phải không, Marianne?

Cô nghe thấy câu hỏi của anh ta nhưng không trả lời. Dưới mắt kính râm, mí mắt cô có cảm giác buồn buồn. Một con côn trùng bay ngang qua tai.

Waldron cũng đang ở đó với ông à? Alan nói: Để tôi nói chuyện với cậu ta một chút.

Sao anh lại gọi cậu ta là *Waldron*, làm như thân lắm ấy? Marianne nói: Anh có chơi với cậu ta mấy đâu.

Alan nhìn lên từ điện thoại, cười: Tao có biết Waldron, bọn tao

vừa gặp nhau ở chỗ Eric hôm nọ.

Marianne hồi hận vì đã lên tiếng. Alan cứ bước lên bước xuống bên hiên, cô có thể nghe thấy âm thanh sột soạt khi anh ta dẫm chân lên cỏ. Người ở đầu dây bên kia bắt đầu nói chuyện và Alan nở một nụ cười tươi, thân thiện: Đạo này ông thế nào?- Alan nói: Ấn tượng đấy, chúc mừng nhé.

Giọng nói của Connell quá nhỏ để Marianne có thể nghe thấy. Alan vẫn mỉm cười giả lả. Anh ta luôn như vậy xung quanh người khác, vờ vĩnh đầy giả tạo.

Ừ. Alan nói với đầu dây bên kia: Con bé cũng làm tốt, ừ. Dù không bằng cậu! Năm trăm chín mươi. Cậu có muốn nói chuyện với Marianne không?

Marianne nhìn lên. Alan chỉ định đùa thôi. Anh ta cứ nghĩ Connell sẽ nói không. Alan không bao giờ cho rằng Connell lại muốn nói chuyện qua điện thoại với Marianne, một kẻ thua cuộc cáu kỉnh; không phải vào ngày đặc biệt này. Nhưng rồi cậu bảo có. Nụ cười của Alan thành ra bối rối.

Ừ, được thôi. Anh ta nói rồi cầm điện thoại ra đưa cho Marianne. Marianne lắc đầu. Đôi mắt Alan mở to. Anh ta vờ tay về phía cô: Đấy. Cậu ấy muốn nói chuyện với mày. Cô lại lắc đầu. Alan gần như nhét cái điện thoại vào lòng cô: Connell đang đợi để nói chuyện với mày đấy, Marianne.

Em không muốn nói chuyện với cậu ta. Marianne đáp.

Khuôn mặt của Alan tỏ ra ngạc nhiên, với đôi mắt mở to thấy được cả phần lòng trắng. Anh ta dúi mạnh điện thoại vào xương ức cô, gần như làm cô đau. Hãy nói xin chào. Anh ta bảo. Cô có thể

nghe thấy giọng nói của Connell bật bồm vang lên. Mặt trời chiếu xuống mặt cô. Marianne cầm lấy điện thoại từ tay Alan rồi vuốt ngược màn hình để cúp máy. Alan đứng trên cao nhìn chăm chăm xuống. Khu vườn trở nên tĩnh lặng trong vài giây. Sau đó, bằng một giọng nói trầm, anh ta hỏi: Tại sao mày cứ phải cư xử như thế?

Em không muốn nói chuyện với cậu ta. Cô đáp: Em đã bảo anh rồi.

Cậu ấy chỉ muốn nói chuyện thôi mà.

Vâng, em biết cậu ta muốn.

Hôm nay trời nắng một cách lạ lùng, bóng Alan đổ trên nền cỏ thật tối và sắc nét. Cô nắm nhẹ cái điện thoại, chờ Alan nhận lấy.



Hồi tháng Tư, Connell đã nói với Marianne rằng cậu sẽ đưa Rachel Moran đến vũ hội tốt nghiệp. Lúc đó, Marianne đang ngồi bên giường, vẽ lạnh lùng và châm biếm khiến cậu lúng túng. Connell cũng nói chuyện đó chẳng có gì là *lãng mạn*, rằng Connell và Rachel chỉ là bạn bè.

Chỉ là bạn bè, kiểu như chúng ta cũng chỉ là bạn bè ấy hả? Marianne hỏi.

À, không. Cậu đáp: Khác nhau chứ.

Dạo này cậu ngủ cả với cô ấy à?

Không. Tớ lấy đâu ra thời gian?

Thế cậu có muốn chuyện đó không? Marianne lại hỏi.

Tớ không nghĩ nhiều như thế. Tớ không có nhu cầu cao đến mức

ấy, và lại, tớ đã có cậu rồi.

Marianne nhìn chăm chăm xuống bộ móng của mình.

Chuyện chẳng có gì nghiêm túc đâu. Connell nói.

Tớ không hiểu nó vui ở chỗ nào.

Tớ biết cậu tức giận.

Thực ra tớ chẳng quan tâm đâu. Marianne nói: Tớ chỉ nghĩ nếu cậu muốn ngủ với cô ấy, cậu nên nói cho tớ biết.

Ừ, tớ sẽ nói với cậu, nếu tớ muốn làm điều đó. Nhưng ngay cả thế thì thật lòng tớ vẫn nghĩ đó không phải là vấn đề chính ở đây.

Marianne cau kỉnh: Thế thì vấn đề là gì?

Connell không đáp mà chỉ nhìn cô chăm chăm. Cô quay lại với bộ móng của mình, khuôn mặt đỏ gắt. Cậu lặng im. Cuối cùng Marianne cười, bởi vì thực ra chuyện cũng không đến nỗi quá mức bất ngờ và rõ ràng là điều đó thật buồn cười, cách cậu ngang nhiên làm cô bẽ bàng đến thế. Cậu thậm chí còn chẳng buồn xin lỗi hay hiểu mình đã làm gì sai. Cô về nhà và đi thẳng lên giường, ngủ một mạch mười ba tiếng đồng hồ.

Sáng hôm sau, Marianne nghỉ học. Cô chỉ đơn giản là không thể trở lại, tuy nhiên cô vẫn nhìn về nó. Rõ ràng là sẽ chẳng có ai mời cô đi vũ hội cuối năm. Marianne chính là người đã giúp tổ chức gây quỹ, đặt địa điểm nhưng lại chẳng thể trực tiếp tham dự sự kiện này. Tất cả mọi người đều biết thế và một số sẽ ngấm ngầm vui sướng, ngay cả những người có lòng thông cảm nhất cũng chỉ thấy bối rối, ngượng ngùng thay cho cô. Marianne đã ở lì trong phòng cả ngày với tấm rèm buông kín, học rồi ngủ với thời gian sinh hoạt đảo

lộn. Mẹ cô đã rất tức giận. Cửa bị đóng sầm lại. Vài lần, bữa tối của Marianne đã bị ném thẳng vào thùng rác. Tuy nhiên, Marianne đã đủ trưởng thành, không ai có thể bắt cô mặc đồng phục đến trường và chịu đựng việc bị nhìn chăm chăm hoặc bị bàn tán sau lưng.

Một tuần sau khi rời trường, cô bước vào bếp và thấy Lorraine đang quỳ trên sàn để lau lò nướng. Lorraine đứng thẳng lên và lau trán với phần cổ tay lộ ra trên găng cao su. Marianne nuốt nước bọt.

Xin chào, cháu yêu. Lorraine nói: Cô nghe nói cháu đã nghỉ học vài ngày. Mọi chuyện ổn chứ?

Vâng, cháu ổn ạ. Marianne đáp: Thật ra cháu sẽ không đi học lại nữa. Cháu thấy học sẽ tập trung hơn nếu ở nhà và tự nghiên cứu.

Lorraine gật đầu và bảo: Ừ, có vẻ hợp với cháu, rồi quay lại cọ rửa phần trong lò. Marianne mở tủ lạnh để tìm nước cam.

Con trai cô kể là cháu đã không nghe điện thoại của nó. Lorraine nói thêm.

Marianne dừng lại, sự im lặng quá đột ngột trong bếp làm tai cô ong lên, nghe như tiếng nước chảy ào ào trắng xoá. Vâng. Cô nói: Cháu đã làm thế.

Tốt cho cháu. Lorraine đồng tình: Thằng bé không xứng với cháu.

Marianne cảm thấy nổi lòng voi đi dữ dội và đột ngột đến nỗi nó gần như khiến cô hốt hoảng. Cô đặt hộp nước cam lên mặt bàn và đóng tủ lạnh.

Cô Lorraine. Cô nói: Cô có thể bảo cậu ấy đừng đến đây nữa được không ạ? Kiểu như nếu cậu ấy cần phải đến đón cô hay có việc

gì đó, có ổn không nếu Connell không vào hẳn nhà cháu?

Ồ, cô sẽ cầm thằng bé bén mảng đến đây. Cháu không cần lo lắng về chuyện đó. Cô cũng sắp đuổi nó ra khỏi nhà rồi.

Marianne mỉm cười, cảm thấy lúng túng: Thực ra cậu ấy cũng chẳng làm gì xấu. Ý cháu là, so với những người khác trong trường, cậu ấy khá tốt bụng, thật đấy ạ.

Lúc này, Lorraine đứng dậy và cời găng tay ra. Không nói một lời, cô vòng tay ôm lấy Marianne thật chặt. Bằng một giọng nói ngại ngùng, lí nhí, Marianne nói: Không sao đâu ạ! Cháu ổn mà! Đừng lo lắng cho cháu!

Những gì cô nói về Connell là sự thật. Cậu chưa bao giờ làm điều gì xấu. Cậu chưa bao giờ cố gắng lừa dối Marianne để cô nghĩ rằng mình được xã hội chấp nhận, chính cô mới là người tự lừa dối bản thân. Cậu chỉ lợi dụng cô như một kiểu trải nghiệm riêng tư và sự sẵn lòng của cô đã khiến Connell bất ngờ. Khi mọi chuyện kết thúc, cậu thấy bối rối với cô còn cô chọn cách cự tuyệt. Theo một cách nào đó, Marianne cũng thấy có lỗi, bởi từ giờ Connell sẽ phải sống với thực tế rằng hai người đã ngủ với nhau, rằng cậu đã chọn làm thế và thật sự thấy thích thú. Điều đó nói lên nhiều điều về Connell, người vốn được cho là bình thường và lành mạnh, hơn là về cô. Marianne không trở lại trường trừ khi để thi cử. Mọi người bàn tán là cô đã phải vào bệnh viện tâm thần. Nhưng điều đó bây giờ cũng chẳng quan trọng nữa.



Mày giận cậu ta được điểm cao hơn à? Anh trai cô hỏi. Marianne

chỉ cười. Sao lại không cười được cơ chứ? Cuộc sống của cô ở Carricklea đã kết thúc và một cuộc sống mới sẽ bắt đầu, hoặc không. Dù sao, chẳng mấy chốc cô sẽ đóng gói đồ đạc gồm áo len, váy, đồ ngủ lụa. Một bộ ấm trà và bát đĩa có in hoa văn. Máy sấy tóc, đồ bếp, khăn trải bàn, bình pha cà phê. Những thứ cần thiết cho một cuộc đời mới.

Không. Cô nói.

Thế sao mày lại không chịu chào hỏi Connell?

Anh đi mà hỏi Connell. Nếu anh thân với cậu ta đến thế, anh nên hỏi thẳng cậu ta. Cậu ta biết lý do đấy.

Alan nắm bàn tay trái lại.

Thôi, chẳng quan trọng nữa. Chuyện đã kết thúc rồi. Marianne nói.

Dạo gần đây, Marianne vẫn đi dạo quanh thị trấn Carricklea, cảm nhận vẻ đẹp của nó trong thời tiết nắng, những đám mây trắng như bụi phấn trên nóc thư viện, những con đường dài rợp bóng cây. Quỹ đạo bay của một quả bóng tennis trên nền trời xanh. Những chiếc ô tô chạy chậm lại trước đèn giao thông với cửa sổ kéo xuống, tiếng nhạc phát ra từ loa. Marianne tự hỏi cảm giác thuộc về nơi này thực sự là như thế nào, bước xuống phố chào mọi người và mỉm cười mỗi ngày ư? Để cảm thấy rằng cuộc sống đã diễn ra nơi đây, ở ngay đây, chứ không phải nơi nào khác.

Là sao? Alan vẫn hỏi.

Anh nên tự hỏi Connell Waldron tại sao em và cậu ta không nói chuyện với nhau nữa. Gọi lại cho cậu ta luôn đi, nếu anh muốn. Em

cũng thích nghe xem cậu ta sẽ bảo sao.

Alan cắn đốt ngón tay cái của mình. Cánh tay anh ta đang run rẩy. Chỉ vài tuần nữa, Marianne sẽ sống với những người khác và cuộc sống sẽ hoàn toàn thay đổi. Nhưng cô sẽ vẫn là chính cô. Marianne sẽ vẫn là bản thể bị mắc kẹt trong thân thể này. Không nơi nào có thể giải thoát cô. Một thành phố khác với những con người khác, quan trọng gì chứ? Alan nhả ngón tay ra khỏi miệng.

Làm như cậu ta thêm quan tâm ấy. Alan nói: Tao ngạc nhiên vì Connell biết tên mày cơ đấy.

Ồ, bọn em đã từng khá thân thiết. Anh có thể hỏi cậu ta về chuyện đó, nếu muốn. Dù chuyện có thể gây ra khó xử đấy.

Trước khi Alan trả lời, họ nghe thấy ai đó gọi vói ra từ trong nhà và tiếng đóng cửa vang lên. Mẹ của họ đã về. Alan nhìn lên, biểu cảm của anh ta thay đổi và Marianne cảm thấy khuôn mặt mình cũng thay đổi theo. Anh ta liếc nhìn cô: Mày không nên nói linh tinh về mọi người.

Marianne gật đầu, không đáp.

Cũng đừng nói với mẹ mấy chuyện này. Anh nói.

Marianne lắc đầu: Không đâu.

Marianne biết, kể cả cô có nói với mẹ đi chăng nữa thì mẹ cũng chẳng quan tâm. Denise từ lâu đã để mặc việc những người đàn ông đối xử thô lỗ với Marianne như cách họ thể hiện bản thân. Khi còn là một đứa trẻ, Marianne đã cố chống cự, nhưng giờ cô chỉ đơn giản là tránh ra xa, như thể cô chẳng để tâm, theo cách nào đó. Denise nghĩ rằng Marianne mới là người có vấn đề, với tính cách lạnh lùng và trơ lì. Bà tin rằng Marianne thiếu *sự ấm áp*, thành ra cô có khi sẽ

đi cầu xin tình yêu từ những người ghét cô. Alan quay trở lại bên trong. Marianne nghe tiếng cửa đóng lại.

Ba tháng sau
(tháng Mười Một năm 2011)

Connell không quen ai ở bữa tiệc. Người ra mở cửa không phải là người mời cậu, với một cái nhún vai thờ ơ, đã để cậu vào trong. Connell muốn gặp người chủ tiệc, một anh chàng tên Gareth, học cùng lớp *Lý thuyết Phê bình*. Connell biết việc tiệc tùng với một đám người lạ là ý tưởng tồi, nhưng lúc nói chuyện qua điện thoại, Lorraine đã bảo rằng cậu nên tham gia. Con có biết ai ở đó đâu. Cậu nói với mẹ. Lorraine kiên nhẫn: Con phải ra ngoài và gặp gỡ mọi người thì mới quen biết được chứ.

Và giờ, Connell đang ở đây, đứng một mình trong căn phòng đông nghẹt, băn khoăn không biết có nên cởi áo khoác ra hay không. Quả là khó xử khi đứng lẻ loi giữa một bữa tiệc. Connell tưởng như tất cả mọi người xung quanh đều thắc mắc sự hiện diện của cậu và họ cố gắng không nhìn chăm chăm.

Cuối cùng, ngay khi cậu vừa quyết định bỏ về thì Gareth bước vào. Thấy nhẹ nhõm vì gặp được Gareth khiến cậu có cảm giác tồi tệ hơn. Vì Connell thậm chí còn chẳng đến mức thân quen hay đặc biệt yêu mến Gareth. Gareth đưa tay ra và Connell nắm lấy nó một cách háo hức, kỳ lạ. Đó là một khoảnh khắc khá tồi trong cuộc sống trưởng thành của cậu. Mọi người dõi theo việc họ bắt tay nhau, Connell biết vậy. Thật tốt khi gặp ông, ông bạn. Gareth nói.

Rất vui được gặp ông ở đây.

Ba lô đẹp đấy, giống kiểu hồi thập kỷ chín mươi.

Connell đang đeo một chiếc ba lô hải quân tròn, chẳng có gì đặc biệt so với những cái ba lô khác trong bữa tiệc.

Ừ. Cậu nói: Cảm ơn nhé!

Gareth là một trong những sinh viên nổi tiếng, chăm chỉ tham gia vào các hoạt động xã hội ở trường đại học. Anh đến từ một trong những trường tư thục lớn nhất ở Dublin và mọi người luôn chào đón anh trong khuôn viên trường, kiểu như: Này, Gareth! Họ sẽ chào hỏi từ tận phía bên kia Quảng trường chỉ để được anh vẫy tay lại. Connell đã nhìn thấy điều đó. *Mọi người cũng từng yêu mến tôi như vậy*, Connell muốn đùa thế. *Tôi đã từng ở trong đội bóng đá của trường*. Nhưng sẽ chẳng ai cười vì điều đó ở đây.

Tôi lấy gì cho ông uống nhé? Gareth gợi ý.

Connell đã mua một lốc sáu chai rượu táo nhưng cậu không muốn làm bất cứ điều gì gây thu hút sự chú ý vào cái ba lô của mình nữa, phòng khi Gareth cảm thấy cần khen ngợi thêm về nó. Uống nào. Cậu nói. Gareth tiến về phía cái bàn ở góc phòng và trở lại với một chai Corona*. Cái này được không? Gareth hỏi. Connell nhìn anh ta một giây, tự hỏi liệu câu hỏi đó có phải là sự mỉa mai hay chỉ là câu hỏi đơn thuần. Không thể quyết định, Connell nói: Ừ, được đấy, cảm ơn nhé!

Những người ở trường đại học là như thế, mới phút trước còn lạnh lùng, soi mói nhưng phút sau đã trở nên hết sức thân thiện để tỏ ra mình là người lịch sự. Cậu điềm nhiên nhăm nháp bia dưới ánh mắt chăm chú của Gareth. Không hỏi thêm gì cụ thể, Gareth cười và nói: Hãy tận hưởng.

Thành phố Dublin là như thế. Tất cả bạn học của Connell đều có sắc thái giọng nói tựa tựa nhau và mang theo cùng một kiểu MacBook. Trong các lớp thực hành, họ say mê bày tỏ ý kiến của mình và tham gia các cuộc tranh luận đầy ngẫu hứng. Thật khó để xếp loại những quan điểm thẳng thắn hoặc những cách biểu hiện ấy. Hồi đầu, Connell cảm thấy hơi choáng ngợp và bị tụt lại so với bạn học, như thể cậu đã vô tình lạc vào một thế giới với trí tuệ vượt trội, quá tầm mình, nơi cậu phải cố gắng để hiểu ý nghĩa của những điều cơ bản nhất. Connell bắt đầu tự hỏi tại sao các cuộc thảo luận trong lớp lại trờu tượng và thiếu tài liệu đến thế, cuối cùng, cậu nhận ra rằng hầu hết mọi người không thực sự đọc. Họ đến trường đại học mỗi ngày để có những cuộc tranh luận sôi nổi về những cuốn sách họ chưa đọc. Cậu cũng hiểu rằng họ khác với mình. Họ dễ dàng hình thành và bày tỏ ý kiến một cách tự tin. Họ đâu có ngại việc bị xem là thiếu hiểu biết hoặc tự phụ. Họ không ngu ngốc nhưng cũng chẳng thông minh hơn cậu là bao. Họ chỉ dịch chuyển trên đời theo một cách khác và có lẽ, Connell sẽ không bao giờ thực sự hiểu họ, cũng như họ sẽ không bao giờ (cố gắng) hiểu cậu.

Dù sao Connell cũng chỉ lên lớp vài buổi mỗi tuần, vì vậy, cậu dành phần thời gian còn lại cho việc đọc. Cậu thường ở lại muộn trong thư viện mỗi tối, đọc đủ các loại sách báo, tiểu thuyết, công trình phê bình văn học. Không có bạn bè đi ăn cùng, Connell đọc xuyên qua bữa trưa. Vào những ngày cuối tuần, khi bóng đá lên sóng, cậu xem tin tức về các đội, sau đó quay lại đọc thay vì xem trực tuyến. Một đêm nọ, thư viện chuẩn bị đóng cửa khi Connell đang đọc dở cuốn *Emma**, đoạn chàng Knightley có vẻ sẽ cưới tiểu

thư Harriet, cậu đã phải đóng cuốn sách lại rồi đi bộ về nhà trong trạng thái cảm xúc dâng trào kỳ lạ. Cậu tự thấy thích thú với chính mình, bị cuốn vào một cuốn tiểu thuyết kịch tính như thế. Việc quan tâm đến chuyện những nhân vật hư cấu nào sẽ kết hôn với nhau có vẻ thật ngớ ngẩn, tầm phào. Nhưng văn học khiến cậu trầm trồ. Một trong những giáo sư của Connell đã gọi đó là *khoái cảm được chạm tới nghệ thuật vĩ đại*. Những từ ấy gần như gọi ra liên tưởng đến thẩm mỹ tính dục. Và theo cách nào đó, cảm giác bị kích thích của Connell khi chàng Knightley hôn tay Emma, không phải là hoàn toàn vô tính, mặc dù nó chẳng hề trực tiếp dính đến tình dục. Điều đó khiến Connell nhận ra loại trí tưởng tượng mà cậu sử dụng khi đọc là cần thiết để thấu hiểu và gần gũi với con người trong đời thực.

Ông không phải dân Dublin, đúng không? Gareth hỏi.

Không. Tôi đến từ thị trấn Sligo.

Thế hả? Bạn gái tôi cũng đến từ Sligo đấy.

Connell không biết Gareth mong đợi cậu phải phản ứng ra sao. Ồ! Cậu trả lời một cách qua loa: Trùng hợp ghê!

Những người ở Dublin thường nhắc đến phía Tây Ireland với giọng điệu kỳ lạ, như thể đó là một quốc gia khác, như cách nhắc về một người khác mà họ rất am hiểu. Ở quán Worksman tối hôm qua, Connell kể với một cô gái rằng cậu đến từ Sligo, cô đã làm mặt cười và nói: Ừ, cậu trông giống vậy. Càng ngày, dường như Connell càng trở nên giống với kiểu người mô phạm ấy. Thỉnh thoảng vào một buổi tối đi chơi, giữa đám đông những cô nàng tươi cười trong váy bó sát và lớp son môi hoàn hảo, anh bạn cùng phòng, Niall sẽ chỉ

vào một người nhất định và bảo: Tôi cá là ông nghĩ cô ấy hấp dẫn.

Đó sẽ luôn là một cô gái ngực lép đi đôi giày xấu xí và hút thuốc lá đầy bất cần. Và Connell buộc phải thừa nhận, phải, cậu thực sự thấy cô ấy cuốn hút, cậu thậm chí còn có thể thử nói chuyện với cô ấy, để rồi một cảm giác thật tồi tệ trào lên khi về đến nhà.

Cậu lúng túng nhìn quanh phòng và hỏi: Ông sống ở đây phải không?

Ừ. Gareth đáp: Chỗ này không tệ so với những ký túc xá khác, nhỉ?

Không tệ chút nào, ừ. Nó khá đẹp.

Thế ông thì sống ở đâu?

Connell bèn kể cho Gareth, đó là một căn hộ gần trường, ngay ngoài phố Brunswick. Cậu và Niall thuê chung một phòng hình hộp, với hai chiếc giường đơn có thể xếp gọn lên tường. Họ dùng chung bếp với hai sinh viên Bồ Đào Nha không bao giờ ở nhà. Căn hộ bị ngấm ẩm suốt và thường rất lạnh vào ban đêm, đến nỗi Connell có thể thấy hơi thở của chính mình trong bóng tối, ít nhất thì Niall cũng là người đang hoàng. Anh ấy đến từ Belfast và cũng nghĩ mọi người ở Trinity thật kỳ lạ một điều rất đáng kể. Connell đã làm quen với vài người bạn của Niall, cậu cũng tiếp xúc với hầu hết các bạn cùng lớp nhưng chưa bao giờ thực sự trò chuyện với ai.

Hồi còn ở nhà, sự nhút nhát của Connell dường như chưa bao giờ là trở ngại đối với đời sống xã hội vì mọi người đều biết cậu là ai và cậu không bao giờ cần phải giới thiệu về mình hay cố gây ấn tượng với người khác. Có chăng, tính cách Connell dường như là một thứ gì đó nằm ngoài bản thân, được nhào nặn bởi ý kiến của

người khác, thay vì là một thứ do chính cậu tạo nên. Giờ đây, Connell dựa trên sự mơ hồ, vô hình, chưa có tiếng tăm để tự do giới thiệu bản thân trước bất cứ ai. Mặc dù ngoại hình Connell không thay đổi nhưng cậu vẫn cảm thấy mình trông tệ hơn trước đây. Cậu nghĩ ngợi nhiều hơn về quần áo mặc trên người. Tất cả sinh viên trong lớp đều mặc áo khoác da thuộc và quần sáng màu, không phải Connell có vấn đề với cách họ ăn mặc nhưng cậu sẽ cảm thấy mình như một thằng ngớ ngẩn nếu mặc những thứ đó. Đồng thời, điều này cũng buộc Connell phải thừa nhận rằng quần áo của cậu quá rẻ tiền và không hợp thời trang. Đôi giày duy nhất cậu có là một đôi thể thao Adidas cũ mòn, cậu mang nó mọi lúc mọi nơi, thậm chí đến cả phòng tập thể dục.

Connell về nhà vào mỗi cuối tuần vì cậu vẫn làm việc trong xưởng sửa xe vào chiều thứ bảy và sáng chủ nhật. Hầu hết bạn bè học chung cấp ba đã rời khỏi thị trấn để đến đại học hoặc đi làm.

Karen thì đang sống ở Castlebar cùng với chị gái, Connell chưa từng gặp lại cô kể từ buổi lễ chia tay. Rob và Eric đều đang học Kinh doanh tại trường Galway và dường như không hề trở lại thị trấn. Có những cuối tuần, Connell chẳng gặp được người bạn cũ nào. Cậu thường ở nhà vào buổi tối và xem tivi cùng mẹ. Mẹ thấy sống một mình thế nào? Tuần trước, cậu đã hỏi như thế. Lorraine cười đáp:Ồ, rất tuyệt vời. Không còn khăn ướt vắt bừa trên ghế. Không cả bát đĩa bẩn trong bồn rửa, rất là tuyệt.

Cậu gật đầu, không thấy vui. Lorraine hích vai trêu chọc Connell.

Con muốn mẹ trả lời thế nào? Lorraine nói: Rằng mẹ khóc cạn

nước mắt mỗi đêm à?

Cậu đảo mắt, lăm bâm: Tất nhiên là không.

Lorraine nói rằng cô rất mừng vì cậu đã chuyển ra ngoài và điều đó sẽ tốt cho cậu. Chuyển ra ngoài thì tốt gì chứ? Cậu hỏi.

Con đã sống ở đây cả đời và lớn lên mạnh khỏe, tử tế. Lorraine nhìn Connell chăm chú: O, thế con định ở đây đến lúc chôn mẹ luôn đấy hả? Chúa ơi, mẹ mới chỉ có ba mươi lăm thôi!

Cậu cố gắng không bật cười, nhưng điều đó khá hài hước. Giờ mẹ có thể đi đâu tùy thích, cảm ơn rất nhiều. Lorraine nói thêm: Để phải cuối tuần nào cũng thấy khuôn mặt đau khổ của con.

Connell cười vang, không kìm được nữa.



Connell không để tâm lắng nghe câu chuyện Gareth đang nói. Bài hát *Watch the Throne* (Ngai vàng) đang vang lên ồn ã qua một cặp loa nhỏ. Connell ngả người về phía Gareth và hỏi: Cái gì cơ?

Bạn gái của tôi, ông nên gặp cô ấy. Gareth nói: Tôi sẽ giới thiệu hai người.

Nhẹ nhõm vì không phải trò chuyện thêm nữa, Connell theo Gareth ra khỏi cửa chính và tới chỗ cầu thang bên hông.

Tòa nhà nằm đối diện với sân tennis, cứ tối đến là họ lại khóa cổng sân, trông nó lạnh lẽo, trống vắng, phon phớt ánh cam dưới những cột đèn đường. Dưới chân cầu thang, một số người vừa hút thuốc vừa nói chuyện.

Marianne ơi! Gareth gọi.

Cô gái ngược mắt nhìn lên từ điều thuốc đang hút dở. Marianne khoác chiếc áo nhung bên ngoài váy liền, tóc buộc đuôi ngựa. Bàn tay cầm thuốc của cô dài và thanh nhã trong ánh sáng lò mờ.

Ồ, thật tình cờ! Connell nói: Xin chào!

Ngay lập tức, như không thể tin được, khuôn mặt Marianne bung nở một nụ cười rạng rỡ, để lộ những chiếc răng cửa hơi khấp khểnh với đôi môi thoa son mềm mại. Mọi người nhìn theo Marianne. Cô vừa nói dở câu chuyện nhưng đã dừng lại để nhìn cậu chăm chú.

Chúa ơi! Cô thốt lên: Connell Waldron! Lâu thấy mờ rồi nhỉ?

Connell ho khan và cố hành xử bình thường trong tâm trạng bất ngờ: Từ khi nào mà cậu bắt đầu hút thuốc thế?

Marianne nói với Gareth và bạn bè của mình: Bọn tôi đã học cùng trường cấp ba đấy. Nhìn chăm chú vào Connell với vẻ rạng rỡ vui vẻ, cô bảo thêm: Chà, cậu có khỏe không?

Connell nhún vai và nói nhỏ: Ừ, có, tớ vẫn khỏe. Cách Marianne nhìn Connell trông như thể đôi mắt cô có bí mật nào đó. Cậu có muốn uống gì không? Cô hỏi. Connell đưa lên chai Corona mà vừa nãy Gareth lấy cho.

Tớ sẽ lấy cho cậu cái gì đó khác. Cô nói: Vào trong này.

Marianne đi lên cầu thang, đến giữa chừng, cô ngoảnh đầu lại nói với những người đằng sau: Tôi sẽ quay lại ngay.

Nhìn cách cô chào hỏi, cách cô đứng giữa đám đông, Connell biết rằng tất cả mọi người trong bữa tiệc đều là bạn của Marianne, cô có rất nhiều bạn bè và cô hạnh phúc. Rồi cánh cửa đóng lại sau

lưng họ, chỉ còn riêng hai người bước trên hành lang.

Connell theo Marianne vào trong căn bếp trống và im lìm. Đến mặt tủ kệ và nhãn dán cũng có vẻ giản đơn. Những dải ánh sáng màu xanh trắng chiếu vào qua khung cửa sổ đóng kín. Connell không cần uống thêm nhưng Marianne đã lấy một cái ly từ tủ bếp và cậu nhận lấy. Cởi áo khoác ra, cô hỏi cậu quen biết Gareth như thế nào. Connell kể rằng họ học chung một vài lớp. Marianne treo áo khoác lên lưng ghế. Chiếc váy dài, màu xám làm cơ thể cô trông nhỏ nhắn và thanh tú.

Có vẻ ai cũng quen biết anh ấy. Cô nói: Gareth khá quảng giao.

Anh ta là kiểu *ngôi sao đại học*. Connell nhận xét.

Marianne bật cười, mọi thứ dường như trở nên thật dễ chịu giữa họ. Như thể hai người sống ở chiều không khác, nơi tất cả luôn tốt đẹp và Marianne đột nhiên có một anh bạn trai nổi tiếng còn Connell lại là người cô độc, không được lòng kẻ khác.

Anh ấy thích như vậy. Marianne nói.

Gareth có vẻ năng nổ nhí, kiểu tham gia vào ban chấp hành đủ thứ.

Cô mỉm cười, nheo mắt nhìn cậu. Màu son của Marianne rất đậm, giống màu rượu vang và cô có đánh phấn mắt đôi chút.

Tớ đã nhớ cậu đấy. Cô nói.

Điều này được nói ra quá thẳng thắn, quá sớm và bất ngờ, làm cho Connell đỏ mặt. Cậu bắt đầu rót bia vào ly để chuyển đổi sự chú ý.

Ừ, tớ cũng thế. Connell nói: Tớ đã lo lắng vì cậu nghỉ học và mọi

thứ. Cậu biết đấy, tớ đã khá hụt hẫng.

Đằng nào thì tớ và cậu cũng có gặp gỡ trên trường mấy đâu.

Không... Ủ! Hẳn vậy!

Thế, cậu và Rachel sao rồi? Marianne hỏi: Hai người vẫn bên nhau chứ?

Không, bọn tớ đã chia tay hồi hè.

Giọng nhỏ đi để thể hiện sự chân thành, Marianne nói: Ồ! Tớ rất tiếc!

Từ khi Marianne nghỉ học vào tháng Tư, Connell cảm thấy tâm trạng đi xuống hẳn. Vài giáo viên đã nói chuyện với cậu về điều đó. Người tư vấn bảo Lorraine rằng cô ấy lo ngại cho Connell. Mọi người trong trường hình như cũng bàn tán đôi chút, cậu không rõ. Nhưng Connell không đủ sức để vờ hành động như bình thường. Cậu ngồi một chỗ vào mỗi bữa trưa như mọi khi, chất đầy thức ăn trong miệng, lảng ra khỏi câu chuyện của bạn bè. Thỉnh thoảng cậu còn không để ý ngay cả khi họ gọi tên và họ sẽ phải ném thứ gì đó vào cậu hoặc kéo đầu cậu trở lại với hiện tại. Mọi người hẳn đã biết có điều gì không ổn với Connell. Connell ngại vì kiểu người mà mình đã trở thành, cậu nhớ cảm giác ở bên Marianne, nhớ những khi họ gặp gỡ. Connell gọi điện và gửi tin nhắn cho Marianne mỗi ngày nhưng cô không bao giờ trả lời. Lorraine bảo cậu đừng lảng vảng đến nhà cô, đằng nào thì cậu cũng không định làm thế.

Có một khoảng thời gian, cậu thử quên đi bằng cách uống nhiều hơn và quan hệ đầy gượng gạo với những cô gái khác. Trong một bữa tiệc hồi tháng Năm, cậu đã ngủ với chị gái của Barry Kenny, tên là Sinead, hai mươi ba tuổi và có bằng cử nhân về *Khoa học Ngôn*

ngữ. Sau khi xong chuyện, cậu thấy tệ đến nỗi buồn nôn và cậu phải nói với Sinead rằng mình say quá rồi, dù sự thực thì không hẳn thế. Cậu chẳng có ai để giải bày. Cậu đã cô đơn vô cùng. Connell mơ đi mơ lại về quãng thời gian ở bên Marianne, ôm cô bình yên trong lòng mỗi lúc cả hai thấm mệt, cùng nhau thì thầm trò chuyện như trước đây. Để rồi mỗi lần ý thức về những gì đã xảy ra và ký ức ủa về, cậu thức dậy với cảm giác chán nản đến mức không thể dịch chuyển dù chỉ là một thớ cơ trong cơ thể.

Một đêm tháng Sáu nọ, Connell về nhà trong trạng thái say xỉn và hỏi Lorraine rằng mẹ có hay gặp Marianne lúc làm việc hay không.

Thì thoảng. Lorraine đáp: Sao con lại hỏi?

Cô ấy vẫn ổn chứ?

Mẹ đã nói là mẹ nghĩ con bé không được vui.

Cô ấy chẳng trả lời bất kỳ tin nhắn hay cuộc điện thoại nào của con. Cậu nói: Kiểu như cứ thấy điện thoại hiện tên con là cô ấy sẽ không nhắc máy.

Rõ là vì con đã làm tổn thương con bé.

Vâng, nhưng Marianne đang phản ứng thái quá, phải không ạ?

Lorraine nhún vai và tiếp tục xem tivi.

Mẹ có nghĩ thế không? Cậu hỏi.

Nghĩ gì cơ?

Nghĩ cô ấy đang phản ứng thái quá ấy?

Lorraine nhìn chăm chú vào tivi. Lúc đó Connell đã chệnh choáng say, cậu không nhớ mẹ mình xem gì, chỉ nhớ Lorraine chậm

rãi nói: Con biết đấy, Marianne là đứa rất dễ bị tổn thương. Con đã làm một việc thực sự tồi tệ và khiến con bé bị tổn thương. Vì vậy, có lẽ là cũng tốt khi con cảm thấy hối hận về điều đó.

Con có bảo con thấy hối hận đâu! Cậu cãi.

Connell và Rachel bắt đầu gặp gỡ vào tháng Bảy. Mọi người trong trường đều biết cô thích cậu và dường như cô xem sự gần bó giữa họ là một kiểu thành tựu cá nhân của mình. Mỗi quan hệ của họ phần lớn chỉ diễn ra vào những buổi tối tụ tập, khi cô ấy trang điểm và phàn nàn về bạn bè trong khi Connell ngồi im uống bia lon. Thỉnh thoảng, cậu nhìn vào điện thoại khi Rachel đang luyện thuyên và cô sẽ cáu kỉnh: Anh chẳng thèm nghe em nói. Cậu ghét cách chính mình cư xử khi ở cạnh cô, bởi vì cô đúng, cậu thực sự không để tâm lắng nghe. Nhưng kể cả có nghe đi chẳng nữa thì cậu cũng không mê nổi những câu chuyện của Rachel. Cậu chỉ quan hệ với cô ấy hai lần, cả hai lần đều chẳng có gì thú vị, khi họ nằm trên giường với nhau, Connell cảm thấy đau nhói ở ngực và cổ họng khiến cậu khó thở. Connell đã nghĩ rằng ở bên Rachel sẽ khiến cậu bớt cô đơn nhưng điều đó chỉ làm cho nỗi cô đơn trở nên chai lì, như thể nó đã bén rễ thật sâu bên trong, không cách nào khóa lấp.

Cuối cùng, đêm vũ hội cũng đến. Rachel mặc một chiếc váy đắt tiền bên cạnh Connell, họ đứng trong khu vườn trước nhà trong khi mẹ cô chụp ảnh hai người. Rachel liên tục đề cập đến việc cậu sắp sửa nhập học ở trường Trinity và bố cô giới thiệu với cậu một số câu lạc bộ golf. Sau đó, họ tới khách sạn và ăn tối. Mọi người uống đến say mềm, Lisa đã bất tỉnh trước khi kịp ăn tráng miệng. Dưới bàn, Rob lén cho Connell và Eric xem mấy bức ảnh khỏa thân của Lisa

trong điện thoại. Eric cười và rê ngón tay qua những phần cơ thể Lisa trên màn hình. Connell ngồi đó nhìn mọi thứ và khẽ nói: Cho mọi người xem những thứ này là hành động quá ấu trĩ đấy!

Với một tiếng thở dài, Rob khóa điện thoại rồi bỏ vào túi: Đạo gần đây ông cứ nói mấy điều gay thấy mẹ!

Lúc nửa đêm, dù say xỉn nhưng chán ngán sự giả tạo của chính mình với những người cũng say xỉn xung quanh, Connell lang thang ra khỏi phòng khiêu vũ và đi xuống hành lang để vào khu vườn hút thuốc. Cậu châm một điếu và đang đưa tay lên bút vu vơ mấy cái lá xòa xuống từ một cái cây gần đó thì chốt cánh cửa mở ra và Eric xuất hiện, bước tới chỗ cậu. Eric đã cười khi nhìn thấy Connell rồi ngồi xuống cái chậu hoa lộn ngược, tự châm một điếu thuốc.

Tiếc là Marianne không đến nhỉ. Eric nói.

Connell gật đầu, cảm thấy khó chịu chỉ vì nghe tên cô và không muốn tiếp tục câu chuyện bằng một câu trả lời.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Eric đột nhiên hỏi.

Connell im lặng nhìn bạn. Một chùm ánh sáng trắng chiếu xuống từ bóng đèn phía trên cánh cửa và làm sáng bừng khuôn mặt Eric với vẻ nhợt nhạt ma quái.

Ý ông là sao? Connell hỏi lại.

Chuyện gì đang xảy ra với ông và cô ấy?

Connell gần như không nhận ra giọng nói của chính mình khi đáp: Tôi không hiểu ông đang nói cái quái gì.

Eric cười toe toét và hàm răng lấp lánh dưới ánh đèn đêm.

Ông tưởng mọi người không biết chuyện ông ngủ nghề với cô ấy à? Eric nói: Ai mà chả biết!

Connell ngừng lại và lấy ra một điều thuốc khác. Đây có lẽ là điều kinh khủng nhất mà Eric có thể nói với cậu, không phải vì nó sẽ khiến cuộc đời cậu đảo lộn, mà bởi vì nó đã không thể làm thế. Connell chợt hiểu rằng cái bí mật mà cậu đã hy sinh niềm vui của riêng mình cũng như niềm vui của người khác để gìn giữ là tầm thường và vô giá trị. Cậu với Marianne đã có thể tay trong tay bước trên hành lang trường mà chẳng tổn hại gì. Không gì cả! Chẳng ai buồn quan tâm!

Cũng đúng. Connell nói.

Chuyện đó đã diễn ra trong bao lâu?

Tôi không biết. Một khoảng thời gian.

Thế lý do là gì? Eric tiếp tục hỏi: Ông chỉ làm thế cho vui thôi à, hay vì cái gì khác?

Ông thừa biết tôi mà.

Cậu rút thêm một điều thuốc và quay vào trong để lấy áo khoác. Sau đó, Connell rời đi mà không nói lời tạm biệt với bất kỳ một ai, kể cả Rachel, người đã chia tay cậu ngay sau đó. Thế là xong, mọi người chuyển đi, cậu cũng chuyển đi. Cuộc sống của họ ở Carricklea, nơi đầy rẫy thị phi và ai cũng quan trọng hóa vấn đề, đã kết thúc đơn giản như thế, không một lời tổng kết, không bao giờ được nhắc lại và không bao giờ trở về như xưa.



Ừ. Connell nói với Marianne: Tó và Rachel không hợp nhau cho lắm, tó nghĩ thế.

Marianne mỉm cười, một nụ cười ngằn ngừ: Hừm...

Gì cơ?

Tó đã có thể nói cho cậu biết điều đó sớm hơn.

Ừ, đáng ra cậu nên nói. Connell bảo: Nhưng cậu đã không trả lời tin nhắn của tó suốt quãng thời gian đó.

Chà, tó đã cảm thấy hơi bị bỏ rơi.

Thế còn tó thì sao, tó cũng thấy như bị bỏ rơi chứ! Connell nói: Cậu bỗng biến mất. Và nhân tiện, kể từ đó cho đến cả sau này, tó chẳng còn gì liên quan tới Rachel nữa. Chuyện giờ cũng chẳng còn quan trọng nữa, nhưng tó đã không còn liên lạc với cô ấy.

Marianne thở dài và mơ màng nghiêng đầu: Đó không hẳn là lý do tại sao tó nghỉ học.

Ừ. Tó cũng nghĩ cậu nghỉ thì tốt hơn.

Chuyện đó chỉ như giọt nước làm tràn ly thôi.

Ừ. Cậu nói: Tó đã bắn khoản thế.

Marianne lại mỉm cười, bờ môi hàm tiếu như thể cô đang tán tỉnh: Thật không? Có lẽ cậu có khả năng ngoại cảm.

Tó đã từng nghĩ rằng thi thoảng mình có thể đọc được suy nghĩ của cậu. Connell nói.

Trên giường, ý cậu là thế hả?

Cậu nhấp một ngụm từ cốc bia. Bia vẫn lạnh nhưng nhiệt độ của cái cốc thì ngang nhiệt độ phòng. Trước buổi tối hôm nay, Connell không biết Marianne sẽ hành động thế nào nếu hai người gặp lại

nhưng bây giờ mọi chuyện có vẻ thật tự nhiên, cuộc gặp gỡ hẳn phải diễn ra như thế này. Tất nhiên, cô ấy sẽ đùa giỡn về đời sống tình dục của họ, như thể đó là một trò đùa dễ thương, riêng tư và không làm câu chuyện thành ra khó xử. Theo cách thật dễ chịu, cậu biết nên cư xử thế nào xung quanh cô.

Ừ. Connell nói: Cả sau đó nữa. Nhưng có lẽ đó cũng là bình thường thôi.

Không đâu.

Cả hai cùng cười, một nụ cười ngập ngừng của niềm vui. Connell đặt cái chai rỗng lên mặt bàn và nhìn Marianne vuốt phẳng chiếc váy của mình.

Trông cậu thực sự tuyệt lắm! Connell nói.

Tớ biết! Đúng kiểu điển hình nhỉ, tớ vào đại học và bỗng trở nên xinh đẹp.

Connell bắt đầu cười lớn. Cậu thậm chí còn chẳng muốn cười nhưng có gì đó ở cách họ tương tác với nhau làm cậu không kìm được. Đúng kiểu điển hình là cách dùng từ rất riêng của Marianne, có chút tự giễu, gợi ra sự thấu hiểu lẫn nhau giữa họ và sự thật rằng cô ấy rất đặc biệt. Chiếc váy của cô xẻ sâu ở phần trước, để lộ đôi xương quai xanh nhợt nhạt như hai dấu gạch ngang màu trắng.

Cậu luôn xinh đẹp! Connell nói: Hồi đó, tớ nên nhận ra mới phải nhưng tớ là một kẻ nông cạn. Cậu xinh lắm, cậu rất đẹp!

Cô ngừng cười. Khuôn mặt Marianne biểu cảm ngơ ngẩn, cô gạt tóc ra khỏi trán.

Ồ! Cô nói: Tớ đã không được nghe câu đó trong một khoảng thời

gian rồi!

Gareth không nói với cậu điều đó ư? Có phải anh ta quá bận rộn với mấy trò thị phi hay đại loại thế.

Mấy trò tranh luận chứ! Và cậu đang tỏ ra phán xét đấy!

Tranh luận? Connell làm bộ: Chúa ơi, đừng nói với tớ là anh ta liên quan tới cái trò về chủ nghĩa thực dân Đức, nhé?

Đôi môi mọng của cô giãn ra thành một đường mỏng. Connell không đọc nhiều tài liệu ở trường lắm nhưng cậu vẫn nghe loáng thoáng rằng, câu lạc bộ tranh luận đang cố mời một tay phát xít đến phát biểu. Chuyện đó ầm ĩ khắp mạng xã hội. Thậm chí tờ *Thời báo Ailen* còn đưa tin. Connell không bao giờ để lại bình luận trên mấy bài viết facebook nhưng cậu đã nhấn thích một số bình luận kêu gọi hủy bỏ lời mời, đây có lẽ là hành động bày tỏ quan điểm chính trị rõ ràng nhất mà cậu từng làm trong đời.

Chúng tớ đâu có cùng quan điểm với nhau về mọi thứ. Cô nói. Connell cười, không hiểu sao cậu lại thấy vui vì Marianne vờ nhún nhường và thiếu chính kiến như vậy.

Thế mà tớ tưởng hẹn hò với Rachel Moran là tệ lắm rồi. Connell nói: Giờ bạn trai cậu thậm chí còn ủng hộ cuộc diệt chủng Holocaust*.

Ôi dào, anh ấy chỉ thích tự do tranh luận thôi.

Phải rồi, tốt quá. Cảm ơn Chúa vì những người da trắng ôn hòa! Tiến sĩ King* từng viết thế thì phải.

Cô cười thật vui vẻ. Hàng răng nhỏ sáng lên và Marianne đưa

tay lên che miệng. Connell uống thêm một ngụm bia, đắm chìm vào vẻ mặt ngọt ngào của cô, thứ mà cậu đã nhớ đến quay quắt, đó là một cảnh đẹp giữa họ, mặc dù về sau, cậu có lẽ sẽ ghét mọi điều mình từng nói với cô.

Được rồi! Cô cất lời: Cả hai bọn tớ đều thất bại trong việc giữ vững tư tưởng thuần khiết.

Connell định nói: *Thế thì tớ hy vọng ít nhất anh ta cũng thể hiện tốt trên giường, Marianne ạ.* Cô ấy hẳn sẽ thấy nó hài hước lắm. Nhưng vì lý do nào đó, có lẽ là sự ngại ngùng, cậu đã không nói vậy. Marianne nhìn Connell với đôi mắt thăm dò, hỏi: Giờ cậu có gặp gỡ ai đặc biệt không?

Không! Cậu đáp: Thậm chí còn chẳng có ai đủ tốt nữa.

Marianne nở một nụ cười tò mò: Thấy khó trong việc làm quen bạn mới hả?

Connell nhún vai và mơ hồ gật đầu: Nơi này hơi khác với ở nhà, nhỉ?

Tớ có thể giới thiệu cho cậu vài cô bạn.

Ồ, thế à?

Ừ, giờ tớ có kha khá bạn bè đấy. Marianne nói.

Có khi tớ không phải gu của họ đâu.

Hai người nhìn nhau. Gò má Marianne có chút ửng hồng, màu son của cô đã hơi nhạt ở môi dưới. Ánh mắt cô vẫn làm cậu bối rối như trước, như khi ta đứng trước gương và thấy thứ gì hoàn toàn cỏi mở với ta.

Ý cậu là sao? Marianne hỏi.

Tớ cũng không biết.

Có gì mà không phải là gu cơ chứ?

Connell mỉm cười và chuyển ánh mắt về cốc bia trong tay. Nếu Niall thấy Marianne, anh ấy sẽ nói: *Chẳng cần phải nói ra. Cậu chết mê cô ấy*. Thật đúng Marianne là gu con gái mà Connell thích, thậm chí có khi cô còn là khuôn mẫu nguyên bản, kiểu con gái thanh lịch, vẻ ngoài hơi nhạt nhòa nhưng gây ấn tượng về sự quả quyết. Cậu đã bị cô thu hút, Connell có thể thừa nhận điều đó. Sau những tháng xa nhà, cuộc sống dường như muôn màu muôn vẻ, những trò bộ tịch cậu từng coi trọng có vẻ trở nên vô nghĩa. Connell không còn là gã trai hay lo âu, kìm nén như hồi còn ở trường trung học, hồi mà việc cậu bị hấp dẫn bởi cô là thứ gì thật đáng sợ, giống như một chuyến tàu chuẩn bị vào bến và cậu đã ném cô xuống đường ray. Connell biết Marianne tỏ ra hóm hỉnh lần bên lên vì cô muốn cho cậu thấy rằng cô không còn cay đắng. Connell có thể nói: *Tớ thực sự xin lỗi vì những gì đã làm với cậu, Marianne*. Cậu luôn nghĩ, nếu được gặp lại cô thì cậu sẽ nói thế. Bằng cách nào đó, Marianne dường như đã rẽ câu chuyện sang hướng khác, hoặc biết đâu chỉ là Connell hèn nhát mà thôi, hoặc cả hai.

Tớ không biết! Cậu nói: Hồi khó đấy, tớ không biết.

Ba tháng sau (tháng Hai năm 2012)

Marianne ngồi vào ghế trước trong xe của Connell rồi đóng cửa lại. Cô chưa gọi đầu và đang nhấc chân lên ghế để buộc dây giày. Marianne có mùi như rượu ủ từ trái cây không phải là khó ngửi và cũng không hoàn toàn là thơm tho. Connell cũng ngồi vào và khởi động xe. Cô liếc nhìn cậu.

Cậu cài dây an toàn chưa? Connell hỏi.

Connell nhìn vào gương chiếu hậu như thể hôm nay là một ngày bình thường. Thực ra, đó là buổi sáng sau bữa tiệc riêng ở khu Swords, Connell đã không uống một giọt còn Marianne thì say khướt, nên chẳng có gì là bình thường ở đây. Cô ngoan ngoãn thắt dây an toàn, để chứng tỏ rằng họ vẫn là bạn bè.

Xin lỗi về đêm qua! Cô nói.

Marianne cố gắng nói điều này sao cho nó thể hiện cả những điều khác nữa. Đó là một lời xin lỗi, cảm giác rối bung sâu muộn, thêm vào chút ngại ngùng vờ vĩnh để mài mòn và làm bớt đi sự lúng lúng, cô ngỡ biết mình sẽ hoặc đã được tha thứ, hy vọng mọi chuyện không bị làm quá lên.

Quên nó đi! Cậu nói.

Ừ. Tớ xin lỗi!

Không sao đâu!

Connell chậm chậm đánh xe ra khỏi làn đường chính. Cậu có vẻ không bận tâm vì chuyện đêm qua nhưng chẳng hiểu sao điều đó lại khiến cô không được vui. Cô muốn cậu thừa nhận những gì đã xảy ra trước khi để cô quên đi, có lẽ Marianne chỉ đang tự làm khổ mình.

Tớ đã cư xử thật lố bịch! Cô nói.

Nghe này, lúc ấy cậu đã quá say!

Đó chỉ là một cái cớ để biện minh!

Nhưng cậu đã say đến hồ đồ! Connell nói: Nghĩ lại mới thấy.

Tớ cảm thấy như một kẻ đi xâm phạm người khác!

Giờ thì cậu bật cười. Marianne đưa hai gối lên trước ngực và vòng ôm khuỷu tay mình.

Cậu không hề xâm phạm tớ. Connell bảo: Những việc kiểu này đôi khi vẫn xảy ra.

Chuyện đó xảy ra khi Connell chở Marianne đến nhà một người bạn chung để dự tiệc sinh nhật. Họ định ở lại qua đêm và Connell sẽ đưa cô về vào sáng hôm sau. Trên đường đi, họ nghe nhạc của nhóm Vampire Weekend*, Marianne uống rượu trong một chai gin bạc và nói về chính quyền Reagan. Cậu đang uống hơi nhiều đấy. Connell nói với cô trong xe.

Cậu biết đấy, cậu có khuôn mặt rất đẹp. Cô đột ngột bảo: Người khác đã thực sự nói thế với tớ, về khuôn mặt của cậu ấy.

Đến nửa đêm, Connell loanh quanh trong bữa tiệc còn Marianne cà kê với hai người bạn của mình là Peggy và Joanna ở trong bếp. Họ vừa uống chai Cointreau* vừa hút thuốc. Peggy mặc một chiếc

áo khoác da lộn và quần ống rộng kẻ sọc. Tóc buông xõa quanh vai, cô dùng tay vén cả sang một bên. Joanna thì ngồi trên mặt tủ lạnh, chân vẫn đeo nguyên tất, mặc một váy dài freesize dáng như váy bầu, kèm một chiếc áo sơ mi. Marianne dựa người vào máy giặt và cất chai gin bet vào trong túi áo. Peggy và Joanna tán gẫu về thời trang nam, cụ thể là về phong cách thời trang của mấy tay bạn trai. Cảm giác của Marianne khi đứng đó thật dễ chịu, để máy giặt đồ lấy trọng lượng cơ thể, ngậm rượu gin trong miệng và lắng nghe bạn bè nói.

Cả Peggy và Joanna đều đang học khoa *Lịch sử và Chính trị* cùng với Marianne. Joanna đã lên kế hoạch nghiên cứu về James Connolly* và Hiệp hội Công đoàn Ailen cho luận án tốt nghiệp. Cô ấy luôn giới thiệu sách, tiểu luận cho Marianne đọc (hoặc đọc một nửa, hoặc chỉ đọc tóm tắt). Bạn bè thường nghĩ Joanna là một người nghiêm túc, cũng đúng, nhưng cô ấy cũng có thể rất hài hước. Peggy không có khiếu hài hước kiểu Joanna, bởi sự hấp dẫn của Peggy nằm ở tính bất cần và gợi cảm hơn là tính hóm hỉnh. Vào một bữa tiệc trước Giáng sinh, Peggy đã nạo cho Marianne nửa tép cocaine trong phòng tắm của Declan bạn chung của họ và Marianne đã thực sự rít hết, ít nhất là hầu hết chỗ thuốc đó. Nó không có tác dụng đáng kể đến tâm trạng của Marianne, ngoại trừ việc đến tận mấy ngày sau cô vẫn cảm thấy phấn khích xen lẫn tội lỗi vì ý nghĩ rằng mình đã làm thế. Cô đã kể cho Joanna. Marianne biết Joanna sẽ không đồng ý, vì bản thân Marianne cũng không ủng hộ chuyện hút hít, chỉ là một khi Joanna đã phản đối điều gì, cô ấy sẽ không cứ thế tặc lưỡi và làm.

Joanna muốn làm việc trong ngành báo chí, còn Peggy lại có vẻ như không muốn làm việc tẹo nào. Cho đến giờ, điều ấy cũng chẳng thành vấn đề đối với Peggy, vì cô ấy gặp gỡ khá khá đàn ông có tiền và nuông chiều phong cách sống đó bằng cách mua tặng cô túi váy và thuốc lắc. Peggy thích đàn ông lớn tuổi hơn, làm việc cho các ngân hàng đầu tư hoặc công ty kế toán, kiểu đàn ông hai mươi bảy tuổi với rất nhiều tiền và một cô bạn gái luật sư đoan trang ở nhà. Joanna từng hỏi Peggy rằng, cô ấy có bao giờ nghĩ đến ngày mình ở vị trí ấy, hai mươi bảy tuổi và có một anh người yêu thường ra ngoài cả đêm để hút hít với một con bé mới lớn. Peggy chẳng thấy bị xúc phạm, cô nghĩ nó hài hước. Cô ấy đáp rằng, dù sao cô cũng sẽ kết hôn với một tay tài phiệt người Nga và chẳng quan tâm đến việc anh ta có bao nhiêu bạn gái. Nó khiến Marianne tự hỏi bản thân sẽ làm gì sau khi học đại học. Chưa con đường nào có vẻ khả dĩ với cô, kể cả con đường kết hôn với tài phiệt. Khi đi chơi vào buổi tối, đàn ông vẫn thường hét lên những điều thô tục giữa đường phố với cô, vì vậy rõ ràng là họ không xấu hổ khi ham muốn phụ nữ, một điều hoàn toàn bình thường. Ở trường học, cô thấy khả năng vô hạn của bộ não mình, nó có thể tổng hợp mọi kiến thức cô đặt vào, như thể Marianne mang một cỗ máy trong đầu vậy. Cô thấy cuộc sống có quá nhiều thứ hấp dẫn thành ra cô lại chưa biết sẽ phải làm gì với đời mình.

Peggy chợt hỏi Connell đang ở đâu.

Trên lầu. Marianne đáp: Với Teresa, tôi đoán thế.

Dạo gần đây, Connell hay gặp gỡ một người bạn của họ tên là Teresa. Marianne không ghét bỏ gì Teresa, nhưng chẳng hiểu sao cô

thấy mình cứ gọi Connell nói những điều không hay về Teresa đâu sao cậu cũng không chịu làm thế.

Cậu ấy có gu ăn mặc khá được! Joanna nhận xét.

Không hẳn thế! Peggy nói: Ý tôi là, cậu ta trông không tệ nhưng lúc nào cũng chỉ mặc kiểu thể thao. Tôi nghi ngờ cậu ta thậm chí còn chẳng có một bộ quần áo đẹp đâu.

Joanna nhìn Marianne đầy ngụ ý và lần này Marianne nhìn đáp lại. Peggy bắt được ánh mắt hai người ngăm traو đổi, nhấp một ngụm Cointreau lớn rồi quệt miệng bằng mu bàn tay cô đang dùng để giữ cái chai.

Sao nào? Peggy nói.

Chà, không phải cậu ta xuất thân tầng lớp lao động đấy chứ? Joanna nói.

Nghe nặng nề quá đấy! Peggy đáp: Tôi không thể đánh giá cách ăn mặc của một số người chỉ vì điều kiện của họ không tốt được. Thôi nào!

Ý Joanna không phải thế. Marianne nói.

Các bà biết đấy, thực ra tất cả chúng ta đều khá tốt với cậu ta mà. Peggy nói.

Marianne không thể nhìn thẳng vào cả hai người bạn của mình. Nhưng ai là chúng ta ở đây? Cô muốn hỏi. Thay vào đó, cô vội lấy chai Cointreau từ tay của Peggy và tu hai ngụm, rượu thật ấm và ngọt.

Khoảng hai giờ sáng, Marianne đã say khướt và Peggy nặng nề rửa cô đi vệ sinh cùng, cô nhìn thấy Connell đứng bên bao lơn tầng

ba. Xung quanh vắng lặng. *Này*. Cậu gọi. Cô dựa vào tường, chệnh choáng và muốn được cậu chú ý. Connell đi đến đầu cầu thang.

Cậu đã *xong chuyện* với Teresa? Cô nói.

Tớ đã ấy hả? Connell giễu: Thú vị nhỉ! Làm sao mà cậu biết?

Cậu thơm thế, như mùi nước hoa!

Teresa không ở đây! Connell bảo. Cô ấy không đến bữa tiệc hôm nay.

Rồi Marianne bật cười. Cô cảm thấy ngớ ngẩn nhưng ngớ ngẩn theo cách tốt.

Đến đây! Cô gọi. Cậu bước đến và đứng trước mặt cô.

Gì thế? Connell hỏi.

Cậu có thích cô ấy nhiều hơn tớ không? Marianne hỏi.

Cậu gạt một sợi tóc buông lơ lửng vào sau tai cô.

Không! Connell đáp: Thực ra tớ cũng không thân thiết với cô ấy đâu!

Nhưng Teresa có làm tình giỏi hơn tớ không?

Cậu say rồi, Marianne ạ! Nếu cậu tỉnh táo, cậu sẽ không muốn biết câu trả lời đâu!

Hắn đó không phải là câu trả lời tớ muốn nghe rồi!

Cô vừa khơi cuộc trò chuyện này đây vô tình, vừa cố mở một nút áo sơ mi của Connell, không phải theo kiểu khiêu gợi, chỉ đơn giản vì Marianne quá say và chệnh choáng. Hơn nữa, cô cũng đâu có định cởi cho xong cái nút.

Không, tất nhiên đó là câu trả lời cậu muốn! Connell nói.

Rồi Marianne hôn Connell. Cậu đã không gạt người lại như thế

nó khủng khiếp lắm nhưng cũng kiên quyết tránh đi và bảo: Đừng làm thế, thôi nào!

Lên lầu với tớ đi! Cô rú.

Ừ! Bọn mình đang ở trên lầu rồi!

Tớ muốn cậu *phang* tớ.

Connell cau mày, nếu Marianne tỉnh táo cô sẽ giả vờ rằng mình chỉ đùa thôi.

Không phải tối nay! Connell đáp: Cậu mệt lắm rồi!

Đó có phải là lý do duy nhất không?

Connell nhìn Marianne. Cố gắng không nói ra một điều cô vẫn luôn nghĩ từ lâu về hình dáng bờ môi cậu, rằng nó hoàn hảo đến mức nào, vì cô muốn nghe cậu trả lời.

Ừ! Cậu đáp: Là thế đấy!

Thế là, nếu tớ không say thì cậu sẽ ngủ với tớ.

Cậu nên chợp mắt một chút.

Tớ sẽ cho cậu ít thuốc. Marianne lè nhè.

Marianne, cậu không có thuốc! Đừng cứ nói linh tinh nữa! Nghỉ chút đi!

Hôn tớ đi!

Connell hôn Marianne. Đó là một nụ hôn chậm, theo kiểu bạn bè. Rồi cậu nói chúc ngủ ngon và đi xuống cầu thang, thân thể tỉnh táo bước thẳng tắp. Marianne tìm đến phòng tắm, cô uống nước thẳng từ vòi cho đến khi đầu ngừng đau, rồi thiếp đi ngay tại đó. Hai mươi phút sau, Marianne tỉnh lại vì Connell đã nhò một trong những cô gái đi tìm cô.



Lúc này, cậu lướt qua các kênh phát thanh trong khi họ đợi đèn đỏ. Connell thấy một bài hát của Van Morrison* và để nó vang lên.

Dù sao đi nữa, tớ xin lỗi, lần nữa! Tớ không định làm rối tung mọi chuyện về Teresa.

Cô ấy không phải là bạn gái tớ.

Ừ. Nhưng chuyện đó thật là thiếu tôn trọng với tình bạn của mình.

Tớ không biết là hai người thân nhau thế đấy. Cậu nói.

Ý tớ là tình bạn của chúng ta!

Connell nhìn Marianne. Cô ôm chặt gối và tựa cằm lên vai. Gần đây, cô và Connell gặp gỡ khá nhiều. Ở Dublin, đó là lần đầu tiên họ có thể tản bộ qua những con đường dài cùng nhau mà không cần lo bị bắt gặp bởi người nào đó quen biết. Marianne sống một mình trong căn hộ đơn mà bà ngoại để lại. Vào buổi tối, cô và Connell thường ngồi giữa phòng khách, uống rượu vang cùng nhau. Cậu vu vơ phàn nàn về việc kết bạn ở Trinity khó như thế nào. Hôm nọ, trong lúc nằm trên chiếc ghế dài và lắc cặn rượu quanh đáy cốc, cậu nói: Những người ở đây toàn là mấy kẻ hợm hĩnh. Kể cả nếu họ thích tớ, thật lòng tớ cũng không muốn làm bạn với họ. Connell đặt cái ly xuống và nhìn Marianne: Mọi thứ dễ dàng với cậu bởi vì cậu đến từ một gia đình khá giả. Đó là lý do tại sao mọi người thích cậu.

Cô cau mày và gật đầu, rồi Connell bắt đầu cười. Tớ đang làm nhảm thôi. Cậu nói. Mắt họ chạm nhau. Cô muốn cười nhưng không biết liệu những lời đó có đáng cười hay không.

Connell luôn đến các bữa tiệc mà Marianne mời tới, mặc dù cậu bảo là không thực sự hiểu bạn bè của cô. Đám con gái rất thích cậu, họ thậm chí còn cảm thấy đủ thoải mái để ngồi trên đùi Connell khi trò chuyện và vuốt tóc cậu một cách thích thú. Đám con trai thì không thân thiện đến vậy. Connell được chào mừng chủ yếu vì cậu chơi thân với Marianne, có khi họ nghĩ Connell chẳng có gì thú vị.

Cậu ta không thông minh cho lắm, nhỉ? Ai đó đã nhận xét vào đêm nọ khi Connell không ở đó.

Cậu ấy thông minh hơn cả tớ đấy! Marianne nói. Không khí rơi vào im lặng. Thật đúng là Connell tỏ ra khá lặng lẽ trong các bữa tiệc, lặng lẽ đến mức buồn bã, cậu không tham dự vào việc khoe khoang số sách mình đã đọc hoặc hiểu biết về những cuộc chiến tranh. Nhưng từ sâu thẳm, Marianne biết rằng đó không phải là lý do tại sao mọi người nghĩ cậu ngốc nghếch.

Chuyện này thì liên quan gì tới việc tôn trọng tình bạn? Connell hỏi.

Tớ nghĩ bọn mình khó mà tiếp tục làm bạn nếu chuyện đó xảy ra.

Cậu cười đầy bí ẩn. Bối rồi, cô giấu mặt vào hai lòng bàn tay.

Đúng không? Connell hỏi.

Tớ không biết!

Ừ, thôi! Được rồi!



Một đêm ở tầng hầm tòa Bruxelles, tất cả ngồi uống rượu và xem

hai người bạn khác của Marianne vụng về chơi trò bi da. Sau khi Jamie thắng, anh ta nói: Ai muốn đấu với người chiến thắng?

Connell đã đặt cốc bia to sụ của mình xuống và bảo: Được thôi, để tôi!

Jamie là người phá bóng nhưng không ghi được điểm nào. Rồi trong yên lặng, Connell đã bắn vào lỗ liên tiếp bốn quả bóng khoang. Marianne bắt đầu cười, vẻ mặt Connell vẫn rất lạnh lùng, chỉ đơn giản là tập trung. Trong khoảng thời gian ngắn sau lượt chơi của mình, cậu lặng lẽ uống và nhìn Jamie đánh một quả bóng tron bay ra khỏi bàn. Connell xoa phấn vào đầu gậy rồi ghi nốt ba điểm cuối. Có điều gì đó rất hoàn mỹ trong cách cậu nghiên cứu thể trận và tính toán đường đi, cách cậu khiến đầu gậy hôn lên bề mặt mịn màng của những quả bóng. Đám con gái ngồi xung quanh xem Connell chơi, chăm chú nhìn cậu nghiêng người qua bàn với khuôn mặt cứng rắn, tĩnh lặng, được ánh đèn trần chiếu sáng lên.

Trông như quảng cáo của Coca-Cola ấy nhỉ! Marianne nói. Mọi người bật cười, ngay cả Connell. Lúc đó chỉ còn lại quả bóng đen, cậu chỉ vào lỗ bên phải, phía trên cùng và đứng đĩnh nói: Được rồi, Marianne, cậu xem đây!

Rồi Connell ghi điểm cuối. Mọi người vỗ tay tán thưởng.

Thay vì đi bộ về nhà tối hôm đó, Connell đến chỗ cô. Họ cùng nằm trên giường, nhìn lên trần nhà và nói chuyện băng quơ. Cho đến giây phút đó, hai người đã luôn tránh phải nhắc lại những gì đã xảy ra giữa họ nhưng rồi Connell chợt hỏi: Bạn bè cậu có biết về chúng mình không?

Marianne ngừng lại một chút, rồi nói: Cái gì về bọn mình?

Chuyện hồi ở trường cấp ba ấy!

Không, tớ không nghĩ thế! Có lẽ bọn họ cũng cảm thấy gì đó nhưng tớ chưa bao giờ kể ra.

Trong vài giây, Connell không nói gì. Cô bắt đầu thấy quen với sự im lặng của cậu trong bóng tối.

Cậu có xấu hổ không nếu họ phát hiện ra? Connell nói.

Theo cách nào đó! Ừ, có đấy.

Connell quay người, không nhìn lên trần nhà nữa mà đối mặt với cô: Tại sao?

Vì nó đáng xấu hổ chứ sao!

Ý cậu là, cách tớ đối xử với cậu à?

Ừ! Cô nói: Và thực tế là tớ đã để chuyện ấy xảy ra!

Connell chậm chậm nắm lấy bàn tay Marianne dưới tấm chăn và cô để yên. Một con rùng mình chạy dọc quai hàm và Marianne cố gắng nói sao cho giọng mình nghe thật nhẹ nhàng và vui vẻ: Cậu đã bao giờ nghĩ đến chuyện mời tớ đi vũ hội chưa? Nó thật ngu ngốc nhưng tớ đã tự hỏi liệu cậu có nghĩ đến.

Thành thật mà nói thì không. Nhưng giá mà tớ đã...

Marianne gật đầu. Cô tiếp tục nhìn lên trần nhà đen kịt, nuốt khan, lo rằng cậu đọc được cảm xúc trên khuôn mặt mình.

Cậu sẽ đồng ý chứ? Connell hỏi.

Marianne lại gật đầu. Cô đảo mắt tự giễu mình, nhưng nó có vẻ xấu xí và tự thương hại bản thân hơn là hài hước.

Tớ thực sự xin lỗi! Connell nói: Tớ đã thật sai lầm! Và không biết cậu đã nghe chưa, nhưng hình như hầu hết mọi người trong trường

đều biết về chúng mình.

Cô chống tay ngồi dậy và nhìn chăm chăm vào cậu trong bóng tối.

Họ biết gì cơ? Marianne hỏi.

Rằng bọn mình đã gặp gỡ nhau và những thứ khác nữa.

Không phải tớ kể cho họ đâu, Connell ạ, thề với Chúa!

Marianne có thể thấy cậu nhú mày ngay cả trong bóng tối.

Ừ, tớ biết! Cậu nói: Cũng chẳng sao nếu cậu kể với mọi người chuyện bọn mình. Nhưng tớ biết cậu đã không.

Họ có cư xử kỳ lạ khi biết chuyện không?

Không! Eric đã nói qua về nó vào đêm vũ hội, rằng mọi người biết. Không ai quan tâm, thật đấy!

Cả hai im lặng một hồi.

Tớ cảm thấy có lỗi vì những điều tớ từng nói với cậu. Connell thêm vào: Về việc nó sẽ tệ như thế nào nếu có ai phát hiện ra. Rõ ràng tất cả chỉ là ảo tưởng của riêng tớ. Chẳng có lý do gì để mọi người quan tâm. Nhưng tớ đã làm quá lên vì chứng lo lắng. Không phải là tớ đang kiểm soát bao biện, nhưng tớ nghĩ là tớ cũng đã khiến cậu phải chịu áp lực, chắc thế. Tớ cũng không biết nữa. Tớ vẫn đang nghĩ xem tại sao mình lại hành động theo kiểu đó dẫm như vậy.

Marianne siết chặt tay Connell và cậu cũng siết chặt lại, thật chặt đến nỗi gần như làm cô đau và cử chỉ tuyệt vọng nhỏ nhoi này của cậu khiến cô mỉm cười.

Tớ tha thứ cho cậu! Marianne nói.

Cảm ơn! Tớ đã hiểu được nhiều điều sau chuyện đó. Và hy vọng

là tóc đã thay đổi. Nhưng nếu vậy, nó cũng là vì cậu nữa.

Họ tiếp tục nằm tay dưới lớp chăn ngay cả sau khi thiếp ngủ.



Lúc này, về đến căn hộ của Marianne, cô hỏi Connell có muốn vào chơi một lúc hay không. Cậu nói muốn ăn gì đó và cô bảo có đồ ăn nhẹ trong tủ lạnh. Họ đi lên lầu cùng nhau. Connell tìm kiếm trong tủ lạnh còn Marianne thì đi tắm. Cô cởi hết quần áo, vẩy nước to và tắm trong gần hai mươi phút. Marianne cảm thấy dễ chịu hơn hẳn. Khi bước ra, quần mình trong chiếc áo choàng tắm màu trắng, tóc cô được sấy khô, Connell cũng đã ăn xong. Cậu vét sạch đĩa rồi ngồi kiểm tra email. Căn phòng có mùi cà phê và đồ chiên. Marianne đi về phía ấy và Connell đưa mu bàn tay lau ngang miệng như thể cậu chợt thấy bồn chồn. Cô đứng bên ghế, cậu ngược lên nhìn, chậm rãi cởi bỏ chiếc áo choàng tắm xuống. Đã gần một năm qua đi. Connell chạm môi vào da Marianne và cô thấy nghiêm kính, như đang đứng trong một ngôi đền. Đi ngủ thôi! Cô nói. Cậu đứng lên theo cô.

Sau cuộc yêu, Marianne bật máy sấy tóc còn Connell đi tắm. Rồi cô lại nằm xuống, lắng nghe tiếng nước chảy. Cô cười khẽ. Khi Connell trở ra, cậu nằm xuống bên cạnh cô, họ đối mặt với nhau và cậu chạm vào cô. Hm... Marianne thở ra. Hai người thân mật thêm một lần nữa, không cần phải nói nhiều. Marianne cảm thấy yên bình và buồn ngủ. Cậu hôn lên đôi mắt nhắm nghiền.

Tóc không cảm thấy được như thế này với những người khác. Marianne nói.

Ừ! Cậu đáp: Tớ biết!

Cô cảm nhận được có điều gì mà cậu không nói ra. Marianne không biết đó là vì cậu muốn giữ khoảng cách, hay vì muốn giữ bản thân không dễ bị tổn thương. Cậu hôn lên cổ cô. Mi mắt Marianne ngày càng nặng trĩu.

Tớ nghĩ là chúng mình sẽ ổn thôi! Connell nói.

Cô ấy không biết hay không thể nhớ ra cậu đang nói về chuyện gì và ngủ thiếp đi.

Hai tháng sau (tháng Tư năm 2012)

Marianne đã tụ tập với bạn bè trước đó nhưng họ đang lấy áo khoác từ mắc treo ở hành lang để chuẩn bị rời đi khi Connell mới từ thư viện trở về. Peggy là người duy nhất vẫn ngồi bên bàn, rót chai rosé vào chiếc ly lớn. Marianne lau mặt bàn bằng một cái khăn ẩm. Bầu trời bên ngoài khung cửa sổ trên bồn rửa nhà bếp có màu xanh lam trong veo. Connell ngồi xuống, Marianne lấy một chai bia ra khỏi tủ lạnh và mở nắp cho cậu. Cô hỏi liệu cậu có thấy đói và cậu đáp không, vỏ chai mát lạnh làm dịu cái nóng đầu hè. Kỳ kiểm tra của họ sẽ bắt đầu sớm, Connell thường ở miết trong thư viện cho đến tận khi người thủ thư rung chuông và đi xung quanh thông báo rằng đã đến giờ đóng cửa.

Tớ hỏi một chuyện được không? Peggy nói.

Connell biết Peggy đã khá say và cả cậu lẫn Marianne đều muốn cô ấy rời đi.

Được chứ. Marianne đáp.

Dạo gần đây hai cậu bắt đầu phang nhau có phải không? Peggy nói: Nó có nghĩa là, ngủ với nhau ấy.

Connell lặng yên. Cậu lướt ngón tay cái trên nhãn bia, thấy một góc bị bong ra. Cậu không biết Marianne sẽ trả lời thế nào. Cần một cái gì đó buồn cười, Connell nghĩ, thứ gì khiến Peggy cười và quên đi câu hỏi. Thay vào đó, Marianne thản nhiên đáp: À, đúng thế!

Connell tự mỉm cười với chính mình. Phần góc của nhãn bia bong ra dưới ngón tay cậu.

Peggy cười: Được rồi! Tớ hỏi để biết thôi! Mọi người đang đoán già đoán non đấy.

Thế hả, ừ! Marianne nói: Nhưng chuyện cũng chẳng có gì mới, bọn tớ đã gần gũi nhau từ hồi trung học rồi.

Ừ, thật hả? Peggy gật đầu.

Marianne đang rót cho mình một ly nước. Cô quay người lại, với cái cốc đầy trong tay, nhìn thẳng vào Connell: Tớ hy vọng cậu không ngại mọi người biết.

Connell nhún vai, mỉm cười với Marianne và cô mỉm cười đáp lại.

Họ không rêu rao mối quan hệ riêng tư của mình nhưng bạn bè biết về nó. Connell chỉ không thích thể hiện tình cảm trước bàn dân thiên hạ, thế thôi. Có lần, Marianne hỏi rằng liệu cậu có xấu hổ về cô hay không nhưng cô cũng chỉ đùa.

Buồn cười đấy! Cậu nói: Niall vẫn nghĩ tớ khoe khoang quá nhiều về cậu.

Cô thích điều đó. Thực ra cậu đâu có khoe khoang về Marianne, chỉ là cô khá nổi tiếng và có nhiều gã trai khác muốn được ngủ với cô. Thỉnh thoảng, cậu vẫn nói về cô nhưng theo một cách trang nhã.

Hai người thực ra là một cặp rất dễ thương. Peggy nói.

Cảm ơn! Connell đáp.

Tớ có nói bọn tớ là một cặp đâu. Marianne bảo.

Ồ! Peggy nói: Ý cậu là, hai người không chỉ gặp gỡ mỗi nhau

thôi hả? Cũng hay đấy! Tớ luôn muốn thử có một mối quan hệ mở với Lorcan nhưng anh ấy kiên quyết phản đối.

Marianne kéo một chiếc ghế ra và ngồi xuống: Đám con trai đôi khi khá thích sở hữu.

Đúng đấy! Peggy nói: Thật là điên rồ! Ta cứ nghĩ rằng họ sẽ thích thú với ý tưởng được cặp kè một lúc nhiều người cơ đấy.

Nói chung, tớ thấy đám con trai quan tâm nhiều đến việc hạn chế tự do của bạn gái hơn là mở rộng tự do cho bản thân. Marianne nói.

Điều đó có đúng không? Peggy quay sang hỏi Connell.

Cậu nhìn Marianne và khẽ gật đầu, muốn cô tiếp tục nói. Connell nghĩ Peggy khá ồn ào và hay ngắt lời bạn bè. Marianne có những người bạn khác, cư xử chừng mực hơn và họ không bao giờ ở lại muộn hoặc nói nhiều đến vậy.

Ý tớ là, nếu nhìn vào cuộc sống mà đám con trai đang thực sự sống, nó có vẻ ảm đạm. Marianne tiếp tục: Họ kiểm soát toàn bộ hệ thống xã hội và cũng chỉ đến thế này thôi á? Họ thậm chí còn không được tận hưởng niềm vui.

Peggy cười hỏi: Cậu có vui không, Connell?

Hừm... Connell ngẫm nghĩ: Vui một cách vừa phải, có lẽ thế. Nhưng tớ đồng ý với quan điểm của Marianne.

Cậu có muốn sống dưới chế độ mẫu hệ không? Peggy lại hỏi.

Khó nói lắm! Dù sao thì tớ cũng có thể thử, xem nó như thế nào.

Peggy cười khúc khích, như thể Connell dè dỏm không chịu được: Nhưng cậu không sợ mất đi phần nam quyền của mình à?

Giống như Marianne đã nói... Connell đáp: Nó không thực sự hay ho đến thế. Ý tớ là, thế giới vẫn luôn như vậy, tớ không thấy những đặc quyền nam tính hay ho cho lắm.

Peggy cười vang: Nếu tớ là một người đàn ông, tớ sẽ một lúc hẹn hò với ít nhất là ba cô gái. Nếu không, có thể là hơn.

Nhãn chai bia của Connell đã rời hẳn ra. Nó dễ bóc hơn khi cái chai được ướp lạnh, vì sự ngưng tụ làm khô keo. Cậu để chai bia lên mặt bàn và gấp miếng nhãn thành một hình vuông nhỏ. Peggy vẫn tiếp tục nhưng cậu chẳng để tâm nghe cô ta nói nữa.

Mọi chuyện đang khá êm đềm giữa Connell và Marianne. Mỗi khi thư viện đóng cửa vào buổi tối, cậu đi bộ trở lại căn hộ của cô, mua chút đồ ăn nhẹ hoặc một chai vang bốn euro trên đường đi. Khi thời tiết đẹp, trời cao và sáng, chim chóc bay lượn không ngừng. Khi thành phố đổ mưa, quán xá đóng cửa, đường phố phủ sương mờ. Xe cộ cũng di chuyển chậm hơn, đèn pha phát ra ánh sáng nhợt nhạt và những khuôn mặt lướt qua đỏ ửng vì lạnh. Marianne sẽ nấu bữa tối, mì spaghetti hoặc risotto, rồi cậu sẽ rửa chén và dọn dẹp căn bếp. Connell lau những mảnh vụn rớt bên dưới lò nướng bánh. Marianne đọc cho cậu nghe những mẫu chuyện cười lượm lặt trên Twitter. Sau đó họ cùng nhau lên giường. Connell thích đi thật sâu vào trong cô, chậm thôi, cho đến khi hơi thở cô nặng nề, gấp gáp và Marianne nắm chặt lấy vỏ gối bằng một tay. Cơ thể cô thật nhỏ bé và cởi mở. Như thế này, phải không? Cậu thì thầm. Cô gật đầu, cào tay vào gối, thở hên hên mỗi khi cậu di chuyển.

Đối với Connell, những cuộc trò chuyện giữa họ thật thú vị, nó thường rẽ sang những hướng bất ngờ và khiến cậu bày tỏ suy nghĩ

mà cậu chưa bao giờ thực sự ý thức đến. Họ nói về những cuốn tiểu thuyết mà Connell đang đọc, những nghiên cứu mà cô đang theo đuổi, giai đoạn lịch sử đương đại mà họ sống, sự khó khăn khi cắt lát khoảnh khắc trong một quá trình. Đôi khi, Connell có cảm giác rằng mình và Marianne như đang chơi trượt ván, xử lý những cuộc trò chuyện của họ khéo léo và ăn ý đến mức cả hai cũng phải ngạc nhiên. Cô tung mình lên không trung một cách duyên dáng và dẫu không biết sẽ làm thế nào nhưng cậu sẽ luôn đỡ được cô. Biết rằng họ có thể sẽ thân mật thêm một lần nữa trước khi thực sự đi ngủ làm cho cuộc trò chuyện trở nên ấm áp hơn. Cậu ngỡ rằng, sự thân mật của khi họ thảo luận về quan niệm và cá tính cũng làm cho chuyện tình dục thăng hoa hơn nữa. Thứ Sáu tuần trước, khi họ nằm cạnh nhau sau cuộc yêu, cô bảo: Nó thật dữ dội, phải không?

Connell đáp rằng cậu luôn thấy nó khá dữ dội.

Ý tớ là nó có vẻ lãng mạn. Marianne nói: Tớ nghĩ là tớ bắt đầu có tình cảm với cậu.

Connell mỉm cười nhìn lên trần nhà: Cậu chỉ cần lờ tất cả những thứ đó đi, Marianne ạ. Tớ vẫn làm thế!

Marianne biết cảm giác của Connell với cô. Chỉ vì cậu tỏ ra ngại ngùng trước mặt bạn bè đâu có nghĩa là mối quan hệ của họ không nghiêm túc, họ nghiêm túc mà. Thỉnh thoảng, Connell lo rằng cậu chưa biểu hiện đủ rõ, làm nổi bật khoảnh khắc này tích tụ một đôi ngày. Cậu tự hỏi làm thế nào để đề cập đến vấn đề đó. Rốt cuộc, Connell sẽ nói những lời ngớ ngẩn kiểu như: Cậu biết là tớ thực sự thích cậu, có phải không?

Giọng điệu Connell có vẻ gần như là khó chịu vì một số lý do

còn Marianne sẽ chỉ cười. Marianne có rất nhiều lựa chọn, mọi người đều biết vậy. Hội sinh viên khoa *Chính trị*, những người mang theo rượu Moët (một loại vang) đến dự tiệc của cô và luyện thuyên về mùa hè của họ ở Ấn Độ, đám ủy viên các câu lạc bộ, những người thường xuyên mặc áo sơ mi, đeo cà vạt đen và luôn hoang tưởng rằng hoạt động nội bộ trong hội sinh viên là cực kỳ thú vị với người bình thường. Cả mấy gã trai cứ làm như chỉ tình cờ động chạm Marianne mỗi khi trò chuyện, vuốt tóc hoặc đặt tay lên lưng cô. Một lần say xỉn ngớ ngẩn, Connell đã hỏi Marianne rằng tại sao những người này cứ phải lờn vờn quanh cô, cô đã bảo: Cậu chẳng buồn chạm vào tớ thì cũng không ai được phép làm thế hả?

Câu nói đó đã khiến Connell thấy tệ khủng khiếp.

Cậu không về nhà vào cuối tuần nữa vì bạn của họ, Sophie đã giới thiệu Connell đến làm việc trong nhà hàng của bố cô ấy. Connell sẽ chỉ ngồi ru rú trên lầu mỗi cuối tuần để trả lời email và viết xác nhận đặt chỗ vào một cuốn sổ da lớn. Thi thoảng có những người nổi tiếng vừa vừa gọi đến, kiểu người đến từ RTÉ* chẳng hạn nhưng nhà hàng thường vắng tanh vào hầu hết các tối trong tuần. Connell thấy rõ hoạt động kinh doanh đang thất bát và sẽ phải đóng cửa sớm nhưng công việc ở đó khá dễ dàng và cậu không muốn khiến mình căng thẳng vì viễn cảnh ấy. Dù sao nếu Connell nghỉ việc, một trong những người bạn giàu có của Marianne sẽ giới thiệu một công việc khác cho cậu. Đám bạn bè khá giả thường khá thân thiết và vì vừa là bạn thân, vừa là bạn tình của Marianne, Connell đã trở thành một gã thanh niên mang vẻ khá giả nửa vời: Một người được bạn bè tổ chức tiệc sinh nhật bất ngờ và tha hồ lựa chọn những

công việc bán thời gian sẵn có.

Trước khi học kỳ kết thúc, Connell phải thuyết trình tổng quan về Morte Darthur*. Trong khi phát biểu, tay cậu run rẩy và cậu không dám rời mắt khỏi màn hình để xem có ai thực sự lắng nghe hay không. Giọng cậu ngập ngừng và Connell có cảm giác rằng nếu đang không ngồi thì cậu sẽ ngã xuống đất mất. Mãi sau đó, Connell mới biết rằng bài thuyết trình đã gây được ấn tượng. Thậm chí, một trong những người bạn cùng lớp còn gọi cậu là *thiên tài* bằng giọng điệu hờ hững, như thể thiên tài thì cũng thường thôi. Khá nhiều người cùng khóa biết chuyện Connell đạt được điểm số cao nhất trong hầu hết các môn học và cậu không ngại mọi người nghĩ mình thông minh, nếu việc đó khiến chuyện mở rộng quan hệ trở nên dễ dàng hơn. Cậu thích thú mỗi khi ai đó phải vật lộn để nhớ ra tên một cuốn sách hay một tác giả và cậu có thể nhắc họ một cách dễ dàng, không phô trương, chỉ đơn giản là gợi nhớ. Cậu cũng thích thú mỗi khi Marianne nói với bạn bè cô, những người có cha mẹ làm thẩm phán hay quan chức chính phủ, những người đi học ở một ngôi trường tư đắt đỏ, rằng Connell là người thông minh nhất mà họ từng gặp.

Còn cậu thì sao, Connell? Peggy nói.

Connell đã không để tâm nghe và đành phải hỏi lại: Gì cơ?

Bị cáм đố bởi ý nghĩ có nhiều bạn tình ấy?

Connell nhìn thẳng vào cô bạn. Peggy trông khá láu lỉnh.

Hừm... Cậu ngẫm nghĩ: Tó không biết! Ý cậu là gì?

Cậu không mơ tưởng về viễn cảnh có cả một hậu cung cho riêng mình à? Peggy nói: Tó cứ nghĩ rằng đó là vũ trụ trong mơ của đàn

ông các cậu cơ.

Ồ, thế hả! Không hẳn đâu!

Có lẽ chỉ hai là đủ nhỉ! Peggy gợi ý.

Hai cái gì, hai người phụ nữ á?

Peggy nhìn Marianne và cười khúc khích đầy nghịch ngợm. Marianne vẫn bình thản uống nước.

Chúng mình có thể thử, nếu cậu muốn. Peggy thêm vào.

Khoan đã... Xin lỗi! Connell ngập ngừng: Chúng ta có thể làm gì cơ?

Bất cứ điều gì cậu nghĩ! Cô ấy nghịch ngợm thì thầm: Chơi tay ba hay đại loại thế!

Connell ồ lên một tiếng và bật cười vì sự ngu ngơ của chính mình: Phải rồi! Phải, xin lỗi nhé!

Cậu tiếp tục gấp đôi miếng nhãn bia, không biết nói gì thêm: Tớ đã không hiểu lắm!

Connell không thể làm chuyện đó. Thật khó để trả lời câu hỏi liệu cậu có thích nó hay không nhưng có lẽ cậu sẽ không thể làm chuyện đó. Vì lý do nào đó mà chính Connell cũng không hiểu, cậu nghĩ cậu có khả năng làm tình với Peggy trước mặt Marianne, mặc dù nó sẽ rất lúng túng và không hẳn là gọi nên cảm giác thú vị. Nhưng cậu không thể, ngay lập tức chắc chắn, thân mật với Marianne trong khi Peggy hay bất kỳ người nào đứng xem. Chỉ nghĩ thế thôi Connell cũng thấy xấu hổ và bối rối. Chính cậu cũng không hiểu tại sao nhưng nếu sự riêng tư giữa Connell và Marianne bị Peggy hoặc một ai đó nhúng vào thì sẽ có thứ gì đó không thể cắt

nghĩa hay gọi tên bên trong cậu, một phần của bản thân cậu, sẽ bị phá huỷ. Connell gấp cái nhãn bia ẩm thêm một lần, giờ nó đã rất chặt và trở nên nhỏ xíu.

Ồ không! Marianne nói: Tớ quá tỉnh táo! Tớ sẽ chết mất!

Thật sao? Peggy nói với giọng điệu vui vẻ, thích thú, như thể cô ấy phấn khích khi thảo luận , về vấn đề tự ý thức của Marianne cũng nhiều như khi được mời tham gia vào một màn làm tình tập thể. Connell cố không nhận xét một câu nào.

Tớ bị ám ảnh với đủ mọi thứ! Marianne nói: Tớ quá nhạy cảm!

Peggy lại thuận miệng khen ngợi vẻ ngoài của Marianne như thường thấy, rồi hỏi cô ám ảnh vì điều gì.

Marianne cắn môi dưới và đáp: Chà, tớ không nghĩ mình có khả năng yêu. Kiểu không biết yêu... Tớ khá lạnh nhạt và rất hiếm khi thích cái gì đó. Cô khua bàn tay dài và mảnh khảnh của mình trong không khí, như thể cô vẫn đang cố diễn tả suy nghĩ của mình nhưng không thực sự gãy gọn lắm.

Tớ không tin lắm! Peggy nói: Cô ấy có lạnh lùng với cậu không hả Connell?

Connell ho và đáp: Không!

Peggy và Marianne tiếp tục nói chuyện, trong khi cậu lơ đãng chuyển miếng nhãn qua những ngón tay và bỗng dưng thấy bồn chồn.

Tuần đó, Marianne đã về nhà vài ngày và khi quay lại Dublin vào đêm hôm trước, cô có vẻ đắm chiêu. Hai người ngồi xem bộ

phim *The Umbrellas of Cherbourg** cùng nhau trong căn hộ của cô. Đột nhiên, Marianne bật khóc nhưng cô quay mặt đi chỗ khác để giấu cảm xúc. Connell cũng thấy bất an. Bộ phim kết thúc khá buồn nhưng cậu thực sự không nghĩ nó thảm đến mức phải khóc. Cậu có ổn không? Connell hỏi. Marianne gật đầu, quay mặt đi. Cậu chỉ thấy một đường gân trắng nổi lên trên cằm cổ.

Này... Connell nói: Cậu buồn chuyện gì à?

Marianne lắc đầu nhưng không quay mặt lại. Connell đứng dậy pha một tách trà, lúc cậu mang trà đến cho cô thì cô đã ngừng khóc. Cậu chạm vào tóc cô, Marianne mỉm cười yếu ớt. Nhân vật trong phim đã mang thai bất ngờ và Connell cố nhớ lại lần cuối Marianne có kinh nguyệt. Càng nghĩ về nó lâu, chuyện càng có vẻ thật. Cuối cùng, trong cơn hoảng loạn, Connell hỏi: Này, cậu không có thai hay đại loại thế, phải không?

Marianne bật cười, một nụ cười làm dịu nỗi căng thẳng trong lòng Connell.

Không! Cô đáp: Chu kỳ của tớ vừa đến sáng nay.

Được rồi! Tốt đấy!

Cậu sẽ làm thế nào nếu tớ dính bầu?

Connell mỉm cười, hít vào một hơi sâu: Còn tùy xem cậu muốn thế nào nữa.

Phải thú thật là tớ sẽ muốn giữ lại nó. Nhưng tớ sẽ không làm điều đó với cậu, đừng lo lắng.

Thế hả, sao lại vậy? Xin lỗi nếu câu hỏi này nghe quá vô cảm.

Tớ không biết! Cô nói: Có lẽ do một phần nào tớ muốn điều gì

đó đặc biệt xảy ra trong đời mình. Cậu có nghĩ rằng tớ sẽ là một người mẹ tồi không?

Không, rõ ràng là cậu rất tuyệt! Cậu giỏi mọi thứ mà!

Cô cười: Cậu sẽ không phải dính líu vào.

Ừ, tớ sẽ ủng hộ bất kể cậu quyết định ra sao.

Connell không dám chắc tại sao mình lại bảo sẽ ủng hộ cô, cậu thậm chí còn chưa lo đủ cho bản thân mình và cũng chẳng có dấu hiệu sẽ sớm trở nên dư giả. Đó chỉ đơn giản là điều nên nói, thế thôi. Connell chưa bao giờ cân nhắc kỹ càng viễn cảnh ấy. Marianne có vẻ rất mạnh mẽ, cô là người sẽ tự mình sắp xếp toàn bộ đường đi và nhiều khả năng, cậu sẽ để cô dẫn dắt.

Tưởng tượng mọi người ở Carricklea sẽ bàn tán đến thế nào... Marianne nói.

À, ừ! Lorraine sẽ không bao giờ tha thứ cho tớ.

Marianne vụt nhìn lên và hỏi: Tại sao, cô ấy không thích tớ à?

Không, mẹ tớ quý cậu lắm! Ý là bà ấy sẽ không tha thứ vì tớ gây ra chuyện đó cho cậu. Bà ấy thật sự quý cậu, đừng lo! Cậu biết đấy, mẹ tớ nghĩ tớ không xứng với cậu.

Marianne mỉm cười và áp tay lên khuôn mặt Connell. Cậu thích cảm giác ấy, nhích người tiến về phía trước, vuốt ve phần trong cổ tay trắng mịn của cô.

Thế còn gia đình của cậu? Connell nói: Tớ đoán họ cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho tớ.

Cô nhún vai, rút lại bàn tay rồi đặt lên đùi.

Họ có biết chúng mình đang gặp gỡ hay không? Connell hỏi.

Marianne lắc đầu, cô quay mặt đi, chống tay lên má.

Cậu cũng không cần phải nói với họ. Có lẽ, chẳng nào thì họ cũng sẽ phản đối tó. Gia đình cậu muốn cậu đi chơi với mấy tay bác sĩ hoặc luật sư gì đó, phải không?

Tó nghĩ họ chẳng quan tâm đến chuyện của tó lắm đâu.

Marianne che mặt bằng đôi tay mảnh dẻ của mình một lúc, rồi cô xoa mũi và sụt sịt. Connell biết mối quan hệ với gia đình của cô khá căng thẳng. Cậu đã nhận ra điều này từ hồi họ còn học cấp ba nhưng nó không khiến cậu bận lòng cho lắm bởi vì lúc đó Marianne tỏ ra căng thẳng trong mối quan hệ với tất cả mọi người. Alan, người anh trai lớn hơn cô vài tuổi và là kiểu người mà Lorraine vẫn gọi là yếu đuối, nhu nhược. Thành thật mà nói, quả là khó để hình dung việc anh ta có mâu thuẫn với Marianne. Bây giờ, cả hai đã trưởng thành và hiếm lắm cô mới về nhà nhưng mỗi lần về nhà rồi trở lại như thế này, cô lại tỏ ra bất ổn và buồn bã, kể rằng mình đã cãi vã với gia đình và không muốn nói về nó.

Cậu đã lại bất đồng với họ, phải không? Connell hỏi.

Cô gật đầu, nói: Họ không yêu mến tó cho lắm.

Tó biết đôi khi cậu cảm thấy như thế gia đình lạnh nhạt với mình... Connell an ủi: Nhưng rất cuộc, họ là gia đình của cậu, tất nhiên là họ yêu cậu chứ.

Marianne im lặng. Cô không gật hay lắc đầu, chỉ ngồi đó. Sau đó, họ đi ngủ. Cô bị chuột rút và không muốn làm tình vì sợ đau, thế là Connell chỉ vuốt ve cho đến khi cô bình tâm lại. Sau đó, cô cảm thấy vui hơn và nỉ non xa gần nói: Chúa ơi, cậu thật tuyệt!

Connell ra khỏi giường và đi vào phòng tắm rửa tay một căn phòng nhỏ lát gạch màu hồng với chậu cây thủy sinh trong góc, những chiếc lọ nhỏ chứa kem bôi mặt và nước hoa bày biện khắp mọi nơi. Rửa tay dưới vòi nước, cậu hỏi Marianne có thấy tâm trạng khá hơn không. Từ trên giường, cô đáp: Tớ thấy vui lắm, cảm ơn cậu!

Trong gương, Connell nhìn thấy một chút máu dính ở môi dưới. Cậu hẳn đã vô tình quệt nó lên môi. Cậu lau nó bằng phần mu bàn tay còn ướt và từ phòng ngủ, giọng Marianne lại vang lên: Tớ hẳn sẽ đau đớn lắm nếu cậu gặp gỡ và phải lòng người khác. Cô thường đùa cợt vu vơ như vậy. Connell lau khô tay và tắt đèn phòng tắm.

Tớ không biết! Connell nói: Tớ thấy thế này là rất ổn rồi.

Chà, tớ sẽ cố gắng hơn nữa!

Connell trở lại bên giường, cạnh Marianne và hôn lên khuôn mặt cô. Lúc vừa xem xong bộ phim, Marianne đã rất rối bời nhưng giờ thì cô có vẻ tươi tỉnh. Đó là sức mạnh của riêng Connell, khả năng làm cho cô vui vẻ. Cậu có thể tặng niềm vui cho cô, đơn giản như cho đi tiền hay tình dục. Với thiên hạ, cô có vẻ rất độc lập và xa cách nhưng với Connell, cô thật khác, một người hoàn toàn khác. Cậu là người duy nhất biết cô như thế.



Cuối cùng, Peggy cũng uống xong ly rượu vang và ra về. Connell ngồi bên bàn trong khi Marianne tiễn bạn ra ngoài. Cánh cửa chính đóng lại và Marianne quay vào nhà bếp. Cô rửa cái cốc

đựng nước và úp ngược nó lên chặn bếp. Connell chờ cô xong việc và quay lại nhìn, cậu mới nói:

Cậu đã cứu đời tớ đấy!

Cô mỉm cười, bỏ tay áo xuống.

Tớ cũng sẽ không thích mấy chuyện quan hệ tay ba đâu. Marianne nói: Tớ có thể làm điều đó nếu cậu muốn nhưng có vẻ cậu không muốn lắm.

Connell nhìn Marianne chăm chú không nói gì, đến khi cô phải hỏi lại: Sao cơ?

Cậu không phải làm những việc mà cậu không muốn làm! Connell đáp.

À, ý tớ không phải thế.

Marianne đưa tay lên như thể vấn đề chẳng có gì liên quan đến cô, dù cậu cảm thấy rõ ràng là nó có. Connell tỏ ra dịu dàng hơn để trông cậu không có vẻ đang khó chịu với cô.

Chà, cậu thật biết thông cảm. Connell nói: Rất dễ tâm đến sở thích của tớ.

Tớ đã cố gắng đấy!

Ừ, phải rồi! Đến đây nào!

Marianne đến ngồi xuống bên cạnh Connell, cậu chạm tay vào gò má cô.

Connell đột nhiên cảm nhận được một điều khủng khiếp rằng cậu có thể tát vào chính khuôn mặt cô, thậm chí là tát thật mạnh mà cô sẽ vẫn ngồi đó để mặc cậu làm bất cứ điều gì. Ý nghĩ đó làm Connell sợ đến mức cậu kéo giập cái ghế lại và đứng dậy. Tay cậu

run run. Cậu không biết tại sao lại nghĩ về nó. Có lẽ Connell muốn làm thế. Nhưng điều đó khiến cậu phát sợ.

Chuyện gì vậy? Marianne hỏi.

Đầu ngón tay Connell tê dại và cậu thấy khó thở.

Tớ cũng không biết! Connell đáp: Tớ không biết, xin lỗi!

Tớ đã làm gì sai à?

Không, không! Tớ xin lỗi! Tôi đã có một suy nghĩ kỳ lạ... Tớ cảm thấy rất lạ! Tớ không biết!

Cô vẫn đang ngồi yên. Nhưng cậu thấy Marianne đứng dậy, có phải không? Nếu cậu bảo cô hãy làm thế... Tim Connell đập thành thịch đầy choáng váng.

Cậu mệt à? Marianne lại hỏi: Mặt cậu đang trắng bệch đấy.

Thế này, Marianne ạ... Cậu không phải là một người lạnh lùng, cậu biết đấy! Không phải, không một chút nào cả!

Marianne nhìn Connell bằng ánh mắt rối bời khiến khuôn mặt cô trông lạ lùng: Chà, có lẽ từ *lạnh lùng* thì không đúng lắm. Nó chẳng quan trọng.

Nhưng cậu rất dễ mến! Cậu biết không? Tất cả mọi người đều yêu mến cậu!

Ý tớ không hẳn là thế! Quên nó đi!

Connell gật đầu, vẫn chưa thể thở bình thường: Thế, ý cậu là sao?

Marianne nhìn Connell đăm đăm, rồi cô đứng dậy: Trông cậu nhợt nhạt lắm. Cậu có thấy lạ đi không?

Connell đáp là không. Marianne bèn nắm lấy tay cậu và nói rằng

nó đang đổ mồ hôi lạnh. Cậu gật đầu, thở dốc.

Marianne trở nên lặng lẽ, bảo: Nếu tớ đã làm điều gì đó khiến cậu thất vọng, tớ thực sự xin lỗi!

Connell cười và buông tay ra: Không đâu, chỉ là tớ đã có một cảm giác rất kỳ lạ... Cậu nói: Tớ không biết đó là gì... Nhưng bây giờ tớ thấy ổn rồi!

Ba tháng sau (tháng Bảy năm 2012)

Marianne đang đọc phần thông tin in ở mặt sau của bịch sữa chua trong siêu thị, tay còn lại của cô cầm điện thoại áp lên tai, nghe Joanna kể chuyện ở chỗ làm. Khi có hứng tán gẫu, Joanna có thể đọc thoại rất lâu nên Marianne không ngại việc rời sự chú ý khỏi cuộc trò chuyện trong vài giây để đọc thành phần sữa chua. Hôm nay là một ngày ẩm áp, Marianne mặc một chiếc áo cánh và váy mỏng, làn hơi lạnh phả ra từ những chiếc tủ cấp đông dọc lối đi làm cánh tay cô nổi đầy da gà. Dù không thực sự cần phải mua sắm gì, Marianne vẫn đi siêu thị vì không muốn phải ở nhà, mà ở Carriclea thì chẳng có mấy nơi người ta được một mình, tránh bị soi mói. Cô không thể một mình đi uống rượu hoặc cà phê trên những con phố chính. Ngay cả siêu thị cũng sẽ chẳng thể làm nơi trú ẩn được lâu hơn nữa khi mọi người nhận thấy Marianne không mua sắm gì, hoặc khi đụng phải ai đó quen biết và buộc phải làm bộ chào hỏi.

Nhân viên đã nghỉ đến một nửa rồi nên bọn tớ có tâm trạng làm gì đâu. Joanna nói: Nhưng tớ vẫn được trả tiền nên tớ chả quan tâm.

Joanna đã đi làm rồi nên giờ họ hầu như chỉ nói chuyện qua điện thoại, mặc dù cả hai đều sống ở Dublin. Marianne chỉ về nhà vào cuối tuần nhưng đó cũng là lúc Joanna được nghỉ ngơi. Trên điện thoại, Joanna thường luyện thuyên về cách bài trí ở văn phòng, các kiểu đồng nghiệp và các chuyện thị phi xảy ra xung quanh, cảm

giác như thể cô ấy là công dân của một đất nước mà Marianne chưa bao giờ biết tới đất nước của những kẻ làm công ăn lương. Marianne bỏ lại hũ sữa chua vào tủ lạnh và hỏi Joanna xem cô ấy có thấy lạ khi được trả tiền theo giờ, nói cách khác, hóa ra khoảng thời gian cực kỳ hữu hạn của chúng ta trên Trái Đất này lại được đong đếm bằng phát minh của chính con người, đó là tiền.

Thời gian thì không bao giờ quay trở lại. Marianne nói thêm: Ý tớ là, thời gian là thật.

Tiền cũng là thật!

Ừ, nhưng thời gian thì thực tế hơn. Thời gian là yếu tố cơ bản của vật lý, còn tiền lại chỉ là một sản phẩm tượng trưng của xã hội thôi.

Ừ, nhưng tớ vẫn sống trong lúc làm việc. Joanna nói: Tớ vẫn ở đây, vẫn được trải nghiệm. Kể cả cậu không làm việc thì cũng chẳng sao, chẳng lẽ nào thì thời gian vẫn cứ trôi qua. Cậu sẽ không bao giờ lấy lại được.

Nhưng tớ có thể quyết định mình muốn làm gì với nó.

Thế thì kể cả việc cậu quyết định xem sẽ làm gì cũng là sản phẩm tượng trưng của xã hội.

Marianne bật cười. Cô lang thang ra khỏi khu thực phẩm lạnh và hướng tới quầy đồ ăn vặt.

Chưa kể tính vô nghĩa của công việc nữa... Marianne nói: Một số công việc có thể có ý nghĩa nhưng cậu thì chỉ làm mỗi chuyện mang giấy tờ qua lại trong văn phòng, chẳng có đóng góp gì cho sự tiến bộ của loài người.

Thì tớ có bảo công việc của mình nghĩa lý gì đâu.

Marianne nhấc một gói trái cây khô lên và xem xét nhưng nó có nhỏ trong đó nên cô lại để xuống và nhặt một gói khác.

Cậu có biết là tớ thấy cậu đang rảnh rang quá không? Joanna nói.

Nghĩ kỹ thì có. Cậu cũng đánh giá Peggy mà.

Peggy là người vô tư, chuyện đó khác.

Marianne tắc lưỡi vì Joanna luôn tỏ ra phán xét như thế, mặc dù cô ấy cũng chẳng có ý gì xấu. Marianne đọc mặt sau của một gói táo khô.

Cậu sẽ không muốn biến thành phiên bản khác của Peggy đâu. Joanna nói: Tớ thích cậu cứ là chính mình.

Peggy không tệ đến thế. Tớ chuẩn bị đến chỗ quầy thanh toán rồi nên tớ sẽ cúp máy đây.

Ừ. Gọi cho tớ vào ngày mai nếu cậu vẫn muốn nói chuyện nhé.

Ok! Marianne nói: Cậu là một người bạn tốt. Tạm biệt nhé!

Marianne đi đến quầy tự thanh toán, cô nhặt một chai trà đá trên đường và cầm theo túi táo khô. Khi xếp hàng chờ tính tiền, cô thấy Lorraine đang dỡ một giỏ đầy những món đồ khác nhau. Lorraine dừng lại khi bắt gặp Marianne và nói: Chào cháu yêu!

Marianne ôm gói trái cây khô vào ngực và chào hỏi lại.

Dạo này cháu thế nào? Lorraine bắt chuyện.

Cháu vẫn khỏe, cảm ơn cô. Còn cô thì sao ạ?

Connell kể với cô là cháu luôn đứng đầu lớp, giành được nhiều giải thưởng khác nhau. Tất nhiên, cô không ngạc nhiên.

Marianne mỉm cười, một nụ cười then thung và hồn nhiên. Cô bóp chặt gói trái cây sấy khô, cảm nhận cách nó vỡ vụn dưới ngón cái ẩm ướt của mình và đưa nó vào máy quét mã vạch.

Đèn trong siêu thị trắng nhợt và Marianne không trang điểm.

Dạ, có gì đâu ạ! Cô đáp.

Connell xuất hiện từ phía bên kia kệ hàng, hảnh rồi. Cậu ôm theo nửa tá khoai tây chiên giòn, muối và giấm. Connell đang mặc một chiếc áo phông trắng và quần thể thao sọc dọc. Bờ vai cậu trông có vẻ vạm vỡ hơn cô nhớ. Và Connell bắt gặp cái nhìn của cô. Connell tình cờ đi siêu thị cùng một ngày với Marianne; có khi cậu đã nghe cô nói chuyện điện thoại, nhìn thấy cô trong khu đồ lạnh và linh thật nhanh để khỏi phải chào hỏi.

Xin chào! Marianne nói.

Ồ, chào! Tôi không biết là cậu đang ở trong thị trấn đấy!

Connell liếc nhìn mẹ, quét mã những gói khoai tây và để chúng bên cạnh chỗ túi nilon. Sự ngạc nhiên của cậu khi trông thấy Marianne có vẻ chân thật, ít nhất là ở cách cậu miễn cưỡng nhìn và nói chuyện với cô.

Cô nghe kể cháu rất được yêu mến ở Dublin. Lorraine nói: Dạo này cô được nghe nhiều về Trinity lắm.

Connell không nhìn lên. Cậu bận rộn quét các món hàng khác trong xe đẩy gồm một hộp trà và một ổ bánh mì cắt lát.

Bạn Connell chỉ nói tốt về cháu thôi, thật đấy ạ. Marianne bảo.

Marianne lấy ví ra và trả tiền cho những món đồ của mình, ba euro tám mươi chín cent tất cả. Lorraine và Connell cũng gói đồ tạp

hóa vào những cái túi nhựa tái sử dụng.

Cháu có muốn tiện xe đi về cùng không? Lorraine hỏi.

Dạ, không cần đâu ạ. Marianne đáp: Cháu sẽ đi bộ. Cảm ơn cô nhé!

Đi bộ ư? Lorraine nói: Đến tận đường Blackfort? Không, chúng ta sẽ cho cháu quá giang về!

Connell cầm hai túi nhựa lớn lên và hướng đầu về phía cửa.

Đi thôi! Cậu nói.

Marianne đã không gặp lại Connell từ hồi tháng Năm. Cậu chuyển về nhà sau kỳ thi cuối kỳ còn cô thì ở lại Dublin. Cậu nói muốn được gặp gỡ cả những người khác nữa và cô đã đáp: Được thôi!

Vì Marianne chưa bao giờ thực sự là bạn gái của Connell, giờ cô thậm chí còn chẳng phải là bạn gái cũ của cậu. Chẳng là gì hết! Họ cùng nhau lên xe, Marianne ngồi ở ghế sau trong khi Connell và Lorraine nói chuyện về một người quen nào đó đã chết, có vẻ như người đó đã khá già nên họ cũng không quá tiếc thương. Marianne nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chà, thật vui khi gặp cháu! Lorraine nói: Thật tuyệt khi thấy cháu xinh đẹp và vẫn ổn!

Dạ, cảm ơn cô!

Cháu về thị trấn lâu không?

Chỉ cuối tuần thôi ạ. Marianne đáp.

Cuối cùng, Connell đi vào làn xe riêng của khu Foxfield và dừng lại bên ngoài nhà mình. Lorraine ra khỏi xe. Connell liếc nhìn

Marianne trong gương chiếu hậu và nói: Cậu có muốn lên ghế trước ngồi không? Đây không phải xe taxi mà.

Marianne lặng lẽ làm theo, không nói một lời. Lorraine mở cốp. Connell quay người lại nói: Mẹ cứ để mấy cái túi ở đó, tí nữa về con sẽ mang chúng vào nhà. Lorraine giơ tay tỏ đồng ý, đóng cốp và vẫy chào tạm biệt hai người.

Quãng đường từ nhà Connell đến nhà Marianne ngắn ngủi. Cậu rẽ trái ra khỏi khu đất để đi về phía vòng xuyến. Chỉ vài tháng trước thôi, Connell và Marianne đã thường thức suốt đêm để chuyện trò và thân mật. Cậu thường lật chắn của cô ra vào mỗi buổi sáng, nằm trên cô nhìn xuống với khóe môi hàm tiếu như muốn nói: Ày, này, xin chào! Họ không chỉ là tình nhân, họ còn là bạn thân. Connell đã trả lời thế, khi Marianne hỏi ai là bạn thân của Connell. Cậu chứ ai! Connell nói. Nhưng rồi vào cuối tháng Năm, cậu bảo với cô rằng cậu sẽ chuyển đi.

Mọi thứ thế nào? Connell hỏi.

Tớ vẫn tốt, cảm ơn! Cậu khỏe không?

Tớ cũng ổn, ừ!

Connell lên số xe với một cử chỉ dứt khoát.

Cậu vẫn còn làm việc trong xưởng xe à? Marianne hỏi.

Không! Ý cậu là nơi tớ từng làm việc ấy hả? Chỗ đó đã đóng cửa rồi.

Thế à?

Ừ! Connell đáp: Giờ tớ làm việc ở Bistro. Thật ra, mẹ cậu đã đến đó tối hôm nọ với... uhm... bạn trai của bác ấy hay đại loại thế.

Marianne gạt đầu. Họ lái xe ngang qua sân bóng. Một màn mưa bụi bắt đầu rơi trên lớp kính chắn gió, Connell bật cần gõ nhịp cơ học từ bên này sang bên kia, gạt sạch lớp nước đọng.



Đợt Connell về nhà vào *Tuần đọc sách mùa xuân*, cậu đã dụ Marianne gửi những bức ảnh khỏa thân của cô ấy.

Tớ sẽ xóa chúng bất cứ khi nào cậu muốn, tất nhiên! Connell nói: Cậu có thể kiểm tra!

Chuyện đó gọi cho Marianne một cảm giác hưng tình mà cô chưa từng biết đến. Tại sao tớ lại muốn cậu xóa chúng? Cô bảo. Lúc đó, họ đang nói chuyện qua điện thoại, Connell ở nhà tại khu Fox Field còn Marianne thì nằm trên giường trong căn hộ gần quảng trường Merrion. Connell giải thích về quy tắc ứng xử với những bức ảnh khỏa thân là không cho người khác xem, xóa chúng theo yêu cầu,...

Cậu có nhận được nhiều ảnh những cô gái khác không? Marianne đã hỏi.

Chà, gần đây tớ chẳng nhận được cái nào. Trước đây, tớ chưa bao giờ thực sự yêu cầu chúng nhưng thi thoảng vẫn nhận được mấy bức ảnh kiểu vậy.

Marianne lại hỏi liệu cậu có sẵn lòng gửi lại cho cô những bức ảnh của chính mình hay không và cậu đã hừm đầy nghĩ ngợi.

Tớ không biết! Connell nói: Cậu có thực sự muốn một bức ảnh hư hỏng của tớ không?

Một cách hài hước, cô cảm thấy khuôn miệng ướm át.

Có! Cô đáp: Nhưng nếu cậu gửi cho tớ một bức thì tớ sẽ không bao giờ chịu xóa nó đi đâu, vì vậy có lẽ cậu không nên.

Cậu bật cười: Không sao, tớ chẳng quan tâm xem cậu có xóa nó hay không.

Marianne đuổi chân: Ý là tớ sẽ mang nó xuống mồ. Kiểu tớ sẽ nhìn chăm chăm vào nó mỗi ngày cho đến khi chết.

Connell đã cười không ngừng nổi.

Marianne... Connell nói: Tớ không phải là người duy tâm nhưng thi thoảng tớ vẫn có cảm giác như Chúa tạo ra cậu cho tớ.



Trung tâm thể thao lướt qua cửa sổ bên phía tay lái trong màn mưa trắng mờ. Connell nhìn Marianne lần nữa, rồi lại rời ánh mắt về con đường.

Tớ nghe nói cậu đang gặp gỡ anh chàng tên Jamie phải không? Connell hỏi.

Ừ!

Anh ta trông cũng không tệ nhỉ...

Ừ! Marianne nói: Ok! Cảm ơn!

Cô và Jamie đã hẹn hò được vài tuần. Anh chàng có những quan điểm nhất định. Họ đồng suy nghĩ trong một số vấn đề. Thỉnh thoảng vào một giây phút bất chợt, cô nhớ đến những điều Jamie nói hoặc làm và tất cả năng lượng trong người Marianne bỗng rời bỏ cô hoàn toàn, cơ thể cô như một cái xác xe đã chết máy, một thứ

vô cùng nặng nề và tồi tệ mà cô phải mang theo.

Ừ. Connell nói: Có lần tớ đã thắng anh ta trong một ván bi da. Chắc cậu không nhớ...

Tớ có nhớ!

Connell gật đầu và nói thêm: Anh ta đã luôn thích cậu.

Marianne nhìn ra kính chắn gió trước xe. Đúng vậy, Jamie luôn thích cô. Anh chàng đã từng gửi tin nhắn cho cô, ngụ ý rằng Connell không nghiêm túc với cô. Marianne cho Connell xem tin nhắn và họ đã bật cười. Lúc ấy hai người đang ở trên giường với nhau, ánh sáng từ màn hình mờ mờ hắt vào khuôn mặt Connell. *Em nên ở bên một người biết trân trọng em, tin nhắn viết.*

Còn cậu thì sao, cậu có đang gặp gỡ ai không? Cô hỏi.

Không hẳn! Không có ai nghiêm túc hết!

Tranh thủ hưởng thụ cuộc sống độc thân ha.

Cậu biết tớ mà! Connell đáp.

Đã từng thôi!

Connell cau mày: Nghe hơi sâu tư nhỉ. Tớ đâu có thay đổi chút nào trong vài tháng qua.

Cả tớ cũng vẫn vậy! Ừ đấy! Tớ chẳng thay đổi xíu nào!



Vào một đêm tháng Năm, cô bạn thân của Marianne là Sophie đã tổ chức một bữa tiệc tại nhà để ăn mừng kết thúc kỳ thi. Cha mẹ cô đã tới Sicily hoặc đâu đó. Lúc ấy, Connell vẫn còn một bài kiểm tra nhưng cậu không tỏ ra lo lắng và đã cùng đi. Tất cả bạn bè của

họ đều ở đó, một phần vì nhà Sophie có bể bơi nước nóng ở tầng trệt. Họ dành cả đêm loanh quanh trong những bộ đồ bơi, ngâm mình dưới nước, uống rượu và tán gẫu. Marianne ngồi một góc với cốc rượu vang bằng nhựa, trong khi những người khác chơi đùa trong bể. Luật chơi là họ phải ngồi trên vai nhau và cố gắng đẩy đội khác xuống nước. Sophie với Connell làm thành một đội trong trận đấu thứ hai, cô ấy tán thưởng nói với Connell: Thân hình cậu rắn chắc ghê.

Marianne quan sát mọi thứ với tâm trí lâng lâng rượu, ngưỡng mộ cách mà Sophie và Connell nhìn nhau, tay cậu vuốt ve những vết nâu rám nắng mịn màng trên người cô ấy và ngay khoảnh khắc ấy, Marianne thấy một cảm giác hoài cổ kỳ lạ. Sophie nhìn lên: Đừng lo lắng, Marianne ạ! Cô ấy gọi to: Tớ sẽ không cướp cậu ấy đi đâu!

Marianne nghĩ Connell sẽ nhìn xuống mặt nước, giả vờ không nghe thấy nhưng thay vào đó, cậu ngẩng đầu và mỉm cười nói: Marianne sẽ không lo lắng đâu!

Marianne thật sự không hiểu điều đó có nghĩa là sao nhưng cô vẫn mỉm cười, rồi trò chơi bắt đầu. Cô thấy hạnh phúc khi được bao quanh bởi những người cô yêu mến, cũng là những người yêu mến cô. Marianne biết rằng nếu cô muốn phát biểu một điều gì đó, mọi người sẽ quay lại và lắng nghe với sự quan tâm chân thành, điều đó khiến cô hạnh phúc, ngay cả khi cô chẳng có gì để nói.

Sau khi trò chơi kết thúc, Connell đến bên Marianne, đứng dưới nước ngay nơi chân cô đứng đưa. Cô thản nhiên nhìn cậu. Tớ đã rất mến cậu! Marianne nói. Connell vuốt mái tóc ướt sũng của mình ra

khỏi trán: Cậu luôn yêu mến tớ.

Cô nhẹ nhàng đá vào chân cậu và cậu nắm lấy mắt cá chân cô, vuốt ve nó bằng những ngón tay của mình.

Cậu và Sophie là một đội ăn ý đấy! Cô nhận xét. Connell tiếp tục vuốt ve chân Marianne dưới nước. Cảm giác thật dễ chịu. Mọi người gọi cậu trở lại chơi vòng cuối, rồi họ muốn đổi sang trò khác.

Các ông cứ chơi đi! Connell nói: Tôi nghỉ vòng này!

Rồi cậu nhảy lên cạnh bể bơi, đến bên cô. Cơ thể cậu ướt đầm. Connell đặt tay lên những viên gạch phía sau và ngồi xuống.

Đến đây nào! Cậu bảo.

Connell vòng tay quanh eo Marianne. Cậu chưa bao giờ, chưa một lần chạm vào cô trước mặt người khác. Bạn bè của họ chưa từng thấy họ bên nhau như thế này. Trong hồ bơi, những người khác vẫn đang vui đùa và la hét.

Cảm giác thích ghê! Marianne nói.

Connell quay đầu lại và hôn lên vai cô. Cô lại cười, hơi bất ngờ nhưng thỏa mãn. Cậu liếc ra ngoài mặt nước rồi lại nhìn cô.

Cậu đang vui lắm phải không? Connell nói: Cậu đang cười kìa!

Ừ, tớ hạnh phúc!

Connell gật đầu hướng về phía hồ bơi, nơi Peggy vừa ngã xuống nước và mọi người cười vang.

Có phải đây mới là cuộc sống không? Connell hỏi.

Marianne nhìn vào khuôn mặt cậu nhưng biểu cảm nơi đó không cho cô biết rằng cậu đang vui hay buồn. Ý cậu là sao? Cô hỏi lại. Nhưng Connell chỉ nhún vai. Vài ngày sau, Connell nói với

Marianne rằng cậu sẽ rời Dublin vào mùa hè.



Sao cậu không cho tớ biết là cậu về nhà? Lúc này, Connell nói.

Marianne chậm chậm gật đầu, như thể cô đang suy nghĩ về điều đó, như thể tất cả chưa xảy ra, cậu không biết cô ở đây và đó chỉ đơn giản là một ý tưởng thú vị.

Thế bây giờ, bọn mình không phải là bạn bè nữa à? Connell nói.

Tất nhiên là có rồi.

Nhưng cậu chẳng mấy khi trả lời tin nhắn của tớ.

Phải thừa nhận rằng Marianne đã phốt lờ Connell. Cô đã phải giải thích với mọi người về những gì xảy ra giữa họ, rằng cậu đã đá cô và rời đi, điều đó khiến cô đau khổ. Marianne là người giới thiệu Connell với mọi người, ba hoa về việc cậu tuyệt vời thế nào, nhạy cảm và tài năng ra sao và cậu đã đáp trả cô bằng cách ngủ trong căn hộ của cô suốt ba tháng, uống bia do cô mua, rồi đột ngột đá cô. Tất cả khiến Marianne trông giống như một con ngốc. Peggy đã cười vào mặt cô và nói với ý rằng tất nhiên, đàn ông đều giống nhau cả. Joanna thì không nghĩ nó có gì buồn cười, thậm chí còn đầy rối bời và buồn bã. Cô ấy cứ hỏi cụ thể những gì hai người đã nói trong lúc chia tay, rồi Joanna sẽ im lặng, như thể cô ấy đang cố gắng tái hiện cảnh tượng trong tâm trí và cố gắng hiểu ý nghĩa của nó.

Joanna băn khoăn liệu Connell có biết gì về gia đình Marianne hay không.

Ở Carricklea mọi người biết nhau cả. Marianne đáp.

Joanna lắc đầu nói: Ý tớ là, cậu ta có biết họ như thế nào không?

Marianne chẳng biết phải đáp sao. Ngay cả chính cô còn không thực sự hiểu gia đình mình là những người như thế nào và cô cũng không bao giờ nỗ lực đủ để cắt nghĩa họ. Đôi khi Marianne phản ứng thái quá với hành vi của họ, điều khiến cô thấy tội lỗi, đôi khi cô lại xem nhẹ tất cả, vì thế mà cũng thấy có lỗi nhưng theo một cách khác, sâu sắc hơn. Joanna tin là mình biết về gia đình của Marianne nhưng làm thế nào mà cô ấy có thể biết, làm thế nào bất kỳ một ai có thể biết, khi ngay cả chính Marianne còn mù mờ? Tất nhiên, Connell cũng không. Cậu là một người tử tế, được nuôi dưỡng trong ngôi nhà đầy yêu thương. Cậu cứ ngỡ ai cũng tốt đẹp mà không biết cuộc đời còn nhiều thứ phức tạp hơn thế.

Tớ cứ tưởng ít ra cậu cũng sẽ nhắn tin cho tớ nếu về nhà. Connell nói: Cảm giác thật lạ khi tình cờ gặp cậu mà không biết cậu vốn ở rất gần.

Marianne chợt nhớ từng bỏ quên một chai bệt đựng rượu trong xe Connell vào ngày họ đến Hawth hồi tháng Tư và cô chưa bao giờ có dịp lấy lại nó. Có lẽ cái chai vẫn còn nằm nguyên trong hộp đựng găng tay của cậu. Cô nhìn vào ngăn hộp nhưng không dám mở nó, bởi vì Connell sẽ hỏi Marianne đang làm gì và cô sẽ phải nhắc lại chuyến đi đến Hawth. Họ đã đến bờ biển, đỗ xe ở một nơi vắng vẻ và thân mật ngay trên ghế sau. Thật đáng xấu hổ nếu gọi nhắc Connell nhớ về ngày hôm đó khi họ vừa ngồi vào xe cùng nhau, cho dù cô thực sự muốn lấy lại chai rượu. Mà cũng có khi đây nào phải chuyện về cái chai, có lẽ Marianne chỉ muốn nhắc Connell rằng cậu đã từng gần gũi cô ngay ở ghế sau của chiếc xe họ đang ngồi. Cô

biết điều đó sẽ khiến cậu đỏ mặt và phải chăng Marianne muốn làm Connell phải đỏ mặt để thấy rằng mình vẫn còn gây ảnh hưởng một cách phô trương? Nhưng cô không phải kiểu người như vậy và cô chọn không nói gì.

Cậu làm gì trong thị trấn? Connell hỏi: Chỉ về thăm gia đình thôi à?

Tớ về giỗ bố!

Ồ! Connell liếc cô, rồi lại quay đi nhìn về phía kính chắn gió: Xin lỗi! Tớ không biết! Khi nào thế, sáng mai phải không?

Marianne gật đầu: Lúc mười rưỡi!

Xin lỗi vì đã hỏi, Marianne! Tớ thật ngu ngốc!

Không sao cả! Tớ không muốn về nhà lắm nhưng mẹ tớ cứ khăng khăng. Máy chuyện giỗ đám này chán lắm!

Chán? Cậu đáp: Ừm!

Connell ho hắng. Marianne nhìn ra bên ngoài cửa kính. Họ đã đến đầu con đường dẫn vào nhà cô. Hai người chưa từng trò chuyện nhiều về cha cô, hoặc về cha cậu.

Cậu có muốn tớ đến không? Connell hỏi Nếu không thì thôi nhưng tớ không ngại xuất hiện, chỉ cần cậu muốn.

Marianne nhìn Connell, cảm giác yếu đuối tủi thân chợt dâng lên: Cảm ơn vì đề xuất này! Cậu thật tử tế!

Tớ không ngại đâu.

Cậu không cần làm thế.

Có gì phiền đâu... Connell nói: Tớ muốn đi, thật đấy!

Connell giảm số và rẽ vào con đường lát sỏi dẫn vào ngôi nhà.

Xe của mẹ Marianne không ở đó, bà ấy không ở nhà. Mặt tiền trắng tinh đồ sộ của ngôi nhà nhìn xuống họ. Có cái gì đó về cách sắp xếp cửa sổ mang lại cho ngôi nhà vẻ lạnh lẽo. Connell tắt động cơ.

Xin lỗi vì đã lờ đi tin nhắn của cậu... Marianne nói: Tớ thật là trẻ con!

Không sao đâu! Nghe này, nếu cậu không muốn làm bạn với tớ nữa thì chúng ta không cần phải gượng ép.

Tất nhiên tớ muốn làm bạn với cậu.

Connell gật đầu, gõ nhẹ vào tay lái. Cơ thể cậu khá to lớn và thanh lịch, như giống chó Labrador*. Marianne muốn kể cho cậu nhiều chuyện. Nhưng giờ thì quá muộn rồi và dù sao thì nói ra cũng chẳng để làm gì.

Được rồi! Connell cất lời: Gặp cậu vào sáng mai tại nhà thờ, nhé?

Marianne nuốt nước bọt: Cậu có muốn vào trong một chút không? Chúng ta có thể uống một tách trà hoặc một cái gì đó.

Ồ, tớ muốn lắm nhưng đang có kem trong cổp...

Marianne nhìn quanh, nhớ ra những chiếc túi thực phẩm và đột ngột cảm thấy mất phương hướng.

...Lorraine sẽ giết tớ. Connell bảo.

Phải rồi! Tất nhiên!

Marianne ra khỏi xe. Cậu vẫy tay qua cửa kính. Và Connell sẽ đến, vào sáng mai, cậu sẽ mặc một chiếc áo len hải quân với áo sơ mi trắng in logo Oxford bên dưới, trông ngây thơ như một con cừu, rồi cậu sẽ đứng cùng cô dưới mái hiên, không nói gì nhiều nhưng ánh mắt nhìn về cô thì đầy động viên. Nụ cười sẽ được trao đi,

những nụ cười nhẹ nhõm. Và họ sẽ lại là bạn.

Sáu tuần sau (tháng Chín năm 2012)

Connell đến gặp Marianne muộn hơn dự tính. Xe buýt đã bị tắc vì mấy cuộc biểu tình trong thị trấn, giờ cậu đã trễ tám phút và cậu không biết quán cà phê đó ở đâu. Connell chưa bao giờ hẹn Marianne đi *café* trước đây. Thời tiết hôm nay ấm lên bất thường, lớp nhiệt hanh trái mùa. Cậu tìm thấy quán hẹn trên phố Capel và bước qua quầy thu ngân rồi tiến về phía cửa sau, kiểm tra điện thoại. Ba giờ chín phút chiều. Ngoài cửa sau, Marianne đang ngồi trong vườn hút thuốc và nhâm nhi một tách cà phê. Không có ai khác ngoài đó, không gian thật yên tĩnh. Marianne không đứng dậy khi thấy Connell.

Xin lỗi tớ đã trễ! Connell mở lời: Người ta đang biểu tình trên phố nên xe buýt đến muộn.

Cậu ngồi xuống đối diện cô, chưa gọi đồ uống.

Đừng lo! Cô nói: Biểu tình về gì thế? Có phải chuyện phá thai hay đại loại thế không?

Connell thấy ngại vì đã không để tâm: Không, tớ không nghĩ thế. Thuế hộ gia đình, chắc thế.

Chà, chúc họ may mắn! Cách mạng có thể xảy ra bất ngờ và dữ dội.

Họ chưa có dịp trực tiếp gặp nhau từ hồi tháng Bảy, đợt Marianne về nhà giỗ bố. Lúc này, môi cô trông nhợt nhạt và hơi nứt

nẻ, mắt đầy quầng thâm. Khi cô trông khỏe mạnh, cậu cảm thấy yên lòng, còn khi cô trông xanh xao và sạm đen, cậu lại thấy đặc biệt xót xa, như thấy một vận động viên thể thao cừ khôi có một trận thi đấu tệ. Nhưng bằng cách nào đó, Marianne có vẻ đẹp hơn. Cô mặc một chiếc áo cánh màu đen rất thanh lịch, để lộ cổ tay mảnh khảnh trắng ngần, mái tóc được buộc buông lơ lửng bên cần cổ.

Ừ. Connell nói: Thành thật mà nói, tớ sẽ có thêm động lực để biểu tình nếu chuyện trở nên bạo lực.

Cậu muốn bị Gardai* đập toi bời ấy hả?

Có những điều tồi tệ hơn là bị đánh đập.

Marianne đang nhấp một ngụm cà phê khi Connell nói điều này và cô dường như khựng lại một hồi với chiếc cốc ở nguyên trên môi. Cậu không biết phản ứng ấy thì khác gì với cách cô uống cà phê bình thường nhưng Connell đã nhận ra có chỗ không ổn. Marianne để chiếc cốc lại trên đĩa.

Đồng ý! Cô nói.

Là sao?

Tớ đồng ý với cậu!

Gần đây cậu bị quân lính tấn công hay tớ bỏ lỡ gì à?

Cô cho thêm một ít đường từ gói giấy vào cốc rồi khuấy nó lên. Rốt cuộc, cô cũng ngẩng đầu nhìn Connell như thể vừa mới nhớ ra cậu vẫn đang ngồi đó.

Cà phê chứ? Cô hỏi.

Connell gật đầu. Cậu vẫn phải thở gấp sau khi đi bộ từ xe buýt, dưới cái nóng và lớp quần áo dày. Cậu đứng dậy và đi vào quầy gọi

đồ. Trong đó mát mẻ và tối hơn. Một người phụ nữ với lớp son đỏ nhận yêu cầu và nói sẽ mang đồ uống ra ngay.



Hồi tháng Tư, Connell đã lên kế hoạch làm việc ở Dublin suốt mùa hè để trả tiền thuê nhà bằng chỗ lương nhận được nhưng một tuần trước kỳ thi, ông chủ của cậu nói với cậu rằng họ cần cắt giảm giờ làm. Tiền công của cậu vẫn đủ để trả tiền thuê nhà nhưng cậu sẽ không còn đủ cho các chi phí khác. Connell luôn biết rằng, nơi đó sẽ sớm phá sản và tự trách bản thân vì đã không xin việc ở nơi khác. Cậu nghĩ ngợi về nó trong nhiều tuần. Cuối cùng, Connell quyết định sẽ phải chuyển đi vào mùa hè. Niall đã rất tử tế khi biết chuyện, anh nói căn phòng vẫn sẽ ở đó cho đến khi Connell trở lại vào tháng Chín.

Thế cậu với Marianne thì sao? Niall hỏi.

Và Connell đáp: Ừm... Tớ không biết! Tớ vẫn chưa nói với cô ấy!

Thực ra, đằng nào thì hầu như cậu đã luôn ở trong căn hộ của Marianne. Connell chỉ cần giải thích tình hình và ngỏ ý muốn ở lại chỗ cô cho đến tháng Chín. Cậu biết cô sẽ đồng ý, viễn cảnh Marianne từ chối quả là khó xảy ra. Nhưng rồi Connell thấy mình cố đổi chủ đề, lảng tránh những câu hỏi của Niall, mấy lần muốn nói cho Marianne nhưng rồi lại thôi. Cậu cứ thấy như thể mình đang xin tiền cô vậy. Connell và Marianne chưa bao giờ nói về chuyện tiền bạc. Họ chưa bao giờ thực sự thảo luận, ví dụ, về việc mẹ cô trả tiền cho mẹ cậu để bà cạo rửa nhà và phơi quần áo, hay việc chỗ tiền ấy được chuyển cho Connell và cậu chẳng mấy khi

dùng đến nó lúc ở cạnh Marianne. Connell ghét phải cân nhắc những thứ như thế. Cậu biết Marianne không bao giờ nghĩ vậy. Cô thường xuyên mua cho cậu thứ nọ thứ kia, bữa tối, vé xem nhạc,... những thứ cô sẽ trả tiền và ngay lập tức, vĩnh viễn quên đi.

Vào cái đêm họ đến bữa tiệc tổ chức ở nhà Sophie Whelan để ăn mừng kỳ thi kết thúc, Connell hiểu rằng cậu phải cho Marianne biết mình sẽ thôi ở trọ cùng Niall và hỏi liệu cậu có thể đến ở tạm chỗ cô được hay không. Họ đã dành cả buổi tối hôm ấy bên hồ bơi, đắm chìm trong làn nước ấm bồng bênh. Connell nhìn Marianne lấy chân nghịch nước trong bộ đồ bơi quây màu đỏ. Một lọn tóc ướt buông ra khỏi búi thắt sau gáy, dán chặt và nổi bật trên làn da cô. Mọi người đang cười đùa và nhậu nhẹt. Cảm giác chẳng giống cuộc đời thực của cậu chút nào. Connell không chơi với những người này, cậu cứ ngỡ họ và ngay cả chính mình cũng là ảo ảnh. Ở bên cạnh bể bơi, Connell hôn lên vai Marianne đầy ngẫu hứng và cô mỉm cười với cậu, vui sướng. Không ai nhìn họ. Cậu đã nghĩ, trong đêm đó, cậu sẽ kể cho cô nghe về chuyện chỗ ở khi hai người về nhà và cùng nhau nằm trên giường. Cậu cảm thấy rất sợ mất cô. Trước lúc đi ngủ, Marianne muốn làm tình và thiếp đi sau đó. Connell nghĩ đến việc đánh thức cô dậy nhưng cậu đã không thể. Cậu quyết định sẽ đợi đến thi xong môn cuối cùng rồi mới nói về việc chuyển nhà.

Hai ngày sau đó, ngay sau bài luận về *Văn học Lãng mạn thời Trung cổ và Phục hưng*, cậu đã đến căn hộ của Marianne. Hai người ngồi bên bàn uống cà phê. Connell lơ đãng nghe Marianne ba hoa về mối quan hệ phức tạp giữa Teresa và Lorcan, chờ cô nói xong, cậu bảo: Này, nghe này... Nhân tiện... Có vẻ như tớ không đủ tiền

thuê nhà ở thành phố cho cả mùa hè...

Marianne nhìn lên từ tách cà phê và nói: Gì cơ?

Ừm. Cậu đáp: Tớ sẽ phải thôi ở với Niall.

Khi nào?.

Khá sớm! Chắc độ tuần tới!

Khuôn mặt cô cứng lại, không chút biểu cảm: Ồ. Thế thì cậu sẽ về nhà nhỉ.

Connell xoa xoa xương ức, chợt thấy khó thở, nói: Có vẻ thế! Ừm.

Cô gật đầu, nhướn mày rồi lại hạ xuống, nhìn chăm chăm vào tách cà phê của mình.

Ừ! Cô nói: Cậu sẽ trở lại vào tháng Chín chứ?

Mắt Connell đau nhói và cậu nhắm mi lại. Chính cậu cũng không hiểu tại sao câu chuyện lại rẽ theo hướng này, tại sao cậu lại để nó lạc đi. Rõ ràng là đã quá muộn để nói cậu muốn ở bên cô, nhưng từ khi nào mà mọi chuyện lại thành quá muộn? Đột ngột quá! Connell muốn gục mặt xuống bàn và khóc như một đứa trẻ. Thay vào đó, cậu lại mở mắt ra.

Ừ! Connell nói: Tớ sẽ không bỏ học, đừng lo!

Thế cậu sẽ về nhà trong ba tháng à?

Ừ!

Lâu đấy nhỉ!

Tớ không biết! Connell nói: Có khi cậu muốn gặp gỡ người khác, phải không?

Cuối cùng, bằng một giọng nói thực sự lạnh lùng, Marianne đáp:

Hắn rời.

Connell đứng dậy và đổ chỗ cà phê xuống bồn rửa, mặc dù cậu chưa uống xong. Khi rời khỏi tòa nhà, cậu đã khóc vì sự hoang tưởng đáng thương về viễn cảnh được cùng sống trong căn hộ này cũng như về mối quan hệ thất bại của họ, bất kể nó có ý nghĩa gì.

Chỉ vài tuần thôi mà Marianne đã đi chơi với gã khác, một người tên là Jamie. Cha của Jamie chính là người đã góp phần tạo ra cuộc khủng hoảng tài chính của cậu, một cách trực tiếp chứ không phải gián tiếp. Niall đã nhắn tin kể rằng anh thấy Marianne và Jamie ở bên nhau. Connell nhận được tin nhắn đó trong khi làm việc, cậu đã phải đi vào phòng nghỉ, tựa trán lên mặt kim loại mát lạnh của cái kệ để đồ suốt gần một phút. Marianne luôn muốn gặp gỡ người khác, cậu nghĩ. Có lẽ cô đã rất vui vì cậu phải rời khỏi Dublin và chia tay. Có lẽ Marianne muốn gia đình bạn trai đủ điều kiện để đưa cô đi trượt tuyết mỗi kỳ nghỉ. Và ngay khi có được một người bạn trai như vậy, cô thậm chí còn không buồn trả lời email của cậu.

Đến tháng Bảy, cả Lorraine cũng đã nghe được chuyện Marianne đang gặp gỡ người khác. Connell biết mọi người trong thị trấn xì xào bàn tán, bởi vì bố của Jamie khá nổi tiếng và vì ở nơi tẻ ngắt này không có gì khác thú vị xảy ra.

Hai con chia tay lúc nào? Lorraine hỏi.

Bọn con chưa bao giờ có một mối quan hệ thực sự.

Mẹ tưởng hai đứa có gặp gỡ qua lại chứ?

Vâng, thi thoảng...

Không thể hiểu nổi giới trẻ ngày nay nữa. Mẹ chẳng biết con yêu

đương kiểu gì.

Làm như mẹ già lắm rồi ấy.

Vào thời của mẹ... Lorraine nói: ...Hoặc là con nghiêm túc gặp gỡ một ai đó, hoặc là con chẳng lãng nhăng với ai hết.

Connell nấn nấn hai hàm, nhìn chăm chăm lơ đãng vào màn hình ti vi.

Thế mẹ sinh con ra kiểu gì? Cậu hỏi.

Lorraine liếc Connell một cách không hài lòng còn cậu thì tiếp tục xem ti vi. Họ đang chiếu một chương trình về du lịch với những bãi biển dài màu bạc và làn nước trong xanh.

Marianne Sheridan sẽ chẳng hẹn hò với một người như con. Cậu nói.

Người như con? Ý là sao?

Bạn trai mới của cô ấy có vẻ *cùng đẳng cấp hơn*.

Lorraine im lặng trong vài giây. Connell cảm thấy rằng nghiêng chặt lại lặng lẽ.

Mẹ không nghĩ Marianne sẽ hành động như vậy. Lorraine nói: Con bé không phải là kiểu người như thế.

Connell đứng dậy và nói: Con chỉ kể lại những gì đã xảy ra thôi.

Chà, có lẽ con đã hiểu lầm cái gì đó...

Nhưng Connell đã rời khỏi phòng.



Trở về thực tại ở quán cà phê, ánh mặt trời chói chang đến nỗi

làm cảnh vật bạc màu và sáng lên lấp lánh. Marianne châm một điếu thuốc mới, bao thuốc vẫn còn để mở trên mặt bàn. Khi cậu ngồi xuống, cô mỉm cười với cậu qua làn khói xám mảnh. Cô có vẻ e lệ nhưng cậu không biết tại sao.

Hình như bọn mình chưa bao giờ hẹn đi cà phê với nhau như này... Phải không nhỉ?

Chưa á? Mình từng có rồi chứ?

Connell biết mình đang tỏ ra hơi cứng đầu nhưng cậu không thể ngừng lại: Chưa đâu!

Bọn mình từng đi cà phê rồi! Marianne nói: Mình đã từng đến một tiệm cà phê cái hôm đi xem bộ phim *Vụ án mạng ở nhà bên**. Nhưng mà hồi đấy thì giống như một cuộc hẹn hò hơn.

Câu nói này làm Connell ngạc nhiên, cậu chỉ biết đáp lại bằng cách ậm ừ.

Cánh cửa mở ra và nữ phục vụ đi tới với tách cà phê trên tay dành cho cậu. Connell cảm ơn và cô ấy mỉm cười rồi quay vào trong. Cánh cửa đóng lại. Marianne nói rằng cô hy vọng Connell và Jamie sẽ trở nên thân thiết hơn.

Tớ hy vọng cậu sẽ mến anh ấy. Marianne nói rồi nhìn lên Connell đầy băn khoăn, biểu cảm của cô chân thành đến mức khiến cậu rung động.

Ừ, chắc rồi! Tớ sẽ! Cậu đáp: Sao lại không cơ chứ?

Tớ biết cậu sẽ cư xử lịch sự. Nhưng ý là tớ hy vọng cậu thật sự vui vẻ.

Tớ sẽ cố!

Và đừng bắt nạt anh ấy! Marianne thêm vào.

Connell rót sữa vào ly cà phê của mình, để cho màu trắng chiếm lấy lớp bọt nâu, rồi để cái bình lại bàn.

Chà, tớ hy vọng cậu sẽ bảo anh ta đừng bắt nạt tớ mới đúng.

Đừng làm bộ cậu thấy ngán anh ấy, Connell. Anh ấy nhỏ người mà.

Nhưng vấn đề đâu phải chiều cao, phải không?

Nhìn từ quan điểm của anh ấy... Marianne nói: Cậu cao hơn rất nhiều và cậu đã từng ngủ với bạn gái của anh ấy.

Nói ra nghe hài hước đấy. Có phải cậu kể về tớ với anh ta như thế không? *Cái thằng cao cao Connell, người đã từng ngủ với em?*

Marianne bật cười: Không! Ai cũng biết chuyện đó mà!

Anh ta có tự ti về chiều cao của mình không? Tớ sẽ không nói gì đâu, chỉ hỏi vì tò mò thôi.

Marianne nâng cốc cà phê của mình lên. Connell không hiểu mối quan hệ của họ giờ là kiểu gì. Họ có còn thấy nhau hấp dẫn nữa hay không? Khi nào thì họ nên dừng lại? Cách cư xử của Marianne chỉ khiến cậu thêm rối trí. Thực ra, Connell nghĩ Marianne vẫn bị cậu thu hút nhưng giờ cô chỉ thấy chuyện đó thật ngớ ngẩn, giống như một trò đùa đầy riêng tư, rằng cô bị hấp dẫn bởi một người không cùng thế giới.



Vào tháng Bảy, Connell đã đi dự buổi tưởng niệm cha Marianne. Nhà thờ của thị trấn khá nhỏ, có mùi mưa và khói trầm, với những

khung cửa sổ được trám kính nhiều màu. Cậu và Lorraine không bao giờ đi lễ nhà thờ, họ chỉ đến đó vào những dịp có đám tang. Khi vừa tới nơi, Connell nhìn thấy Marianne ngay đầu hiên. Cô trông như một tác phẩm nghệ thuật đầy tính tôn giáo. Không ai cảnh báo cậu về nỗi buồn khi ngắm nhìn cô sẽ dữ dội đến thế nào và cậu chỉ muốn làm điều gì đó thật điên rồ, giả như tự thiêu mình trong biển lửa hoặc đâm xe vào một gốc cây nào đó. Connell luôn tưởng tượng về cách làm đau bản thân mỗi khi cậu thấy đau khổ. Đường như điều đó có thể xoa dịu cậu, việc tưởng tượng một nỗi đau tốt cùng vượt xa nỗi đau trong thực tế mà cậu phải chịu đựng, có lẽ nó mang tới năng lượng của nhận thức mà Connell cần, phá vỡ dòng suy nghĩ của cậu trong chốc lát. Để rồi sau đó, Connell sẽ chỉ cảm thấy tồi tệ hơn.

Tối hôm đó, sau khi Marianne trở về Dublin, Connell đi uống rượu với mấy người bạn cũ. Đầu tiên, họ đến quán Kelleher, rồi quán McGowan và cuối cùng là hộp đêm Phantom chán òm nằm phía sau khách sạn. Cậu chưa từng chơi thân với bất kỳ ai trong số cùng đi. Chỉ sau vài ly, Connell nhận ra rằng cậu không ở đó để chơi bởi giao lưu mà đã vô thức uống một mình. Connell dần lãng ra khỏi cuộc trò chuyện, tập trung vào việc uống thật nhiều và cố giữ tỉnh táo, thậm chí cậu còn chẳng buồn lắng nghe hay vờ cười trước những câu đùa cợt.

Chính tại Phantom, họ đã gặp lại Paula Neary, giáo viên cũ dạy môn *Kinh tế*. Lúc đó, Connell đã say đến choáng váng, cậu thấy mọi thứ như nhân đôi lên trừ mấy món đồ đặc, đây ma mị - Paula mời họ vài lượt rượu tequila. Chị ta mặc một chiếc váy đen, đeo dây

chuyên bạc. Connell liếm những hạt muối rớt trên mu bàn tay và nhìn sợi dây chuyên ma quái nhân đôi, mờ mờ như một dải trắng nhợt trên vai Paula. Khi chị ta nhìn cậu, chị ta không chỉ có hai mà là vô số những con mắt, chúng di chuyển xung quanh một cách kỳ lạ trong không trung, giống như những viên đá quý. Connell bắt đầu cười về điều đó và chị ta nghiêng người đến gần với bộ ngực gần như dán lên mặt cậu để hỏi cậu có gì buồn cười thế.

Connell không nhớ đã về nhà Paula như thế nào, họ đi bộ hay đi taxi, cậu không biết. Ngôi nhà sạch sẽ một cách kỳ lạ, đúng kiểu nhà của những người sống độc thân. Paula có vẻ là ả đàn bà hết sức nhàm chán khi không hề có tủ sách hay nhạc cụ gì.

Thế cuối tuần thì chị làm gì? Cậu nhớ mình đã hỏi.

Tôi ra ngoài và vui vẻ. Paula đáp. Điều đó nghe thật vô cùng thất vọng. Paula rót hai ly rượu vang. Connell ngồi trên ghế sofa da và uống rượu chỉ để giữ đôi tay bận rộn.

Đội bóng đá năm nay trông thế nào? Connell hỏi.

Không có cậu, mọi thứ đều chẳng được như xưa. Paula nói.

Chị ta ngồi xuống cạnh Connell trên chiếc ghế dài. Váy của Paula đã bị tuột xuống một đoạn, để lộ nốt ruồi trên bầu ngực phải. Connell đã có thể *phang* chị ta từ hồi còn đi học. Mọi người vẫn hay nói đùa như thế, nhưng sẽ to chuyện nếu điều đó thực sự xảy ra, họ sẽ thấy choáng váng. Họ hẳn đã đồn rằng vẻ ngại ngùng của Connell che giấu một bí mật to tát.

Những năm đẹp nhất đời nhỉ... Paula bảo.

Gì cơ?

Hồi trung học là quãng thời gian đẹp nhất!

Connell cố cười nhưng tiếng cười ấy lại nghe rất ngớ ngẩn và bồn chồn.

Tôi không biết! Cậu nói: Nếu đó là sự thật thì buồn quá!

Rồi chị ta bắt đầu hôn cậu. Điều này cảm giác thật kỳ lạ, có vẻ hết sức khó chịu nhưng cũng thú vị theo một cách nào đó, như thể cuộc sống của cậu đang rẽ sang một hướng mới.

Miệng Paula có vị chua như rượu tequila. Cậu băn khoăn việc hôn hít này có hợp pháp hay không và cậu kết luận là có. Connell không thể nghĩ ra bất cứ lý do nào khiến chuyện trở nên bất hợp pháp nhưng vẫn có gì đó thực sự không ổn. Mỗi khi cậu cố tránh đi, chị ta dường như di chuyển theo, mọi quy tắc vật lý đảo lộn và Connell không dám chắc liệu cậu đang ngồi thẳng trên ghế sofa hay dựa lưng về đằng sau. Để kiểm tra, cậu thử cố ngồi dậy, thực tế là cậu đã ngồi dậy và điểm sáng đỏ mà cậu tưởng nằm trên trần nhà hóa ra chỉ là đèn chò của hệ thống âm thanh trong phòng.

Hồi đi học, Paula, hay còn gọi là cô Neary đã luôn khiến Connell cảm thấy rất khó chịu. Nhưng giờ đây, cậu đã nâng tầm sự khó chịu ấy bằng cách để (hay để mặc) chị ta hôn mình ngay trên ghế phòng khách? Cậu còn chẳng có thời gian nghỉ ngơi vì Paula đã bắt đầu cời nút quần của Connell. Trong cơn hoảng loạn, Connell cố gạt tay chị ta ra nhưng cử chỉ ấy yếu ớt đến nỗi Paula tưởng cậu đang giúp mình. Chị ta cời áo và Connell nói cậu thực sự rất say, rằng có lẽ họ nên dừng lại. Paula đưa tay qua dây thắt lưng, luồn vào quần lót của cậu và nói không sao, chị ta không ngại. Connell nghĩ mình sắp ngất đến nơi nhưng cậu còn tỉnh chán. Cậu ước giá mà ngất được.

Paula nói: Cậu cứng quá!

Điều đó quá sức điên rồ bởi vì cậu chẳng hứng tình chút nào.

Tôi thấy mệt lắm! Cậu bảo.

Paula lùi lại, kéo váy lên, Connell bèn nhân cơ hội đứng dậy và cài lại khóa quần. Chị ta dò xét hỏi cậu có ổn không. Khi Connell nhìn lên, cậu thấy hai Paula riêng biệt đang ngồi trên đi văng, chân thực đến mức không rõ đâu là Paula thật và đâu là Paula ảo ảnh.

Xin lỗi! Cậu nói.

Connell thức dậy ngay trên sàn phòng khách nhà mình vào ngày hôm sau với đầy đủ quần áo. Đến giờ cậu vẫn không biết mình đã về nhà như thế nào.



Hắn là anh ấy phải thấy tự ti ở điểm nào đó... Marianne cất lời: Tớ không rõ! Có lẽ anh ấy muốn sống lý trí hơn!

Có lẽ anh ta thấy hài lòng với bản thân!

Không, chắc không phải vậy! Anh ấy hơi...

Mắt Marianne chuyển động nhanh. Khi cô làm thế, trông cô giống như một nhà toán học đang thực hiện các phép tính trong đầu. Cô đặt cốc cà phê vào đĩa.

Anh ta làm sao? Connell hỏi.

Anh ấy là người ưa bạo lực!

Connell nhìn chằm chằm cô từ phía bên kia cái bàn, thẳng thắn thể hiện nỗi lo lắng mà cậu cảm thấy vì lời nhận xét này. Cô nở một nụ cười dễ thương. Marianne xoay cốc cà phê quanh chiếc đĩa.

Cậu nghiêm túc chứ? Connell nói.

Chà, anh ấy thích đánh tớ. Nhưng chỉ trong lúc làm tình, vậy thôi. Không phải trong lúc cãi vã.

Marianne bật cười, tiếng cười nghe ngớ ngẩn chẳng giống cô chút nào. Tầm nhìn của Connell run rẩy dữ dội trong một giây, như thể cậu sắp bị một cơn đau nửa đầu khủng khiếp, cậu đưa một tay lên ôm trán. Connell nhận ra mình đang sợ hãi. Những lúc ở cạnh Marianne, cậu thường cảm thấy mình ngây ngô bất chấp thực tế là cậu có nhiều kinh nghiệm trong chuyện tình dục hơn cô.

Cậu có thấy thích thú không? Connell lại hỏi.

Marianne nhún vai. Điều thuốc cháy rục trong gạt tàn. Cô nhặt nó lên rít một hơi dài trước khi dụi phần đầu lọc.

Tớ không chắc! Cô trả lời: Tớ cũng không biết mình có thực sự thích chuyện đó hay không.

Thế thì tại sao cậu lại để anh ta làm điều đó?

Bạo dâm là ý tưởng của tớ mà!

Connell cầm cốc lên và nhấp một ngụm đầy miệng cà phê nóng, cậu chỉ muốn làm gì đó với bàn tay mình. Cậu đặt cái cốc xuống, vụng về đến mức thứ chất lỏng nâu đặc bên trong văng ra và vấy lên cái đĩa.

Đó là ý tưởng của tớ, tớ chỉ muốn trao cho anh ấy. Rất khó để giải thích.

Chà, hãy cố thử giải thích nếu có thể! Tớ muốn nghe!

Cô lại cười và nói: Nó sẽ làm cho cậu cảm thấy rất khó xử!

Không sao!

Marianne nhìn thẳng vào Connell, có lẽ là để xem cậu có đùa hay không, rồi cô nâng cằm lên và cậu biết cô sẽ không từ chối nói với mình lý do, bởi vì điều đó để lộ phần bản chất mà chính cô cũng không hiểu hết về bản thân.

Cũng không hẳn là tò ngạ chuyện cho đi như vậy. Marianne bắt đầu: Tớ muốn biết tớ sẽ sẵn sàng cho đi nhiều thế nào nếu người kia muốn. Điều đó nghe có hợp lý không? Tớ không biết, tớ đã băn khoăn suốt. Nó có vẻ là một quyết định nhiều hơn là những gì đã thực sự xảy ra. Dù sao, tớ cũng đã gợi ý với anh ấy là tớ có thể cho đi hơn nữa. Và hóa ra anh ấy khá thích chuyện bạo lực với tớ.

Connell bắt đầu ho hắng. Marianne lấy một cái muỗng khuấy cà phê bằng gỗ ra khỏi lọ đựng trên mặt bàn và bắt đầu vặn nó trong bàn tay. Chờ cơn ho dịu bớt, cậu hỏi: Chính xác thì anh ta làm gì với cậu?

Chà, khó nói lắm! Marianne đáp: Có khi anh ấy đánh tớ bằng thắt lưng. Anh ấy cũng thích bóp cổ tớ, những chuyện kiểu vậy.

Ừm.

Ý là, tớ không thích mấy chuyện đó. Nhưng rốt cuộc thì, ta không thực sự hiến dâng nếu ta làm mấy chuyện mình thích.

Cậu đã luôn nghĩ đến ý tưởng này à? Connell nói.

Marianne nhìn Connell chăm chú. Cậu cảm thấy một nỗi sợ hãi đang ăn mòn mình và biến cậu thành thứ gì khác, như thể nỗi sợ đã qua đi và việc nhìn ngắm cô giống như đang bơi về phía trước qua một dòng sông. Connell cầm gói thuốc lá và đăm đăm nhìn vào nó. Rằng cậu bắt đầu đánh lập cập và cậu đặt một điếu lên môi rồi châm lửa. Marianne là người duy nhất từng mang lại những cảm

giác này, cảm giác phản xã hội kỳ quặc, như thể cậu đã chết đuối và thời gian thì không còn tồn tại đúng nghĩa nữa.

Tớ không muốn cậu nghĩ Jamie là một người khủng khiếp... Marianne lên tiếng.

Anh ta nghe có vẻ thế mà!

Không đến nỗi đâu!

Connell rút thuốc rồi nhắm hờ mắt trong một giây. Mặt trời thật ấm áp và cậu có thể cảm nhận cơ thể của Marianne kề bên, khoang miệng cậu căng đầy khói thuốc cũng như dư vị đắng ngắt của cà phê.

Có lẽ tớ muốn bị đối xử tệ bạc! Cô nói: Tớ cũng không biết nữa. Đôi khi, tớ nghĩ mình đáng phải nhận những điều xấu xa bởi vì tớ là một đứa xấu xa.

Cậu thờ dài. Hồi mùa xuân khi còn hẹn hò, có những đêm, nằm bên cạnh Marianne, Connell chợt tỉnh giấc và nếu cô cũng đang trần trọc, họ sẽ trốn vào vòng tay nhau cho đến khi cậu có thể cảm thấy mình ở bên trong cô. Connell không nói nhiều, chỉ hỏi Marianne có thấy ổn không, cô sẽ đáp là có. Không gì trong đời có thể so sánh với cảm giác của cậu lúc ấy. Connell ước mình được say ngủ ngay trong chính cơ thể cô. Đó là điều mà cậu không bao giờ có được với bất cứ ai khác và cậu cũng chưa bao giờ muốn. Sau đó, họ yên lặng thiếp đi trong vòng tay nhau.

Cậu chưa bao giờ nói về điều này với tớ... Connell bảo: Hồi chúng ta còn...

Chuyện với cậu thì khác. Bọn mình khác, cậu biết đấy! Mọi thứ

đã khác!

Marianne tiếp tục xoắn cái thìa khuấy bằng gỗ nhỏ trong cả hai tay, rồi lại buông nó ra để nó trở lại hình dáng ban đầu.

Tó có nên thấy bị coi nhẹ không? Connell hỏi.

Không! Nếu cậu muốn được nghe một lời giải thích đơn giản nhất, thì vậy là đủ.

Ừ, đừng giấu tớ nhé?

Ừ! Cô đáp.

Marianne ngừng lại một chút. Cô cẩn thận trả cái thìa khuấy về chỗ cũ. Chẳng còn gì để nghịch, cô đưa tay lên vuốt tóc.

Tó đã chẳng cần vờ vĩnh chút nào hồi còn bên cậu. Marianne nói tiếp: Thật đấy! Nhưng với Jamie, kiểu như tớ phải đóng một vai diễn, tớ chỉ giả vờ cư xử như vậy, nằm trong sự kiểm soát của anh ấy. Còn với cậu, mọi thứ cứ thế diễn ra, tớ thực sự cảm thấy tớ sẽ nói, sẽ làm bất cứ điều gì cậu muốn. Cậu thấy đấy, giờ cậu nghĩ tớ là một cô bạn gái tồi. Tớ không chung thủy. Ai lại không muốn đánh cho tớ một trận cơ chứ?

Cô đưa tay mình lên che mắt. Marianne mỉm cười, một nụ cười mệt mỏi và tự giễu. Connell lau lòng bàn tay ẩm ướt lên đùi.

Tớ sẽ không bao giờ làm đau cậu. Connell nói: Có lẽ tớ thật cô hủ theo cách đó.

Marianne duỗi tay và nhìn thẳng vào Connell, nụ cười vẫn ở đó, trên đôi môi khô khốc.

Tớ hy vọng chúng mình sẽ luôn ủng hộ nhau. Marianne nói: Điều đó đem lại cảm giác được an ủi cho tớ.

Ừ! Tất nhiên!

Marianne dăm dăm nhìn Connell, như thể đó là lần đầu tiên cô được trông thấy cậu kể từ khi xa cách.

Dù sao thì... Marianne nhỏ nhẹ: Cậu có khỏe không?

Connell biết câu hỏi đó xuất phát từ tận trái tim. Cậu không phải là kiểu người dễ dàng chia sẻ hay đòi hỏi nọ kia từ người khác. Cũng bởi vậy mà cậu cần Marianne. Nhận thức điều này khiến Connell nhói đau. Marianne là người mà cậu có thể dựa vào. Mặc dù sự khác biệt và oán giận trong mối quan hệ của họ chưa từng nguôi ngoai. Sự thật ấy đã khắc sâu trong lòng Connell nhưng cũng luôn thay đổi theo cách nào đó.

Một chuyện khá kỳ lạ đã xảy ra với tớ vào mùa hè. Connell lên tiếng: Tớ có thể nói với cậu về nó không?

Bốn tháng sau (tháng Một năm 2013)

Marianne tụ tập với bạn bè trong căn hộ của mình. Kỳ thi xét học bổng đã kết thúc cuối tuần này còn đợt kiểm tra cuối học kỳ lại sắp bắt đầu vào thứ Hai. Cô cảm thấy kiệt sức như một con tàu trật ra khỏi đường ray. Marianne châm điếu thuốc lá thứ tư trong buổi tối, thứ khiến cô cảm thấy cay xè lồng ngực, hơn nữa cô vẫn chưa ăn tối. Marianne chỉ lót bụng buổi trưa bằng một quả quýt và một miếng bánh mì nướng không bơ. Peggy đang ở trên ghế sofa ba hoa về hệ thống tàu hỏa ở châu Âu và vì lý do nào đó, cô ấy cứ phải khẳng định chỉ ra sự khác biệt giữa Tây và Đông Berlin. Marianne thờ dài và nói lo lắng: Ủ, tớ đã đến đó rồi.

Peggy quay sang, mắt mở to, nói: Cậu đã đến Berlin? Tớ không biết là người ta để dân Connacht đi xa đến vậy đấy.

Vài người bạn cười lịch sự. Marianne gạt tàn thuốc lá vào cái khay gốm đặt trên tay ghế sofa: Hài hước đấy!

Họ chắc là đã cho cậu thời gian rời xa khỏi trang trại. Peggy nói.
Chắc thế! Marianne đáp.

Thế rồi Peggy lại tiếp tục kể câu chuyện của mình. Gần đây, cô ấy thường ngủ ở nhà của Marianne, khi Jamie không ở đây, ăn sáng trên giường và thậm chí còn đi theo Marianne vào phòng tắm, ngồi cắt móng chân một cách hồn nhiên và phàn nàn về đàn ông. Marianne thích được ở một mình với người đặc biệt thân thiết, ngay

cả khi điều đó giống như kiểu công việc chiếm một lượng lớn thời gian rảnh rỗi của cô. Nhưng dạo này, khi tiệc tùng với bạn bè, Peggy bắt đầu lấy Marianne ra để trêu chọc trước mặt người khác. Vì không muốn làm hỏng bầu không khí, Marianne cố gắng cười theo nhưng sự thoải mái ấy chỉ khiến trò đùa đi xa hơn. Sau khi những người khác về nhà, Peggy sẽ rút vào vai Marianne và nói: Bà đừng giận tôi nhé.

Marianne trả lời với một giọng nhẹ nhàng nhưng phòng vệ: Tôi không giận bà!

Và lúc này, họ sắp sửa lặp lại tình huống ấy, thêm lần nữa, chỉ trong vài giờ ngắn ngủi.

Khi câu chuyện ở Berlin kết thúc, Marianne lấy một chai rượu khác từ bếp và rót cho mỗi người một ly.

Nhân tiện, bà thi cử thế nào? Sophie hỏi Marianne.

Marianne nhún vai về giấu cợt và đáp lại là những tràng cười của bạn bè. Bạn cô có vẻ không chắc chắn về mối quan hệ của cô với Peggy, họ thường cười khi Marianne cố tỏ ra hài hước nhưng theo cách gần như là thông cảm hoặc thậm chí là thương hại, thay vì thực sự thích thú.

Nói thật đi... Peggy lên tiếng: Bà đã làm hỏng hết đúng không?

Marianne cười, làm mặt lố và đóng nắp chai rượu. Kỳ thi xét học bổng kết thúc hai ngày trước; Peggy và Marianne đã ngồi làm bài cùng nhau.

Chà, tôi đã có thể làm tốt hơn. Marianne băng quơ nói.

Đây đúng là kiểu của bà! Peggy nói: Bà là người thông minh

nhất thế giới nhưng cứ nói đến kiểm tra là lại đỏ như hạc.

Bà đợi năm tới xin lại học bổng cũng được mà. Sophie nói.

Tôi không nghĩ Marianne lại làm tệ đến vậy. Joanna cất lời.

Marianne lảng tránh ánh mắt Joanna và cất chai vang vào tủ lạnh. Học bổng sẽ chi trả toàn bộ học phí, phòng kí túc xá và các bữa tối trong căng tin (suất ăn theo tiêu chuẩn giảng viên). Vì Marianne không phải tự trả tiền thuê nhà hay học phí nên cô không thực sự hiểu suất học bổng ấy trị giá bao nhiêu. Với cô, đây chỉ đơn thuần là vấn đề về danh tiếng. Marianne muốn trí tuệ vượt trội của mình được công nhận bằng cách đạt được một số tiền lớn. Như vậy, cô có thể thoải mái tỏ ra khiêm tốn mà không bị ai hiểu lầm.

Thực ra, bài thi không đến nỗi tệ. Cô đã làm khá tốt.

Giảng viên môn thống kê đã giúp tôi làm luận. Jamie nói: Nhưng đơn giản là tôi không thể dành cả Giáng sinh chỉ để học hành.

Marianne nở một nụ cười nhạt. Jamie đã không nộp hồ sơ vì anh ta thừa biết mình chẳng bao giờ đạt được nó. Tất cả mọi người trong phòng cũng biết vậy. Jamie đã cố khoe khoang nhưng vì thiếu nhận thức về bản thân nên anh ta không hiểu rằng những gì mình nói nghe thật khó tin, dù sao thì cũng chẳng ai tin vào mấy lời ba hoa. Không hiểu sao việc nhìn thấu Jamie khiến Marianne cảm thấy an toàn.

Hồi mới bắt đầu mối quan hệ, Marianne đã nói với Jamie rằng cô là một người thống dâm. Chính cô cũng ngạc nhiên khi nghe mình nói ra điều đó, có lẽ Marianne chỉ làm thế để khiến Jamie thấy sốc.

Ý em là gì? Anh ấy hỏi.

Tỏ ra lỗi đời, cô trả lời: Anh biết đấy, em thích bị người đàn ông của mình làm đau.

Từ đó, Jamie bắt đầu trói Marianne lại và đánh cô bằng nhiều đồ vật khác nhau. Khi nghĩ về việc cô coi nhẹ anh đến mức nào, cô cảm thấy ghê tởm và ghét bỏ chính mình, những cảm xúc này kích hoạt khao khát mãnh liệt bị khuất phục trong cô, một cách méo mó. Khi làm chuyện đó, não Marianne trống rỗng như một căn phòng kín không đèn, cô run rẩy trong cơn cực khoái mà không nhận thức được đâu chỉ là chút xíu niềm vui. Rồi nó lại bắt đầu. Marianne thường xuyên nghĩ về việc chia tay Jamie nhưng không hiểu sao phản ứng của Peggy mới là thứ làm cô bận khoăn nhất chứ không phải cảm xúc của Jamie.

Peggy thích Jamie, có nghĩa là cô ấy nghĩ rằng anh ta là một kẻ theo chủ nghĩa phát xít, nhưng là một tên phát xít không quyền lực trước Marianne. Thi thoảng, mỗi lần Marianne phàn nàn về bạn trai thì Peggy chỉ nói những câu kiểu như: Chà, anh ta rõ là một con lợn tham lam, cậu còn mong đợi gì hơn thế?

Peggy vẫn cho rằng đàn ông là những con vật kinh tởm không biết tự kiểm soát và phụ nữ nên tránh bị phụ thuộc tình cảm vào họ. Phải mất một thời gian dài, Marianne mới nhận ra Peggy đã sử dụng chiêu chỉ trích chung chung về đàn ông, thực chất là đang bảo vệ Jamie mỗi khi Marianne phàn nàn.

Mong đợi gì chứ? Peggy sẽ nói: Cậu nghĩ rằng thế là không tốt ấ à? Theo tiêu chuẩn cho cánh đàn ông thì anh ấy rõ là một hoàng tử.

Marianne không rõ tại sao Peggy làm thế. Bất cứ khi nào

Marianne ngó ý, thậm chí là lên kế hoạch chuẩn bị kết thúc mọi thứ với Jamie, Peggy sẽ tỏ ra rất nóng nảy. Đến mức họ đã suýt nữa tranh cãi về chuyện đó, để rồi mâu thuẫn kết thúc bằng việc Peggy tuyên bố một cách chính thức rằng cô ấy không quan tâm liệu hai người có chia tay hay không. Khi đó, Marianne, đã hoàn toàn kiệt sức và rối trí, đáp rằng họ có thể không chia tay nữa.



Khi Marianne ngồi lại xuống ghế, điện thoại của cô đổ chuông, màn hình hiển thị số lạ. Cô đứng dậy với lấy điện thoại, ra hiệu cho bạn bè tiếp tục trò chuyện còn mình thì tránh vào bếp.

Xin chào? Cô nhắc máy.

Chào! Connell nói: Chuyện này hơi khó xử, nhưng tớ đã bị đánh cắp một số thứ. Ví, điện thoại và mấy thứ linh tinh khác.

Chúa ơi, thật kinh khủng! Chuyện gì đã xảy ra?

Tớ chỉ muốn hỏi... Nghe này, tớ đang ở tận dưới khu Dun Laoghaire và tớ không có tiền để đi taxi hay gì khác. Tớ muốn hỏi liệu có thể gặp cậu và mượn một ít tiền mặt hoặc gì đó được không?

Tất cả bạn bè của Marianne đang lo lắng nhìn về phía cô, cô vầy vầy tay ý bảo họ đừng bận tâm. Jamie vẫn cứ quan sát cuộc điện thoại từ chỗ ghế lười.

Tất nhiên, đừng ngại điều đó. Marianne nói: Tớ đang ở nhà, cậu có muốn bắt taxi qua đây không? Tớ sẽ ra ngoài và trả tiền cho tài xế, có tiện cho cậu không? Tớ tới nơi thì cứ bấm chuông nhé!

Ừ! Được rồi, cảm ơn! Cảm ơn, Marianne! Tớ phải mượn điện

thoại và cần trả lại người ta đây. Hẹn gặp cậu lát nữa!

Connell cúp máy. Mọi người nhìn Marianne đầy mong đợi khi cô cúp máy và quay người đối diện với họ. Marianne giải thích chuyện xảy ra và tất cả đều bày tỏ sự thông cảm với Connell. Thỉnh thoảng cậu vẫn xuất hiện ở các bữa tiệc của cô, chỉ để uống một vài ly trước khi bỏ đi đến một nơi nào đó khác. Hồi tháng Chín, Connell đã kể cho Marianne những gì xảy ra với Paula Neary và điều đó khiến Marianne cảm thấy thật kinh khủng, một thôi thúc bạo lực mà cô chưa từng thấy trước đây.

Tó biết mình đang làm qua mọi chuyện. Connell nói: Chị ta cũng chẳng làm gì xấu. Nhưng tớ cứ cảm thấy rối bời.

Marianne nghe thấy giọng nói lạnh như băng của mình vang lên: Tớ muốn cắt cổ chị ta!

Connell ngẩng lên kinh ngạc: Chúa ơi, Marianne!

Nhưng cậu đã cười.

Tớ sẽ làm thế đấy! Marianne nhấn mạnh.

Connell lắc đầu nói: Cậu phải kiểm soát cơn cục tính này đi. Mình không thể đi khắp nơi cắt cổ họng người khác, họ sẽ đưa cậu vào tù đấy.

Marianne để mặc cho Connell cười và cô lặng lẽ nói thêm: Nếu chị ta động tay đến cậu một lần nữa, tớ sẽ làm thế! Tớ không quan tâm!

Marianne chỉ có một chút tiền lẻ trong ví nhưng ở gần kéo tủ đầu giường, cô có ba trăm euro tiền mặt. Marianne vào phòng, không buồn bật đèn lên, cô vẫn có thể nghe thấy tiếng bạn bè trò

chuyện lao xao phía bên kia bức tường. Chỗ tiền ở đó, sáu đồng năm mươi. Cô lặng lẽ lấy ra ba tờ và bỏ chúng vào ví. Rồi cô ngồi xuống bên giường, không muốn ra ngoài ngay.



Hồi Giáng sinh, không khí ở nhà cô khá căng thẳng. Alan tỏ ra lo lắng và bồn chồn mỗi khi có khách đến nhà chơi. Một đêm nọ, sau khi dì và chú họ rời đi, Alan đi theo Marianne xuống bếp, nơi cô đang rửa những tách trà rỗng.

Đúng kiểu của mày! Anh ta nói: Khoe khoang về kết quả thi thố!

Marianne bật vòi nước nóng và thử nhiệt độ bằng đầu ngón tay. Alan đứng bên cửa, khoanh tay trước ngực.

Em không hề chủ động nói về nó! Marianne đáp: Họ tự hỏi đấy chứ!

Nếu đó là tất cả những gì mày có thể khoe khoang về đời mình, tao cảm thấy tiếc cho mày. Alan nói.

Nước từ vòi trở nên ấm hơn, Marianne cho chỗ tách đĩa vào bồn rửa và nhỏ một ít xà phòng rửa chén lên miếng bọt biển.

Mày có nghe tao nói không? Alan hỏi.

Ừ, anh cảm thấy tiếc cho em, em có nghe.

Mày là đồ thảm hại khốn kiếp!

Đã nhận được thông điệp! Cô đáp.

Marianne đặt một cái cốc lên tấm ván phơi rồi nhúng một cái khác vào bồn nước nóng.

Mày nghĩ mày thông minh hơn tao hả? Anh ta nói.

Marianne quét miếng bột biển ướt quanh lòng cốc: Đó là một câu hỏi kỳ lạ. Em không biết, em chưa bao giờ nghĩ về điều đó.

Chà, mày không đâu!

Được rồi, cũng được thôi!

Được rồi, cũng được thôi! Anh ta lặp lại bằng một giọng léo nhéo, éo lá: Thế nên mày mới không có bạn bè đấy, mày thậm chí còn chẳng nói chuyện bình thường được.

Ờ.

Mày nên nghe những gì mọi người trong thị trấn nói về mày.

Marianne bật cười vì ý nghĩ này quá đỗi nực cười. Tức giận, Alan vói lấy vai và kéo giật lưng cô về phía sau, nhổ nước bọt vào cổ. Rồi anh ta thả tay Marianne ra. Bãi nước bọt rơi xuống lớp vải áo của cô.

Khiếp! Cô nói: Ghê quá đấy!

Alan quay lưng và rời khỏi phòng, còn Marianne trở lại với việc rửa chén đĩa. Treo cái tách cuối cùng lên tấm ván phơi, cô cảm thấy một cơn run nhẹ nhưng rõ ràng nơi cánh tay phải.

Vào ngày Giáng sinh, mẹ Marianne đã đưa cho cô một cái phong bì giấy nhỏ màu nâu, loại phong bì mà bà vẫn sử dụng để đựng tiền lương của Lorraine, với năm trăm euro trong đó. Không thiệp chúc mừng. Marianne nói cảm ơn, Denise băng quơ: Mẹ lo lắng về con đấy!

Marianne cầm chiếc phong bì và cố gắng sắp xếp khuôn mặt của mình thành một biểu cảm phù hợp, hỏi: Lo lắng gì về con cơ chứ?

Thế... Denise nói: Con sẽ làm gì cho đời mình?

Con chưa biết. Con nghĩ là mình có rất nhiều lựa chọn. Giờ con chỉ muốn tập trung vào việc học đại học thôi.

Nhưng sau đó thì sao?

Marianne ấn ngón tay cái vào chiếc phong bì và giữ chặt nó cho đến khi một vết mờ tối xuất hiện trên miếng giấy.

Con bảo rồi... Cô nhắc lại: Con chưa biết!

Cuộc đời khắc nghiệt hơn con tưởng nhiều đấy! Denise nói.

Sao lại thế ạ?

Khó nói lắm. Con phải biết trường đại học là một môi trường rất đơn giản. Nó không giống như môi trường làm việc ngoài thực tế.

Vâng, con không nghĩ sẽ có ai ở chỗ làm lại nhờ nước bọt vào con mỗi khi có bất đồng. Marianne nói: Con nghĩ chuyện đó sẽ không được chấp nhận.

Denise cười mà môi mím chặt: Nếu con không chịu được mấy vụ tranh cãi vặt với anh em ruột, thì mẹ không biết con sẽ xử lý cuộc sống của một người trưởng thành như thế nào, con yêu.

Hãy chờ xem mọi thứ sẽ đi đến đâu!

Denise đập bàn tay đang xò ra xuống bàn bếp. Marianne nhúc nhích nhưng cô không nhìn lên, cũng không buông cái phong bì.

Con nghĩ con đặc biệt, phải không? Denise hỏi.

Marianne nhắm mắt lại: Không! Cô nói: Con không!



Lúc Connell bấm chuông là đã gần một giờ sáng. Marianne cầm

theo ví đi xuống cầu thang và tìm chiếc taxi đang chờ bên ngoài tòa nhà. Ở quảng trường đối diện chỗ cô đứng, một làn sương mù len lỏi quanh những tán cây. Buổi đêm của mùa đông thật tĩnh tế, cô định nói với Connell. Cậu đang đứng quay lưng nói chuyện với người lái xe qua cửa kính. Khi nghe tiếng cửa mở, Connell quay người lại, cô thấy miệng cậu bị thương, vẫn còn rớm máu, bám vào viền môi như vết mực khô. Cô lùi lại, đưa tay ôm ngực. Connell nói: Tớ biết, tớ đã thấy mình trong gương. Nhưng tớ thực sự vẫn ổn, tớ chỉ cần rửa ráy thôi.

Marianne trả tiền cước xe cho tài xế trong sự bối rối, suýt nữa làm rơi chỗ tiền trả lại vào vũng nước đọng bên vỉa hè. Khi lên cầu thang, cô nhận thấy môi trên của Connell bị sưng bóng ở phía bên phải. Răng cậu nhuộm đỏ.

Trời ơi! Cô nói: Chuyện gì đã xảy ra?

Connell nắm lấy Marianne một cách ân cần, dùng ngón tay cái vuốt ve mu bàn tay cô.

Có một gã tự xưng xuất hiện và đòi lấy ví tiền của tớ. Connell kể: Tớ đã đáp là không, vì lý do nào đấy, sau đó gã ta đâm vào mặt tớ. Ý tớ là, thật ngốc, đáng lẽ tớ nên đưa cho gã tiền luôn. Xin lỗi vì đã gọi cho cậu nhưng số của cậu là số duy nhất mà tớ có thể nhớ ra.

Ôi, Connell, thật kinh khủng! Có mấy người bạn đang ở chơi nhà tớ. Tớ kiếm cái gì cho cậu mặc tạm nhé? Cậu có muốn đi tắm hay rửa ráy và ở lại đây không? Hay cậu muốn mượn một ít tiền mặt và về nhà?

Họ đã đến bên ngoài cửa căn hộ của Marianne và dừng lại.

Cứ làm thế nào tiện cho cậu... Connell đáp. Với cả, tớ đang say

rượu. Xin lỗi cậu!

Ôi, có say lắm không?

Chà, tớ vẫn chưa về nhà kể từ đợt thi. Tớ cũng không biết nữa, đồng tử tớ có còn đây không?

Marianne nhìn vào mắt Connell, nơi đôi đồng tử của cậu mở to như những viên đạn đen tròn.

Ừ... Cô bảo: Chúng rất lớn!

Cậu lại vuốt tay cô và khẽ nói: Ừ, tốt! Nó vẫn to mỗi khi tớ nhìn vào cậu mà, bất kể thế nào!

Cô cười khúc khích, lắc đầu nói: Cậu đang tán tỉnh tớ đấy, chắc cậu phải say mềm rồi. Jamie cũng đang ở đây, cậu biết đấy...

Connell hít vào một hơi sâu rồi rời liếc qua vai cô: Có lẽ tớ thà quay trở ra và để bị đâm vào mặt thêm lần nữa... Còn đỡ hơn là vào.

Marianne lại cười, cậu buông tay khi cô mở cửa.

Trong phòng khách, tất cả mọi người đều đang há miệng hiếu kỳ, bắt cậu kể lại chi tiết chuyện đã xảy ra, mặc dù nó có vẻ không kịch tính như họ tưởng. Marianne lấy cho cậu một cốc nước, Connell súc miệng rồi nhổ vào bồn rửa trong bếp, màu dòng nước hồng như san hô.

Thằng khố rách cận bã! Jamie nói.

Ai, tôi á? Connell ngơ ngác hỏi lại: Nói thế không hay lắm nhì. Đâu phải ai cũng có điều kiện học trường tư.

Joanna bật cười. Connell hiếm khi tỏ ra gay gắt và Marianne tự hỏi liệu việc bị đâm vào mặt có khiến cậu trở nên hung dữ hơn hay

không, nếu không thì hẳn là cậu phải say hơn cô tưởng.

Ý tôi là cái gã đã cướp tiền của cậu. Jamie nói: Dễ có khi, gã ta đã cướp tiền để mua thuốc, đó là điều mà hầu hết bọn họ làm.

Connell nắn thử răng cửa bằng tay như muốn xác định xem chúng có còn trong miệng hay không. Rồi cậu lau tay trên miếng để cốc.

Ồ, có thể! Connell nói: Cuộc sống ngoài kia chắc chẳng dễ dàng chút nào với một kẻ nghiện ngập.

Không, hẳn rồi! Joanna gật gù.

Họ luôn có thể cố gắng, tôi không biết nữa, bỏ ma túy? Jamie gợi ý.

Connell cười và giễu: Vâng, tôi chắc chắn rằng họ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.

Mọi người im lặng và Connell nở một nụ cười toe toét. Sau khi súc miệng, bộ răng của cậu trông đã ít đen rồ so với hồi nãy.

Xin lỗi mọi người nhé! Cậu bảo: Tôi đang gây phiền nhiễu quá.

Tất cả họ đều khẳng khẳng rằng Connell không hề làm phiền ai, ngoại trừ Jamie, anh ấy đã không nói gì. Marianne thấy nhói lên khát khao bảo vệ, được tắm cho Connell. Joanna hỏi cậu còn đau nhiều không và cậu trả lời bằng cách chà răng cửa bằng đầu ngón tay thêm một lần nữa rồi nói: Không tệ lắm!

Cậu đang mặc chiếc áo khoác đen bên ngoài áo phong trắng, ngay ở đó, Marianne nhận ra ánh sáng lấp lánh của chiếc vòng cổ bạc trơn mà cậu vẫn đeo từ khi còn đi học. Peggy từng gọi cái vòng là kiểu Argos chic*, từ ấy làm cho Marianne co rúm lại, mặc dù cô

cũng không hiểu tại sao lại vậy.

Cậu cần khoảng bao nhiêu tiền mặt? Marianne hỏi Connell. Cậu hỏi đủ nhạy cảm để bạn bè cô bắt đầu vờ nói chuyện với nhau, cô thấy đang được riêng tư cùng cậu. Connell nhún vai.

Có thể cậu sẽ không rút tiền được vì đã làm mất thẻ ngân hàng. Marianne nói. Cậu nhắm nghiền mắt và sờ trán.

Mẹ nó, tớ say quá! Connell bảo: Tớ xin lỗi, tớ cảm thấy như mình đang gặp ảo giác. Cậu vừa hỏi gì thế?

Tiền mặt... Cậu muốn mượn bao nhiêu?

Ồ, tớ không biết, mười euro?

Hãy cầm lấy một trăm! Marianne nói.

Gì cơ? Không cần nhiều thế đâu!

Họ cứ nói đi nói lại như thế một lúc, cho đến khi Jamie đến gần và chạm vào cánh tay Marianne. Cô đột nhiên thấy anh ta xấu khủng khiếp và muốn tránh ra xa. Đường chân tóc của Jamie đang mỏng dần, anh ta có một khuôn mặt yếu đuối, quai xương hẹp. Đứng bên cạnh Jamie, ngay cả khi bị vấy đầy máu, Connell vẫn tỏa ra sức mạnh và sự lôi cuốn.

Chắc anh phải về sớm đây! Jamie nói.

Ừ, mai gặp nhé! Marianne đáp.

Jamie nhìn cô đầy sững sờ và cô cố kìm lại câu hỏi *Cái gì?* Thay vào đó, cô mỉm cười. Không phải Marianne là người đẹp nhất thế giới. Còn lâu. Trong một vài ảnh chụp, vẻ ngoài của cô không chỉ nhạt nhẽo mà còn đến nỗi xấu xí, những chiếc răng khểnh xuất hiện trước màn hình giống như một ổ sâu. Marianne cảm thấy tội lỗi, siết

chặt cổ tay Jamie, như thế cô có thể truyền đạt thông điệp tới Jamie rằng Connell đang bị thương và cần sự quan tâm. Cô cũng muốn Connell biết rằng cô thậm chí còn chẳng muốn chạm vào Jamie.

Được rồi! Jamie nói. Thôi, chúc ngủ ngon, em nhé!

Anh ta hôn vào má cô và đi lấy áo khoác. Mọi người cảm ơn Marianne vì đã mời họ tới chơi. Những chiếc cốc rỗng nằm la liệt trên giá phơi hoặc trong bồn rửa. Sau đó, cửa chính đóng lại, không gian chỉ còn cô và Connell. Marianne cảm thấy cơ vai mình giãn ra, như thể sự riêng tư giữa họ là một chất gây nghiện. Cô đặt ấm nước lên đun và lấy cốc từ máy ép xuống, rồi cho hết chỗ tách bã vào bồn rửa, đổ gạt tàn.

Anh ta vẫn là bạn trai của cậu hả? Connell hỏi.

Cô mỉm cười và cậu cũng vậy. Cô lấy hai túi trà từ trong hộp ra, cho chúng vào cốc trong khi đợi nước sôi. Cô thích được ở riêng tư với cậu như thế này. Điều ấy làm cho cuộc sống của Marianne dường như có trật tự.

Anh ấy vẫn... Ừm. Cô đáp.

Và tại sao lại như vậy?

Tại sao anh ấy lại là bạn trai của tớ ấy hả?

Ừ. Connell nói tiếp: Chuyện gì đang xảy ra thế? Kiểu như, tại sao cậu vẫn hẹn hò với anh ta?

Marianne khịt mũi: Tớ đoán cậu muốn uống trà.

Connell gật đầu. Cậu đút tay phải vào túi. Marianne lấy một hộp sữa từ tủ lạnh, nó mang lại cảm giác ấm ướt dưới những ngón tay. Connell đang đứng tựa lưng vào quầy bếp, miệng cậu vẫn sung

nhưng máu đã thôi chảy và khuôn mặt Connell trông đẹp trai một cách tàn nhẫn.

Cậu có thể hẹn hò với người khác, cậu biết đấy. Connell nói: Ý tớ là, đám con trai có nhiều người đổ đứ đừ trước cậu, tớ nghe nói thế.

Dừng lại!

Cậu là kiểu người mà mọi người sẽ thấy yêu hoặc ghét cực kỳ.

Cái ấm nhảy công tắc, Marianne nhắc nó ra khỏi nồi đun. Cô đổ đầy nước vào cả hai cái cốc.

Chà, cậu không ghét tớ là được. Marianne nói.

Connell im lặng hồi lâu, rồi bảo: Không, tớ với cậu thì khác, theo một cách nào đó. Bởi vì tớ biết cậu từ hồi học cấp ba.

Hồi mà tớ còn là một kẻ thất bại, xấu xí... Marianne nói.

Không, cậu chưa bao giờ xấu xí!

Đặt ấm nước xuống, Marianne thấy mình có tác động nhất định với Connell, một kiểu sức mạnh nguy hiểm.

Cậu vẫn nghĩ tớ xinh đẹp chứ? Marianne hỏi.

Connell nhìn cô, ngò ngộ ra điều cô đang muốn, rồi cậu lại nhìn xuống hai tay, như thể muốn nhắc nhở bản thân về sự hiện diện của chính mình trong căn phòng.

Cậu đang vui! Connell nói: Hẳn là một buổi tối vui vẻ với bạn bè, phải không?

Marianne lờ đi. *Mẹ nhà cậu chứ*, cô nghĩ, nhưng ý Marianne không phải thế. Cô khều túi trà bằng thìa và vớt nó vào bồn rửa, thêm sữa, cất hộp sữa vào tủ lạnh, tất cả là những cử chỉ nhanh chóng của một người đang thiếu kiên nhẫn trước người bạn say xỉn.

Tớ thà đó là bất cứ ai khác... Connell thì thầm: Tớ thà thằng cha đã đâm tớ mới là bạn trai của cậu.

Sao cậu phải để tâm chứ?

Connell không nói gì. Marianne nghĩ về cách cô cư xử với Jamie trước khi anh rời đi và ôm mặt. *Thằng nghiện sữa*, Jamie đã từng gọi Connell như thế. Thật đúng, cô đã nhiều lần thấy Connell uống sữa trực tiếp từ bịch giấy. Cậu vẫn chơi mấy trò điện tử về người ngoài hành tinh, cậu có quan điểm nhất định về mấy ông huấn luyện viên bóng đá. Connell sống lành mạnh như một đứa trẻ mới mọc răng. Có lẽ chưa bao giờ trong đời, cậu nghĩ đến việc làm đau ai đó vì khoái cảm tình dục. Connell thật tử tế và là người bạn tốt. Vậy thì tại sao Marianne vẫn cố theo đuổi cậu như thế này, ép buộc cậu chẳng vì lý do gì? Có phải cô sẽ luôn là Marianne tuyệt vọng của ngày xưa mỗi khi bên cạnh Connell?

Cậu có yêu anh ta không? Connell hỏi.

Cô dừng bàn tay vẫn nắm trên cánh cửa tủ lạnh.

Việc quan tâm đến cảm xúc của tớ chẳng giống cậu chút nào, Connell ạ. Cô nói: Tớ nghĩ những câu hỏi thế này là đi quá giới hạn tình bạn của chúng ta, thành thật mà nói.

Ừ. Được rồi!

Connell lại xoa miệng, cậu có vẻ mất tập trung. Rồi cậu buông tay và nhìn ra cửa sổ bếp.

Nghe này, có lẽ tớ nên nói với cậu từ trước rằng tớ đã gặp một người. Tớ đã hẹn hò với cô ấy một thời gian, tớ nên đề cập với cậu mới phải.

Marianne cũng sờ đến nỗi cảm giác trong lòng gần như trở thành một thực thể. Cô nhìn cậu, bối rối, không giấu nổi sự ngạc nhiên. Suốt thời gian họ quen biết, cậu chưa bao giờ có bạn gái. Cô thậm chí còn không bao giờ nghĩ đến rằng một ngày nào đấy cậu sẽ hẹn hò.

Gì cơ? Marianne cất lời: Hai người bên nhau được bao lâu rồi?

Khoảng sáu tuần. Cô ấy tên là Helen Brophy, học khoa Y tế, không biết cậu có quen cô ấy hay không.

Marianne quay lưng lại và cầm chiếc cốc ở bàn bếp lên. Cô cố gắng giữ đôi vai của mình không run lên, sợ rằng cô sẽ khóc và cậu sẽ thấy cô khóc.

Vậy thì tại sao cậu lại muốn tôi chia tay với Jamie? Marianne hỏi.

Không, tớ không... Tớ chỉ muốn cậu được hạnh phúc! Thế thôi!

Cậu quả là một người bạn tốt.

Ừ, phải rồi! Connell nói: Ý tớ là... tớ cũng không biết.

Chiếc cốc trong tay Marianne trở nên quá nóng để cầm nhưng thay vì đặt nó xuống, cô cứ mặc để cơn đau ngấm vào đầu ngón, thấm tận sâu trong lòng.

Cậu có yêu cô ấy không? Marianne chột hỏi.

Có! Tớ có yêu cô ấy!

Marianne bật khóc, điều đáng xấu hổ nhất mà cô từng làm trong suốt cuộc đời trưởng thành của mình. Lưng cô vẫn quay đi nhưng Marianne có thể cảm thấy đôi vai mình run run trong cơn nước nở thấm hại.

Chúa ơi, Marianne...

Tránh ra!

Connell chạm vào lưng Marianne nhưng cô rút khỏi cậu, như thể cậu đang cố làm tổn thương cô. Marianne đặt chiếc cốc xuống bàn rồi lau mặt bằng tay áo.

Đi đi! Cô nói: Để tôi yên!

Marianne, đừng như thế! Tôi đang rối trí lắm, được chứ? Tôi nên nói với cậu từ trước, tôi xin lỗi!

Tôi không muốn nói chuyện với cậu! Hãy rời khỏi đây!

Không gian chợt yên lặng hồi lâu. Marianne cắn răng cho đến khi cơn đau bắt đầu lắng xuống và cô không khóc nữa. Cô lại lau mặt với đôi tay của mình và quay người đối diện cậu.

Làm ơn... Marianne cất lời: Hãy đi đi!

Cậu thở dài, nhìn chằm chằm xuống bàn. Connell dụi mắt.

Được rồi! Connell nói: Nghe này, tôi xin lỗi khi phải hỏi nhưng tôi vẫn phải mượn tiền để về nhà. Tôi xin lỗi!

Cô nhớ lại chuyện đã xảy ra và cảm thấy tồi tệ. Marianne cố mỉm cười với cậu, cô thấy mọi việc thật tệ.

Trời ạ! Marianne nói: Mọi chuyện rồi quá, tôi đã quên là cậu vừa mới bị tấn công. Cậu lấy một trăm nhé, đủ không?

Connell gật đầu, không nhìn vào cô. Marianne biết rằng tâm trạng cậu cũng đang đảo lộn; cô muốn tỏ ra là một người trưởng thành, về mọi thứ. Cô lấy ví mình và đưa cho Connell hai đồng năm mươi, cậu cầm lấy bỏ vào túi. Vẫn cúi mặt, Connell chớp mắt, hắng giọng, như thể cậu cũng sắp bật khóc: Tôi xin lỗi!

Không sao đâu! Marianne nói: Đừng lo!

Connell dụi mũi và nhìn quanh căn phòng như thể cậu sẽ không bao giờ đến đây nữa.

Cậu biết không, tớ cũng không hiểu chuyên gì đã xảy ra giữa chúng mình vào mùa hè năm ngoái nữa. Connell nói: Cái đợt mà tớ phải về nhà ấy... Tớ đã hi vọng cậu sẽ để cho tớ ở đây một thời gian, kiểu vậy. Nhưng rồi mọi thứ rồi tinh và tớ thực sự không rõ tại sao lại thành ra thế này.

Marianne cảm thấy đau nhói nơi ngực trái, cô xoa cổ, ho khan: Cậu nói với tớ là cậu muốn gặp gỡ người khác. Tớ không biết là cậu muốn ở đây. Tớ nghĩ cậu muốn chia tay tớ.

Connell cọ hai lòng bàn tay lên miệng trong một giây, rồi thở ra.

Cậu không hề đề cập về mong muốn ở lại đây. Marianne nói thêm: Cậu sẽ được chào đón, tất nhiên rồi! Cậu luôn được chào đón!

Phải, được rồi! Connell đáp: Nghe này, tớ phải đi thôi. Chúc cậu một buổi tối tốt lành!

Và Connell rời đi. Cánh cửa đóng lại sau lưng cậu, chỉ để lại một tiếng động khẽ khàng.

Sáng hôm sau, ở tòa nhà *Nghệ thuật*, Jamie hôn Marianne trước mặt mọi người và khen cô trông thật xinh đẹp.

Đêm qua Connell thế nào? Anh ta hỏi. Cô nắm chặt tay Jamie, đảo mắt: Ờ, cậu ta rời đi ngay sau đó. Cuối cùng, em cũng thoát khỏi cậu ta.

Sáu tháng sau (tháng Bảy năm 2013)

Connell thức dậy sau tám giờ. Nắng rực rỡ chiếu bên ngoài cửa sổ làm khoang xe dần nóng lên, phả làn hơi thở nặng nề và ẩm ướt. Những toa tàu nhỏ in dập những dòng chữ bị tốc độ làm nhòe, lướt qua rồi biến mất. Elaine đã tỉnh nhưng Niall thì vẫn đang ngủ. Connell xoa mắt trái với khớp ngón tay, uể oải ngồi dậy. Elaine đang đọc cuốn tiểu thuyết mà cô ấy mang theo trong cuộc hành trình, một cuốn sách dập bìa bóng, có dòng chữ *Now a Major Motion Picture* nằm ngang phía trên. Hình nữ diễn viên in trên bìa sách đã là bạn đồng hành của họ trong nhiều tuần. Connell cảm thấy gần như thân thiết với khuôn mặt nhợt nhạt của cô.

Chúng mình đang ở đâu thế, cậu biết không? Connell hỏi.

Elaine nhìn lên từ cuốn sách: Bọn mình đã đi qua Ljubljana* khoảng hai giờ trước.

Ok! Cậu nói: Thế là không còn xa nữa!

Connell đưa mắt nhìn qua Niall, đầu anh ta đang khẽ lắc lư theo nhịp quay của bánh tàu. Elaine nhìn theo ánh mắt Connell.

Vẫn ngủ say như chết! Cô nhận xét.

Đã có nhiều người tham gia hơn lúc mới đầu. Vài người bạn của Elaine đã cùng đi từ Berlin đến Prague, rồi họ tình cờ gặp thêm bạn cùng lớp *Kỹ thuật* của Niall ở Bratislava, trước khi họ thăm thú Vienna bằng tàu hỏa. Nhà trọ rẻ, các thành phố họ đến chơi đều

mang lại cảm giác thích thú, thoáng qua. Tất cả những gì Connell làm đều trôi đi trong chớp mắt. Toàn bộ chuyến du ngoạn giống như những bộ phim ngắn, chỉ được chiếu một lần, để rồi đọng lại trong Connell chỉ còn một vệt mờ của ký ức, cậu không thể nhớ chính xác từng chi tiết. Nhưng cậu nhớ mình đã ngấm nhìn mọi điều qua cửa kính xe taxi.

Ở mỗi thành phố, cậu tìm một quán cà phê có internet và làm đúng ba việc: Gọi cho Helen qua Skype, gửi cho mẹ một tin nhắn không mất phí qua trang mạng điện tử và viết thư cho Marianne.

Helen đang thực tập hè ở Chicago. Khi trò chuyện qua video, cậu có thể nghe tiếng bạn cô trò chuyện, cười đùa, nghịch tặc. Helen thì thoảng Helen sẽ quay lại và nói điều gì đó với họ, kiểu như: Này mấy quý cô! Tớ đang nghe điện thoại đây!

Cậu thích được ngấm nhìn khuôn mặt cô qua màn hình, đặc biệt là khi internet có kết nối tốt và chuyển động của cô mượt mà gần giống như thật. Helen có nụ cười tuyệt đẹp với hàm răng trắng bóng. Sau khi gọi cho cô vào ngày hôm qua, cậu đã trả tiền, bước ra ngoài nắng và mua cho mình một ly Coca đá quá đắt. Mỗi khi Helen ở bên bạn bè hoặc quán cà phê đặc biệt đông khách, câu chuyện của họ có thể trở nên hơi khó xử nhưng kể cả thế thì Connell vẫn luôn cảm thấy tốt hơn vì được nghe giọng cô. Cậu vội vã kết thúc cuộc trò chuyện để họ có thể cúp máy, sau đó Connell có thể hồi tưởng lại xem cậu thích ngấm nhìn cô đến mức nào mà không phải bận tâm thể hiện những biểu cảm phù hợp hoặc cố giữ cho câu chuyện trôi chảy. Chỉ cần được thấy Helen, khuôn mặt xinh đẹp và nụ cười rạng rỡ của cô ấy, biết rằng cô vẫn tiếp tục yêu cậu là đủ để Connell vui

cả ngày. Niềm hạnh phúc nhẹ nhàng dâng lên trong lòng cậu, kéo dài đến tận vài giờ sau.

Helen cho Connell hiểu một cách sống mới. Như thể một bức màn nặng nề, hoang mang được đã trút bỏ khỏi đời sống tình cảm của cậu. Và đột nhiên, Connell có thể hít thở không khí trong lành. Cậu có thể dễ dàng, không ngần ngại gửi một tin nhắn, nói *Anh yêu em!* điều mà dường như từng là bất khả. Tất nhiên, nếu bị ai đó nhìn thấy những tin nhắn sến sẩm đó, cậu sẽ ngại ngùng nhưng giờ cậu hiểu rằng sự ngại ngùng ấy là rất đổi bình thường, là thôi thúc bảo vệ một phần tốt đẹp của cuộc sống. Connell có thể ngồi ăn tối với bố mẹ Helen, cậu có thể đi cùng cô đến những buổi tụ tập bạn bè, nơi mà cậu không phải khó chịu với những nụ cười giả lả hay những cuộc trò chuyện nhằm chán cứ lặp đi lặp lại. Cậu có thể siết chặt tay cô trong khi mọi người hỏi về dự định tương lai. Khi Helen chạm vào Connell đầy thân thuộc, ôm nhẹ lấy cánh tay cậu, hay đơn giản là vươn tay để phủi một mảnh chỉ len dính trên cổ áo cậu, cậu cảm thấy niềm hân diện ngây ngất và hy vọng mọi người đang dõi theo họ. Vai trò là bạn trai của Helen đã đặt cậu vào vị trí cố định trong cuộc sống, cho cậu cảm giác được chấp nhận, cảm giác là một người có chỗ đứng và những khoảng lặng khi trò chuyện thì giúp cậu trông có vẻ kín đáo chứ không phải kỳ quặc.

Những tin nhắn cậu gửi cho Lorraine lại khá mang tính sự vụ. Cậu cập nhật cho mẹ tin tức mỗi khi họ đến thăm các địa danh lịch sử hoặc bảo tàng văn hóa. Tin nhắn hôm qua viết thế này:

Lời chào từ Vienna. Nhà thờ Stephen được đánh giá quá cao, thành thật mà nói. Nhưng Bảo tàng Lịch sử Nghệ thuật thì tuyệt. Con hy vọng

mọi thứ ở nhà đều ổn.

Lorraine thích hỏi han về Helen. Lần đầu tiên họ gặp gỡ, Helen và mẹ cậu đã yêu mến nhau ngay lập tức. Bất cứ khi nào Helen đến thăm, Lorraine thường lắc đầu trước những hành động nhỏ của Connell và nói: Làm thế nào mà cháu chịu đựng được thằng bé nhí, cháu yêu?

Dù sao thì thật tốt khi họ quý mến nhau. Helen là người bạn gái đầu tiên mà Connell giới thiệu với mẹ. Cậu đã rất háo hức muốn gây ấn tượng với Lorraine về mối quan hệ của họ, về việc Helen tuyệt vời như thế nào. Connell cũng không rõ tại sao lại vậy.

Những tuần phải xa cách, thư điện tử cậu gửi cho Marianne trở nên ngày một dài. Cậu bắt đầu từ việc viết nháp trên điện thoại những lúc nhàn rỗi, lúc chờ lấy quần áo trong một tiệm giặt là, lúc nửa đêm nằm một mình trong nhà trọ và không thể ngủ vì nóng. Connell đọc đi đọc lại các bản nháp, xem xét ngữ pháp, chính tả, đổi chỗ mệnh đề để làm cho các câu văn kết nối với nhau một cách chính xác. Thời gian trở nên ngắn ngủi khi cậu gõ phím, cảm giác thì chậm chạp nhưng lại thực sự qua đi rất nhanh. Hơn một lần, cậu phải ngẩng lên để đếm số giờ đồng hồ đã trôi qua. Connell không thể lớn tiếng giải thích tại sao mình lại thích viết thư gửi cho Marianne đến thế nhưng cậu biết nó không hề vụn vặt. Trải nghiệm viết lách giống như biểu hiện của một nguyên tắc vĩ đại và cơ bản, một thứ gì đó trong bản thể của Connell, hoặc thậm chí là trù tượng hơn, để sống. Trong cuốn sổ nhỏ màu xám, gần đây cậu đã viết: *Ý tưởng về một câu chuyện được kể qua các lá thư điện tử?* Sau

đó, cậu gạch bỏ nó, quyết định rằng nó quá mơ hồ. Cậu thấy mình lật dở cuốn sổ như thể một ai đó hư cấu trong tương lai đang nhìn chăm chăm vào những trang giấy, như thể cậu hy vọng cái người tương lai ấy biết ý tưởng nào thì tốt.

Thư từ của Connell với Marianne đi kèm rất nhiều liên kết đến các tờ phóng sự tin tức. Hiện tại, cả hai đang mải mê với câu chuyện Edward Snowden*, Marianne hứng thú vì cô quan tâm đến kiến trúc giám sát toàn cầu, còn Connell thì chỉ đơn giản bị thu hút bởi bi kịch đòi tư. Cậu đọc tất cả suy đoán trên mạng, xem đoạn phim theo dấu sân bay Sheremetyevo. Connell và Marianne chỉ có thể nói đến những vấn đề này qua email, sử dụng công nghệ truyền thông mà họ biết là bị giám sát, đôi khi cảm giác như mối quan hệ của hai người đã bị cuốn vào trong mạng lưới quyền lực nhà nước phức tạp, như thể bản thân mạng lưới ấy là một dạng trí thông minh, chứa đựng họ cũng như tình cảm họ dành cho nhau.

Nếu nhân viên NSA có đọc những email này thì tớ nghĩ họ sẽ hiểu sai về chúng ta, Marianne đã viết. Có lẽ họ không ngờ là có lần cậu chẳng thèm mời tớ đi lễ hội cuối năm.

Marianne cũng viết nhiều về ngôi nhà nơi cô đang sống cùng với Jamie và Peggy, bên ngoài khu Trieste. Cô kể lại những điều thú vị, cách cô cảm nhận, cách cô phỏng đoán cảm xúc của người khác, những gì cô đọc và nghĩ. Connell thì viết về các thành phố mà cậu cùng bạn ghé thăm, có khi còn gửi kèm cả biểu đồ mô tả một cảnh cụ thể. Cậu viết về lần đang đi tới nhà ga U Bahn ở Schönleinstraße thì trời đột nhiên tối sầm lại, những tán cây bên đường vẫy vẫy trên cao như những ngón tay ma quái, tiếng ồn từ các quán bar, mùi

bánh pizza và khói thải. Connell thấy mạnh mẽ khi kể về một trải nghiệm bằng lời, kiểu như cậu đã nhốt nó trong một cái lọ và nó không bao giờ rời xa. Connell đã nói với Marianne một lần rằng cậu đã viết truyện và bây giờ cô cứ đòi đọc chúng. *Nếu nó được như những lá thư của cậu thì hẳn phải tuyệt lắm*, cô viết. Nó không đến nỗi tệ để đọc nhưng cậu vẫn trả lời thành thật: *Tớ viết truyện không hay bằng viết thư*.

Connell, Niall và Elaine định đi tàu từ Vienna đến Trieste để dành vài đêm cuối cùng ở căn nhà vùng quê dành riêng cho nghỉ dưỡng của Marianne, trước khi tất cả cùng nhau quay lại Dublin. Họ đã bàn chuyện đến thăm Venice trong ngày. Đêm trước, cả ba lên tàu với đồ hành lý, Connell nhắn tin cho Marianne: *Bọn tớ sẽ đến nơi vào chiều mai, tớ sẽ không kịp trả lời email của cậu một cách đầy đủ*. Connell gần như không còn quần áo sạch. Cậu mặc một chiếc áo phông màu xám, quần jean đen và đôi giày màu trắng lấm tẩm bẩn. Ba lô cậu đựng quần áo đã mặc, một cái áo trắng sạch, một chai nhựa rỗng để đựng nước, đồ lót, bộ sạc điện thoại, hộ chiếu, hai gói paracetamol, cuốn tiểu thuyết cũ mềm của James Salter* và quà cho Marianne, tuyển tập thơ chọn lọc của nhà thơ Frank O'Hara*, thứ cậu đã tìm thấy trong một cửa hàng sách tiếng Anh ở Berlin. Cộng với cuốn sổ tay bìa mềm màu xám.

Elaine đập vào Niall cho đến khi anh ta giật nảy mình, hai mắt mở to. Niall tỉnh giấc hỏi đã mấy giờ rồi và họ đang ở đâu, Elaine đáp cho anh ta biết. Niall đan những ngón tay lại và vươn người về phía trước, những khớp xương kêu răng rắc. Connell đang mãi mê nhìn theo khung cảnh lướt qua ngoài cửa sổ: Màu vàng và màu

xanh của lá cây khô, những mái ngói màu gạch cam, một khung cửa bị cắt ngang bởi mặt trời và khói bụi...



Học bổng đã được công bố hồi tháng Tư. Hiệu trưởng đứng trên bậc thềm của tòa khảo thí, đọc to danh sách các sinh viên đủ điều kiện. Bầu trời hôm đó vô cùng trong xanh, tươi mát như một tảng băng. Connell mặc áo khoác, Helen vòng tay ôm lấy cậu. Khi đọc đến khoa *Ngôn ngữ Anh*, ông đọc bốn cái tên, theo thứ tự abc và cái cuối cùng là: Connell Waldron. Helen xiết chặt lấy cậu. Thế là xong, họ xướng tên cậu và đọc tiếp. Cậu đứng đợi ở quảng trường cho đến khi công bố xong học bổng khoa *Lịch sử Chính trị*, và khi nghe tên Marianne, cậu nhìn quanh để tìm cô. Connell có thể nghe bạn bè cô đang reo mừng cổ vũ, vài tràng pháo tay vang lên. Cậu đút tay vào túi quần. Nghe được tên Marianne, Connell mới nhận ra đây là sự thật, cậu đã thực sự đã giành được học bổng, cả hai đều được. Connell không nhớ nhiều về những chuyện xảy ra sau đó, chỉ nhớ cậu đã gọi cho Lorraine và mẹ cậu chỉ im lặng nghe điện thoại, sừng sốt, rồi lẩm bẩm: Ôi Chúa ơi, Chúa ơi!

Niall và Elaine bước đến bên cạnh, vỗ lưng và chúc mừng cậu, gọi cậu là *một tên khôn mọt sách*. Connell cười rạng rỡ chẳng vì lý do gì, chỉ là quá phấn khởi, cậu cần phải giải tỏa theo một cách nào đó, mà cậu thì không muốn bật khóc. Đêm đó, tất cả các sinh viên có học bổng được mời đến một bữa tối trang trọng ở nhà ăn. Connell đã mượn bộ comple từ một người bạn, dù nó không được vừa vặn cho lắm và trong bữa tối, cậu cảm thấy lúng túng khi cố gắng nói

chuyện với giáo sư người Anh ngồi bên cạnh. Cậu muốn được ở bên Helen, với bạn bè của mình, không phải với những người chưa từng gặp trước đây và không biết gì về cậu.

Connell cảm thấy có thể làm mọi điều với học bổng này. Cậu không phải lo tiền thuê nhà, học phí, có một bữa ăn miễn phí mỗi ngày. Đó là lý do tại sao cậu có thể dành nửa mùa hè để đi du lịch khắp châu Âu, tiêu tiền với thái độ vô tư của một kẻ giàu có. Connell đã giải thích, hoặc cố gắng giải thích nó trong các email gửi cho Marianne. Đối với cô, học bổng chỉ là thứ củng cố lòng tự trọng, một ý tưởng vui vẻ về những điều cô vẫn tin tưởng ở bản thân mình: Cô là một người đặc biệt. Connell chưa bao giờ thực sự biết có nên tin vào chính mình hay không và đến tận bây giờ cậu vẫn chiếc cốc rỗng. Elaine bấm chuông và sau vài giây, có ai đó xuất hiện từ bên hông nhà. Đó là Peggy. Gần đây, Connell có cảm giác rằng Peggy không thích mình và cậu đã quan sát cô để tìm bằng chứng. Connell cũng chẳng ưa gì cô ta, chưa bao giờ. Nhưng cậu chẳng để chuyện đó làm bận lòng. Cô ta chạy về phía cổng, đôi dép đập vào lớp sỏi. Hơi nóng phả xuống sau gáy Connell như có ai đang nhìn chằm chằm. Peggy mở khóa cổng và mời họ vào, cô cười toe toét nói *Ciao, ciao** Peggy mặc một chiếc váy ngắn và đeo kính râm to sụ. Tất cả họ cùng đi trên đường sỏi về phía ngôi nhà, Niall đeo cả ba lô của Elaine lẫn của anh. Peggy lấy bộ chìa từ túi váy và mở khóa cửa trước.

Bên trong nhà, một cổng vòm bằng đá dẫn xuống bậc cầu thang nông. Nhà bếp là một căn phòng dài với gạch đất nung, tủ chén trắng ngà và một chiếc bàn cạnh cửa vườn, tràn ngập ánh sáng mặt

trời. Marianne đang đứng bên ngoài, trong khu vườn phía sau giữa rừng cây anh đào, với một giỏ đựng đồ mới giặt trên tay. Cô mặc một chiếc váy trắng có cổ, làn da trông rám nắng. Marianne treo quần áo lên dây phơi. Đó là một ngày lặng gió, đám đồ được treo ở đó vẫn còn ẩm, đứng im lìm. Marianne đưa tay lên nắm cửa và bắt gặp họ ở trong. Mọi thứ dường như xảy ra rất chậm, mặc dù chỉ mất vài giây. Cô mở cửa và đặt cái giỏ lên bàn. Bất chợt, một cảm giác đau đớn tột cùng dâng lên cổ họng Connell. Bộ váy của cô trông ngây thơ quá đỗi và cậu ý thức về dáng vẻ mình hiện dạng như thế nào, chưa có cơ hội tắm táp kể từ khi họ rời nhà nghỉ vào sáng hôm qua và quần áo trên người cậu thì chẳng lấy làm sạch sẽ.

Xin chào! Elaine nói.

Marianne cười nói *Ciao*, như đang tự giấu mình, rồi cô hôn lên má Elaine và Niall, hỏi han về hành trình của họ trong khi Connell đứng đó, thấy ruột gan đảo lộn, có lẽ cậu chỉ kiệt sức, sự kiệt sức đã tích lũy trong nhiều tuần. Cậu có thể ngửi thấy mùi đồ giặt. Nhìn gần thế này, Connell mới thấy cánh tay Marianne lấm tấm tàn nhang, vai đỏ ửng rực rỡ. Thế rồi cô quay sang cậu và họ trao nhau nụ hôn lên má. Nhìn vào mắt Connell, Marianne nói: Chà, xin chào!

Cậu cảm nhận được điều gì đó ánh lên qua biểu hiện của cô, như thể cô cũng đang thu thập thông tin về cảm giác của cậu, điều mà họ đã học, để làm với nhau trong một thời gian dài, nó như là một ngôn ngữ riêng vậy. Connell thấy mặt mình nóng lên vì ánh mắt của cô nhưng cậu không muốn quay mặt đi. Cậu cũng có thể đọc được thông điệp từ nét mặt của Marianne. Connell hiểu rằng Marianne có điều muốn nói với mình.

Xin chào! Cậu cất lời.

Marianne đã được mời sang học năm thứ ba ở Thụy Điển. Cô sẽ rời đi vào tháng Chín, thành ra tùy theo kế hoạch cho dịp Giáng sinh của họ, Connell có thể sẽ không gặp lại cô cho đến tháng Sáu năm sau. Mọi người luôn biết cậu sẽ nhớ cô. Nhưng giờ đây, Connell có hơi chút chờ mong xem những lá thư của họ sẽ dài dòng và dữ dội thế nào khi cô ở xa. Cậu nhìn vào đôi mắt tĩnh lặng của Marianne và thầm nghĩ: *Được rồi, tôi sẽ nhớ cô ấy!* Connell cảm thấy bối rối về điều này, như thể cậu đang thiếu chung thủy vì cảm thấy thích thú trước vẻ ngoài và sự gần gũi về mặt thể xác với cô. Connell không chắc liệu bạn bè thì có được phép thích thú nhau theo cách đó hay không.

Trong những lá thư trao đổi về tình bạn của chính họ gần đây, Marianne bày tỏ cảm xúc chủ yếu liên quan đến mối quan tâm lâu dài của cô đối với quan điểm và niềm tin của Connell, sự tò mò về cuộc sống của cậu và bản năng tham khảo suy nghĩ của cậu mỗi khi cô bận lòng về bất cứ điều gì. Connell đã bộc lộ bản thân nhiều hơn để cô cắt nghĩa mọi thứ, ý thức về sự gắn bó, kết nối và đồng cảm với Marianne mỗi khi cô phải chịu đau khổ. Marianne nghĩ rằng điều này có liên quan đến vai trò giới tính.

Tớ nghĩ đơn giản chỉ vì tớ thích cậu rất nhiều! Connell viết một cách suy xét.

Điều đó thực sự rất ngọt ngào! Cô trả lời.

Jamie bước xuống bậc cầu thang phía sau và tất cả họ quay lại để chào hỏi anh ta. Connell gật đầu nhẹ, gần như chỉ là một cái hất cằm. Jamie cười nhạo và nói: Trông cậu bụi bặm đấy, anh bạn.

Jamie đã trở thành một đối tượng liên tục khiến Connell muốn bày tỏ sự ghê tởm và dè bủ, kể từ khi anh ta trở thành bạn trai của Marianne. Hồi họ mới bên nhau được mấy tháng, Connell suốt ngày tưởng tượng về việc đá vô đầu Jamie cho đến khi hộp sọ của anh ta nhũn ra như một tờ báo ướt.

Một lần, sau khi nói chuyện sơ qua với Jamie tại một bữa tiệc, Connell đã rời khỏi tòa nhà và phải đâm lên tường gạch mạnh đến nỗi tay cậu chảy máu. Jamie là kẻ vừa nhảm chán lại vừa khó chịu, luôn ngáp và đảo mắt khi người khác đang nói. Gã là một trong những người tự tin vào bản thân nhất mà Connell từng gặp. Không có gì khiến gã ngạc nhiên. Jamie dường như trơ lì. Connell có thể tưởng tượng anh ta đang bóp nghẹt Marianne bằng đôi tay trần của mình và cảm thấy hoàn toàn thoải mái về điều đó, mà theo cô thì thực tế là như vậy.

Marianne đun một bình cà phê trong khi Peggy cắt bánh mì thành những lát mỏng và bỏ ô liu, giăm bông Parma lên đĩa. Elaine kể cho họ nghe về những trò hề của Niall, Marianne cười rữ, không phải vì câu chuyện hài hước đến thế mà vì để Elaine cảm thấy được chào đón. Peggy chuyển đĩa thức ăn đi quanh bàn. Marianne chạm vào vai Connell và đưa cho cậu một tách cà phê. Chiếc váy trắng cùng cái tách sứ nhỏ trắng của cô làm Connell muốn nói: Trông cậu giống như một thiên thần vậy.

Chắc Helen sẽ chẳng bận tâm nếu cậu thực sự nói thế, nhưng dù sao thì Connell cũng không thể thốt ra như vậy trước mặt mọi người và dành cho Marianne những điều trêu mếu. Cậu uống cà phê, ăn một ít bánh mì. Cà phê rất nóng và đắng còn bánh mì thì

mềm và tươi. Connell bắt đầu cảm thấy sự mệt mỏi choán kín thân thể.

Ăn trưa xong, cậu lên lầu đi tắm. Căn nhà có tới bốn phòng ngủ, vì vậy cậu có một phòng riêng với khung cửa sổ lớn nhìn ra khu vườn. Tắm xong, Connell mặc bộ quần áo dễ nhìn duy nhất còn lại: Chiếc áo phông trắng trơn và quần jean xanh mà Connell sở hữu từ khi còn đi học. Tóc cậu ướt sũng, đầu óc cũng tỉnh táo hẳn, chắc là nhờ tác dụng của cà phê, nước nóng cũng như cảm giác mát lạnh của lớp vải sạch áp lên da. Connell quàng khăn tắm ẩm lên vai và mở cửa sổ. Những quả anh đào lủng lẳng treo trên tán cây màu xanh đậm như những chiếc khuyên tai. Cậu nghĩ về hình ảnh so sánh này. Có lẽ cậu sẽ viết ra và gửi thư điện tử cho Marianne nhưng thật kì quặc nếu Connell email cho cô trong khi cô đang ở ngay tầng dưới. Helen thường đeo hoa tai, một đôi khuyên nhỏ bằng vàng. Connell cho phép mình mơ mộng về bạn gái một chút, rồi bị sao nhãng bởi tiếng mọi người vọng lên. Cậu tưởng tượng cảnh cô nằm ngửa uể oải. Lẽ ra, Connell nên nghĩ về hình ảnh ấy khi tắm nhưng cậu mệt quá và cậu cần mạng WiFi.

Cũng như Connell, Helen rất nổi tiếng ở trường trung học. Cô vẫn cố gắng giữ liên lạc với những người bạn cũ và họ hàng, nhớ ngày sinh nhật của họ, đăng những bức ảnh kỷ niệm cũ lên Facebook. Cô ấy luôn luôn nhận lời đến các bữa tiệc và xuất hiện đúng giờ, không ngại chụp đi chụp lại ảnh nhóm bạn nhiều lần cho đến khi tất cả mọi người đều hài lòng. Nói cách khác, Helen là một người tốt và Connell bắt đầu hiểu rằng cậu thực sự thích những người tốt, rằng cậu thậm chí muốn trở thành một người tốt. Cô ấy

từng có một mối quan hệ khá nghiêm túc trong quá khứ, với anh chàng tên là Rory, người mà cô đã chia tay vào năm đầu đại học. Anh ta học bên Đại học Dublin nên Connell chưa từng có cơ hội chạm mặt, dù vậy cậu đã xem ảnh chụp Rory trên Facebook. Rory trông không giống Connell ở nước da và dáng người nhưng về láu cá và không quá thời thượng của họ thì lại có vẻ tương đồng. Connell đã thú nhận với Helen chuyện cậu tìm kiếm anh chàng trên mạng và cô hỏi cậu thấy thế nào.

Anh không biết! Connell nói: Anh ta có vẻ không ngẫu lắm, nhỉ?

Helen nghĩ lời nhận xét đó thật buồn cười. Họ đang nằm trên giường, Connell vòng tay ôm lấy cô.

Có phải đó là mẫu người của em không, em thích những thằng cha không ngẫu chút nào hả?

Anh đoán xem!

Sao, thế anh cũng không ngẫu à?

Em nghĩ vậy! Helen nói: Ý em là theo cách tốt, em không thích những anh chàng xịn ngẫu.

Connell nhắc người dậy, nhìn cô: Thật hả? Anh không thấy thất vọng nhưng thành thật mà nói, anh nghĩ là anh cũng ngẫu đấy chứ.

Nhưng anh đúng là kiểu dân ngoại tỉnh đấy.

Thế hả? Sao lại thế?

Giọng anh đặc sệt vùng Sligo. Cô nói.

Đâu có! Không thể tin nổi! Chưa ai nói thế với anh đấy? Thật ấ
hả?

Helen cười khúc khích. Connell cù tay lên bụng cô, cũng ngoác

miệng cười vì cậu đang làm cho cô cười.

Em còn chẳng hiểu nổi quá nửa những gì anh nói. Ồn giời anh là kiểu con trai mạnh mẽ và lặng lẽ.

Giờ thì đến lượt Connell phá ra cười: Helen, em thật phũ phàng!

Helen gồi đầu lên tay: Anh thực sự nghĩ anh ngầu lắm hả?

Giờ thì không còn nữa!

Cô mỉm cười với chính mình: Tốt! Thật tốt khi anh không bị hoang tưởng.

Helen và Marianne gặp nhau lần đầu vào tháng Hai, trên đường Dawson. Connell và Helen đang tay nắm tay đi bên nhau thì trông thấy Marianne bước ra từ cửa hàng Hodges Figgis, đầu đội một chiếc mũ nồi đen.

Ồ, xin chào! Connell khó nhọc cất lời. Cậu nghĩ đến chuyện buông tay Helen ra nhưng không thể làm thế.

Xin chào! Marianne đáp: Đây hẳn là Helen?

Hai cô gái đã có một cuộc chào hỏi hoàn toàn trù mến và lịch sự trong khi Connell đứng đó đầy bất an, đảo mắt nhìn quanh.

Sau đó, khi họ về đến phòng của cậu trên đường Pearse, Helen đã hỏi: Thế, anh và Marianne, hai người luôn chỉ là bạn bè, hay...?

Những chiếc xe buýt qua lại bên ngoài hắt một dải ánh sáng khiến cửa sổ căn phòng trở nên vàng óng.

Khó nói lắm. Kiểu, bọn anh chưa bao giờ thực sự bên nhau.

Nhưng hai người đã ngủ với nhau?

Ừ, kiểu thế. Không, à, công bằng mà nói thì bọn anh đã. Nhưng điều đó có quan trọng không?

Không! Em chỉ tò mò thôi. Helen nói: Là kiểu FWB* ấy hả?

Về cơ bản thì là thế. Chuyện đã từ cuối cấp ba và, một chút hồi năm ngoái. Nhưng nó không nghiêm túc hay gì hết.

Helen mỉm cười với Connell. Cậu cắn cắn môi dưới và ngay lập tức dừng lại vì bị Helen nhìn chăm chú.

Cô ấy trông giống sinh viên ngành nghệ thuật. Helen nhận xét: Em cá là anh nghĩ cô ấy rất có phong cách.

Connell khẽ cười, nhìn nhìn xuống mũi chân: Không phải đâu! Bọn anh biết nhau từ khi còn nhỏ.

Không cần phải thấy kỳ khi cô ấy là người yêu cũ của anh. Helen nói.

Marianne không phải là người yêu cũ của anh mà. Bọn anh chỉ là bạn bè thôi.

Nhưng trước khi là bạn, hai người đã...

Ừ, nhưng Marianne không phải là bạn gái của anh. Cậu khẳng định.

Nhưng hai người đã ngủ với nhau còn gì?

Cậu lấy tay che mặt. Helen cười.

Từ đó, Helen quyết tâm kết bạn với Marianne, như thể để chứng minh một quan điểm nào đó. Khi gặp nhau tại các bữa tiệc, Helen đã hết sức khen ngợi mái tóc và quần áo của Marianne và Marianne thường gật đầu một cách mơ hồ rồi tiếp tục bày tỏ ý kiến cá nhân về báo cáo của hội Magdalene Sally Rooney Laundry hoặc vụ Denis O'Brien*. Thành thật thì Connell thấy ý kiến của Marianne về mấy vấn đề ấy rất thú vị, cậu cũng nhận thấy cách cô thể hiện chúng đầy

nhẹ nhàng, để làm dịu đi chủ đề cuộc trò chuyện thứ không hẳn là được số đông quan tâm. Vào một tối, sau khi họ thảo luận về Israel quá lâu, Helen trở nên cáu kỉnh, trên đường đi bộ về nhà, cô đã nói với Connell rằng cô thấy Marianne là kiểu tự luyện.

Bởi vì cô ấy nói về chính trị quá nhiều? Connell hỏi lại: Kể cả thế, thì anh cũng không nghĩ đó là tự luyện.

Helen nhún vai, hít một hơi thật sâu để cho thấy cô không thích cách cậu thiếu ủng hộ quan điểm của mình.

Marianne đã như vậy từ hồi trung học rồi. Cậu nói thêm: Nhưng hồi đó cô ấy không thể hiện ra, cô ấy chỉ đơn giản là thực sự quan tâm đến những thứ đó.

Marianne thực sự quan tâm đến các cuộc đàm phán hòa bình ở Israel hả?

Ngạc nhiên nhỉ! Cậu đáp: Thật đấy!

Sau vài giây bước đi trong im lặng, Connell bảo thêm: Anh cũng vậy, thành thật mà nói. Nó khá quan trọng mà!

Helen thở dài. Connell bất ngờ khi cô thở dài một cách nóng nảy và tự hỏi cô đã uống bao nhiêu rồi. Hai tay Helen khoanh lại trước ngực.

Không phải bọn anh muốn tỏ ra đạo đức. Cậu tiếp tục: Rõ ràng là mình sẽ không cứu được Trung Đông bằng cách tán nhảm trong một bữa tiệc. Anh chỉ cho rằng Marianne đã nghiền ngẫm khá nhiều về những vấn đề ấy.

Anh không nghĩ có khi nào Marianne làm thế vì muốn được chú ý à? Helen nói.

Connell cau mày xem xét thấu đáo. Marianne hoàn toàn không quan tâm đến những gì mọi người nghĩ về mình, cô là người có chính kiến, thật khó để tưởng tượng cô muốn được chú ý đến mức đó. Nhìn chung, theo như Connell biết, Marianne thậm chí còn chẳng thích thú bản thân lắm, những lời khen ngợi từ bạn bè dường như chẳng liên quan đến cô, chúng chỉ là chút gì bù đắp cho quãng thời gian bị xa lánh hồi còn học cấp ba.

Nói thật, anh không nghĩ vậy.

Cô ấy có vẻ thích được anh chú ý.

Connell nuốt nước bọt. Cậu chợt hiểu tại sao Helen thấy khó chịu và không buồn che giấu điều đó. Connell nghĩ rằng Marianne nào có quan tâm đặc biệt đến cậu, mặc dù cô luôn lắng nghe khi cậu nói, một phép lịch sự mà cô thỉnh thoảng vẫn lơ đãng với người khác. Cậu quay đầu nhìn một chiếc xe vụt lướt qua.

Không phải đâu. Cuối cùng, Connell lên tiếng.

Trước lời đáp của Connell, Helen bỏ chủ đề cụ thể này để đến với một bài phê bình tổng quát hơn về hành động của Marianne.

Mỗi lần gặp Marianne tại một bữa tiệc, em lại thấy Marianne đang tán tỉnh cả tá chàng trai khác nhau. Helen nói, về cả phản ứng của đám con trai.

Nhẹ nhõm vì mình không còn là một phần của vấn đề, Connell mỉm cười và nói: Ừ. Hồi còn đi học, Marianne không thế.

Ý anh là cô ấy đã từng không tỏ ra lảng lơ thế này à?

Cảm thấy bất ngờ bị dồn vào chân tường và hối hận vì đã để mọi thứ đi quá xa, Connell lại im lặng. Cậu biết rằng Helen là một người

tốt, nhưng đôi khi cậu quên mất cô có những quan điểm cổ hủ như thế nào. Sau một lúc, cậu nói một cách khó chịu: Thế này nhé, Marianne là bạn của anh, được chứ? Em không nên nói về cô ấy như thế.

Helen đáp lại bằng cách hất hai cánh tay lên khoanh trước ngực. Quả là không nên nói vậy. Connell tự hỏi liệu cậu có thực sự muốn bảo vệ Marianne, hay cậu chỉ tự bảo vệ mình khỏi lời buộc tội đầy ẩn ý về đời sống tình dục trước kia, rằng cậu đã bị vấy bẩn theo cách nào đó, rằng cậu có những ham muốn không thể chấp nhận được.

Giờ đây, họ ngầm hiểu là Helen và Marianne không ưa nhau. Họ là những kiểu người khác nhau. Connell nghĩ cậu hòa hợp với Helen ở những khía cạnh tốt nhất của bản thân: Sự trung thành, quan điểm sống cơ bản, mong muốn được xem là một chàng trai tử tế. Với Helen, Connell không cảm thấy xấu hổ, cậu không nói những điều kỳ lạ khi làm tình, không có cảm giác dai dẳng rằng cậu chẳng thuộc về nơi nào, rằng cậu sẽ không bao giờ thuộc về nơi nào. Sự kỳ bí ở Marianne đã xâm nhập vào Connell trong suốt một thời gian và khiến cậu cảm thấy hai người có điểm tương đồng, rằng họ cùng có vết tổn thương tinh thần không thể nhận ra và sẽ không bao giờ thực sự hoà nhập với thế giới ngoài kia. Bất chấp thực tế là cậu chưa bao giờ bị tổn thương như cô. Marianne chỉ khiến Connell cảm thấy như vậy.

Một tối nọ, cậu đợi Helen ở trường, ngay bên ngoài Tòa nhà Kỷ niệm Sinh viên đã tốt nghiệp. Cô sắp sửa bước ra từ phòng tập thể dục ở đầu kia sân và họ sẽ cùng nhau đi xe buýt đến nhà cô.

Connell đang đứng trên bậc thang, nhìn vào điện thoại của mình, thì cánh cửa phía sau mở ra và một nhóm người bước tới trong những bộ trang phục trang trọng, tất cả họ đều cười và nói với nhau. Ánh sáng hành lang đổ bóng họ dài trên nền gạch, cậu phải mất một giây để nhận ra Marianne. Cô mặc một chiếc váy trơn dài màu tối và tóc búi cao trên đầu làm lộ ra cần cổ thon thả. Bắt gặp ánh mắt Connell, Marianne cười đầy thân thuộc: Xin chào!

Connell không quen những người đi cùng cô, cậu đoán họ đến từ câu lạc bộ hùng biện hay gì đó.

Chào! Cậu đáp.

Làm thế nào mà cảm giác của Connell dành cho Marianne lại có thể giống với cảm giác cậu thấy với người khác? Một phần là ý thức về sự níu kéo thảm hại cậu đã từng, vẫn còn cảm thấy và có lẽ không bao giờ hết đi.

Rồi Helen xuất hiện. Cậu giật mình nghe tiếng cô ấy gọi. Cô mặc quần leggings và đồ tập, chiếc túi thể dục vắt qua vai, một vết mồ hôi lặn trên trán, sáng rõ dưới ánh đèn đường. Cậu cảm thấy tình yêu dành cho cô trào dâng, tình yêu và lòng trắc ẩn, gần như sự cảm thông. Connell biết mình thuộc về Helen. Những gì họ có với nhau thật êm đềm, một mối quan hệ lành mạnh. Cuộc sống mà họ đang sống là cuộc sống đúng đắn. Connell lấy cái túi ra khỏi vai Helen và đưa tay vẫy chào tạm biệt Marianne. Cô không quay lại, chỉ gật đầu.

Chúc vui vẻ! Helen nói.

Hai người đi về trạm xe buýt. Cậu đã cảm thấy buồn cho Marianne, buồn vì không có gì trong cuộc đời cô thực sự có vẻ lành mạnh, và buồn khi cậu phải quay lưng lại với cô. Connell biết rằng

cậu đã làm Marianne đau khổ. Theo một cách nào đó, cậu cũng thấy đau khổ. Ngồi trên xe buýt, Connell tiếp tục hồi tưởng hình ảnh Marianne đứng bên ngưỡng cửa với ánh đèn hắt từ phía sau: Cô trông thật tuyệt, thật quyến rũ, có chút gì tinh ranh và biểu cảm xuất hiện trên khuôn mặt cô khi cô nhìn vào cậu. Nhưng Connell không thể là những gì Marianne muốn. Một lúc sau, nhận ra Helen đang nói, cậu ngừng suy nghĩ về những điều đó và bắt đầu lắng nghe.



Cho bữa tối, Peggy nấu mì ống và họ cùng ăn tại chiếc bàn nằm trong vườn. Bầu trời xanh ngắt, căng mượt và trong mịn như lụa. Marianne mang một chai rượu sủi tăm ra, lớp hơi ẩm tích tụ trên vỏ thủy tinh chảy xuống như mồ hôi, cô nhờ Niall mở nó ra. Connell nghĩ hành động của cô thật tinh tế. Marianne rất ấm áp và hòa đồng trong những dịp thế này, giống như người vợ của một nhà ngoại giao. Connell ngồi giữa cô và Peggy. Cái nút chai bật ra, lượn ngang vườn và hạ cánh ở đâu đó không ai nhìn thấy. Một lớp bọt trắng tràn lên miệng chai và Niall rót rượu vào ly Elaine. Những cái cốc rộng và nông. Jamie lật ngược cái cốc rỗng của mình và nói: Chúng ta không có ly sâm panh à?

Đây là ly sâm panh. Peggy nói.

Không, ý tôi là mấy cái dài dài cơ. Jamie nói.

Anh đang nói về mấy cây sáo à? Peggy trêu: Đây là ly vang nhé.

Helen sẽ cười vào cuộc trò chuyện này, nghĩ về điều ấy khiến Connell thấy hài hước. Marianne nói: Có chết ai đâu nào, phải

không?

Peggy cầm một ly và đưa cả chai cho Connell.

Tôi chỉ nói, những cái cốc này không dùng để uống rượu sâm-panh. Jamie nói.

Anh thật là ấu trĩ. Peggy nhận xét. Tôi mà ấu trĩ ấy hả? Anh ta đáp: Chúng ta đang uống rượu sâm panh bằng bát nước chấm đấy.

Niall và Elaine bắt đầu cười, Jamie cũng cười vì cứ tưởng họ thấy anh ta dí dỏm lắm. Marianne chạm nhẹ đầu ngón tay lên mí mắt như như đang muốn dụi đi một hạt bụi hoặc mảnh sạn. Connell đưa cho cô cái chai và cô cầm lấy nó.

Hồi xưa họ uống sâm panh vào loại cốc này. Marianne nói: Bộ cốc này là của bố em. Ở trong bếp, trên giá cạnh bồn rửa có ly vang dài, anh cứ vào trong lấy nếu muốn.

Jamie mở to mắt mĩa mai và nói: Anh không biết là em thấy xúc động vì chuyện này đến thế cơ đấy.

Marianne để cái chai vào giữa bàn và không nói gì. Connell chưa bao giờ nghe Marianne nhắc đến cha mình trong những buổi tụ tập bạn bè trước đây. Dường như không ai khác nhận thức được điều này, có khi Elaine còn không biết cha Marianne đã chết. Connell cố nắm bắt ánh mắt của Marianne nhưng không được.

Món mì ống ngon thật đấy. Elaine cất lời.

Ồ. Peggy lập tức đáp: Nấu rất đúng độ, có phải không? Có lẽ hơi chín một chút.

Tớ thấy vừa miệng lắm! Marianne nói.

Connell nhấp một ngụm rượu, bọt lạnh đọng trong miệng rồi

tan ra trên đầu lưới. Jamie bắt đầu kể một giai thoại về bạn của anh ta, người đang đi thực tập hè tại Goldman Sachs*. Connell uống sạch rượu và Marianne nhanh chóng đổ đầy lại. Cảm ơn! Cậu nói khẽ. Tay cô lơ lửng trong giây lát như thể cô sẽ chạm vào cậu, nhưng rồi cô chỉ ngồi yên, không nói gì.

Sau khi những suất học bổng được công bố, trong buổi sáng đó, Connell và Marianne đã đến buổi lễ chúc mừng cùng nhau. Cô đã đi chơi cả đêm hôm trước và trông vẫn còn chưa tỉnh táo, điều đó làm cậu thấy vui, vì buổi lễ rất trang trọng và họ phải mặc lễ phục cũng như học thuộc lòng mấy lời tuyên thệ bằng tiếng Latin. Thế rồi hai người đi ăn sáng cùng nhau ở một quán cà phê gần trường. Họ ngồi bên ngoài, tại một cái bàn ngay gần vỉa hè, ngắm nhìn mọi người đi lại, tay đeo túi mua sắm bằng giấy và nói chuyện qua điện thoại. Marianne gọi một tách cà phê đen, một chiếc bánh sừng bò mà cô đã bỏ dở. Connell thì ăn món trứng tráng kèm giảm-bông phô mai với hai lát bánh mì nướng bơ và trà sữa.

Marianne nói rằng cô lo lắng về Peggy, người đã không nhận được học bổng, rằng cô ấy sẽ gặp khó khăn hơn với mọi chuyện. Connell hít vào và lặng im. Peggy không cần trợ cấp học phí hoặc ký túc xá, vì cô ấy sống ở nhà riêng tại khu Blackrock với cả bố lẫn mẹ đều là bác sĩ. Còn đối với Marianne, học bổng là vấn đề danh dự hơn là vấn đề kinh tế.

Dù sao, tớ cũng mừng cho cậu. Marianne nói.

Tớ cũng mừng cho cậu nữa.

Cậu xứng đáng với nó hơn tớ nhiều.

Connell ngược nhìn Marianne, lau miệng bằng khăn ăn: Ý cậu là

chuyện tiền nong ấy hả?

À, không! Cô đáp: Ý là cậu học giỏi hơn mà.

Marianne chăm chú nhìn xuống cái bánh sừng bò của mình. Cậu vẫn quan sát cô.

Nhưng cả về hoàn cảnh tài chính nữa... Marianne nói thêm: Ý tớ là, nó thật lố bịch khi họ không xem xét hoàn cảnh.

Tớ đoán là bởi chúng ta có nền tảng rất khác nhau, cả vị trí xã hội nữa.

Tớ không nghĩ nhiều về điều đó! Marianne nói, rồi nhanh chóng tiếp lời: Xin lỗi, tớ thật ngốc. Có lẽ tớ nên nghĩ về chuyện này nhiều hơn.

Cậu không xem tớ là một người bạn thuộc tầng lớp lao động à?

Marianne nở một nụ cười mà trông như đang nhăn mặt: Tớ biết thực tế là bọn mình quen nhau vì mẹ cậu làm việc cho gia đình tớ. Tớ cũng nghĩ mẹ tớ không hẳn là một người chủ tốt, bà ấy không trả lương hậu hĩnh cho cô Lorraine.

Không, bà ấy trả đủ đấy!

Connell cắt một lát trứng tráng mỏng bằng dao. Quả trứng chín hơn cậu muốn.

Tớ ngạc nhiên vì bọn mình chưa bao giờ nói về chuyện này. Marianne bảo: Cũng dễ hiểu thôi, nếu cậu thấy bức bối với tớ.

Không, tớ không bức bối với cậu. Tại sao tớ lại thấy thế được cơ chứ?

Connell đặt dao và nĩa xuống để nhìn thẳng vào Marianne. Trông vẻ mặt cô hơi chút lo lắng.

Tớ chỉ cảm thấy kỳ lạ về tất cả những điều này. Cậu nói: Tớ cảm thấy kỳ lạ khi đeo cà vạt và nói chuyện bằng tiếng Latin. Cậu biết không, trong bữa tối hôm qua, những người phục vụ chúng mình, họ là sinh viên đấy. Họ làm việc để tự chi trả tiền học đại học trong khi chúng mình ngồi đó ăn thức ăn miễn phí do họ bày ra. Có kinh khủng không chứ?

Tất nhiên rồi. Toàn bộ ý tưởng về *giúp đỡ tài năng* hay bất cứ điều gì tương tự, nó thật thiếu công bằng, cậu biết tớ luôn thấy thế. Nhưng chúng ta có thể làm gì, trả lại tiền học bổng? Hành động đó đâu thay đổi được gì?

Chà, nghĩ ra lý do để không hành động thì dễ lắm.

Cậu biết chính mình cũng sẽ không làm điều đó, vì vậy đừng làm tớ cảm thấy tội lỗi. Cô nói.

Rồi Connell và Marianne tiếp tục ăn, như thể họ ở trong một cuộc tranh luận mà cả hai bên đều có những lý lẽ chính đáng và họ đã ít nhiều hạ cái tôi xuống để kết thúc sự bất đồng. Một con hải âu lớn đáp xuống dưới chân đèn đường gần đó, bộ lông của nó trông bóng mượt và mềm mại.

Cậu cần phải xác định rõ ràng quan điểm của mình về một xã hội lý tưởng là như thế nào. Marianne nói: Và nếu cậu nghĩ rằng mọi người nên có quyền đi học đại học và lấy bằng ngành *Ngôn ngữ Anh*, cậu không nên cảm thấy tội lỗi khi tự mình làm điều đó, bởi vì cậu cũng có quyền.

Cũng được thôi nếu cậu nghĩ thế, Marianne, khi không thấy tội lỗi về bất cứ điều gì.

Marianne nhìn chăm chú xuống túi xách như đang tìm kiếm cái

gì đó. Cuối cùng, cô nhẹ giọng hỏi: Có phải đó là cách cậu cảm nhận về tớ.

Không! Connell đáp. Rồi lại thấy băn khoăn về cảm giác thực sự của Marianne, cậu nói thêm: Tớ cũng không biết! Tớ nên lưỡng lự trước việc đi học ở Trinity sẽ thế này. Tớ đã quá để tâm đến những thứ học bổng này, Chúa ơi, mọi người trong trường sẽ nói gì?

Trong một giây, Marianne yên lặng. Connell mơ hồ cảm thấy mình đã diễn đạt sai bản thân nhưng cậu không biết phải làm thế nào.

Thật ra thì... Marianne bảo: Cậu luôn quá quan tâm đến những gì mọi người xung quanh nói.

Connell nhớ lại cách mọi người và cả chính cậu đối xử với cô hồi đó, cảm giác tồi tệ chợt dâng lên. Cậu không ngờ cuộc trò chuyện lại rẽ đến hướng này, cậu mỉm cười và nói: Ôi!

Cô mỉm cười đáp lại và nâng cốc cà phê lên. Ngay lúc đó, Connell nghĩ: Hồi ấy mối quan hệ của họ là do cậu quyết định, nhưng giờ quyền kiểm soát thuộc về cô. Chỉ là, cô rộng lượng hơn, tử tế hơn.



Khi Jamie sắp tán nhảm xong, Marianne đi vào trong và quay trở lại với một chai vang sủi tăm và một chai vang đỏ. Niall bóc lớp giấy bạc bọc quanh miệng chai và Marianne đưa cho Connell cái mở nút. Peggy dọn sạch đĩa giúp mọi người. Connell bèn vặn tháo miếng nút gỗ trong khi Jamie nghiêng người thì thầm điều gì đó

vào tai Marianne. Peggy để đĩa của cậu lên chồng đĩa bẩn. Connell gập tay, dồn sức lên nút chai và giật nó ra, tạo nên một âm thanh nghe như tiếng bập môi.

Bầu trời đã dịu thành một màu xanh nhạt, với những đám mây bạc quần quanh bên đường chân trời. Da mặt Connell hơi rát và cậu tự hỏi có phải mình bị cháy nắng hay không. Thỉnh thoảng, cậu thích tưởng tượng về Marianne lúc nhiều tuổi hơn, với những đứa trẻ. Cậu tưởng tượng họ cùng nhau ở Ý và cô vừa trộn salad vừa phàn nàn với Connell về người chồng lớn tuổi, có lẽ là khá trí thức nhưng hơi buồn tẻ. Tại sao hồi đó tớ lại không cưới cậu nhỉ? Cô sẽ thắc mắc với chính mình. Connell có thể thấy Marianne thật rõ ràng trong giấc mơ, khuôn mặt cô hiện lên từng chi tiết, cậu thích ý nghĩ rằng cô đã dành nhiều năm làm nhà báo, sống ở Lebanon. Tuy vậy, thật khó để hình dung Connell sẽ như thế nào, làm nghề gì. Nhưng cậu biết câu trả lời cho thắc mắc của Marianne: Vì tớ không nhiều tiền chứ sao!, Connell sẽ nói thế. Và Marianne sẽ cười mà không thèm rời mắt khỏi món salad.



Còn lúc này, bên bàn ăn, họ kể về chuyến đi một ngày đến Venice, về cách đi tàu và những phòng trưng bày thú vị. Marianne bảo Connell rằng hẳn là cậu sẽ thích Guggenheim và Connell thấy vui vì cô nói chuyện riêng với mình, được ngầm ám chỉ là một người biết thưởng thức nghệ thuật đương đại.

Tôi không hiểu sao chúng ta cứ nói mãi về Venice. Jamie lên tiếng: Ở đó chỉ toàn khách du lịch châu Á đòi chụp choẹt mọi thứ.

Anh nói thế rồi thế nào cũng phải gặp một người châu Á cho mà xem. Niall nói.

Cả bàn chìm vào im lặng. Jamie hỏi lại: Cái gì cơ?

Cách anh ta nhả chữ và lè nhè có thể thấy rõ là kiểu của một kẻ đã say.

Những gì anh vừa nói về người châu Á nghe có vẻ phân biệt chủng tộc quá đấy. Niall nói: Không phải tôi đang làm quá chuyện lên đâu.

Ồ, bởi vì tất cả những người châu Á ngồi ở đây sẽ thấy bị xúc phạm, phải không? Jamie giễu cợt.

Marianne đột ngột đứng dậy và nói: Tôi sẽ đi lấy đồ tráng miệng.

Connell thấy thất vọng vì cảnh vô duyên này nhưng cậu cũng không nói gì. Peggy theo Marianne vào nhà còn mọi người thì im lặng. Một con sâu bướm khổng lồ bay lòng vòng trong bóng đêm và Jamie đuổi nó bằng khăn ăn. Sau vài phút, Peggy và Marianne mang món tráng miệng ra khỏi bếp. Trên tay họ là một bát thủy tinh khổng lồ đựng đầy dâu tây với những cái đĩa sứ trắng cùng thìa bạc và thêm hai chai rượu. Họ bày biện đĩa và chia hoa quả cho mọi người.

Cô ấy đã dành cả buổi chiều để nhặt chúng đấy. Peggy nói.

Tớ thấy vinh hạnh quá! Elaine cảm kích.

Kem ở đâu? Jamie hỏi.

Ở trong nhà! Marianne nói.

Tại sao em không mang nó ra? Anh ta đáp.

Marianne kéo ghế ra khỏi bàn một cách lạnh lùng và đứng lên đi vào trong nhà. Trời đã gần như tối hẳn. Jamie đảo mắt quanh bàn, cố gắng tìm xem có ai đồng tình với việc yêu cầu kem, hoặc đồng tình rằng Marianne đã phản ứng thái quá trước một lời yêu cầu nhỏ. Thay vào đó, mọi người tránh chạm phải ánh mắt anh ta và với một tiếng thở dài, Jamie kéo mạnh lưng ghế rồi đi theo Marianne. Chiếc ghế lật úp trên cỏ. Anh ta đi vào bếp và đóng sầm cửa lại sau lưng. Căn bếp còn một cửa sau dẫn ra góc khác của khu vườn, nơi cây cối mọc rậm rạp. Khung cảnh bên đó bị khuất tầm nhìn, chỉ có thể thấy những ngọn cây đung đưa.

Connell chuyển sự chú ý về mọi người xung quanh và nhận ra Niall đang nhìn cậu chăm chăm. Cậu không hiểu cái nhìn ấy có ý gì. Connell nheo mắt để Niall biết cậu hoàn toàn bối rối. Niall khẽ hất cằm về phía ngôi nhà và rồi quay lại nhìn Connell. Connell ngó qua vai phải của mình. Đèn bếp sáng trưng, ánh sáng vàng lịm trườn qua cửa sổ tràn ra vườn. Cậu ngồi chéo nên không thể thấy những gì xảy ra bên trong. Elaine và Peggy đang tấm tắc khen chỗ dâu tây tươi ngon cùng lúc Connell nghe thấy một âm giọng cao vút phát ra từ ngôi nhà, gần như là một tiếng hét. Mọi người sững sờ. Cậu lập tức đứng lên tiến vào trong, tim như hẫng đi từng nhịp. Connell đã uống ít nhất nửa chai vang rồi, có khi nhiều hơn.

Đến cửa, Connell thấy Jamie và Marianne đang đứng bên bàn bếp tranh cãi về thứ gì đó. Họ không nhận thấy Connell đang ở ngay bên kia lớp kính. Bàn tay trên nắm cửa của cậu chột ngáp ngừng. Da Marianne đỏ lựng, có thể là do phơi nắng quá nhiều,

hoặc cũng có thể vì cô đang tức giận. Jamie đang liêu xiêu rót đầy rượu vang đỏ vào ly của mình. Connell xoay tay cầm và đi vào trong. Mọi thứ vẫn ổn chứ? Cậu lên tiếng. Cả hai người họ đều quay sang nhìn và ngừng nói. Connell nhận thấy Marianne đang run rẩy như thể cô ấy bị lạnh cóng. Jamie nâng ly về phía Connell, khiến chỗ rượu sánh ra khỏi miệng ly và rót xuống sàn.

Đặt nó xuống! Marianne nói.

Anh xin lỗi, cái gì cơ? Jamie đáp.

Đặt cái ly đó xuống, làm ơn! Marianne nhắc lại.

Jamie mỉm cười và gật đầu với chính mình: Em muốn anh đặt nó xuống? Ok! Ok, nhìn này! Anh đặt nó xuống đây!

Jamie thả rơi cái ly xuống nền gạch, nó vỡ tan. Marianne hét lên, một tiếng thét thực sự từ sâu trong cổ họng, cô phóng cơ thể về phía Jamie, nâng cánh tay phải ra sau lưng như muốn tấn công anh ta. Connell bước vào giữa họ, mảnh kính vỡ lạo xạo dưới giày, cậu tóm được tay của Marianne. Đằng sau cậu, Jamie đang cười. Marianne cố gắng đẩy Connell sang một bên, toàn bộ cơ thể cô run lên và khuôn mặt cô trở nên nhợt nhạt, như thể cô đã khóc rất nhiều.

Đến đây... Cậu gọi: Marianne!

Marianne nhìn Connell. Cậu nhớ hồi còn đi học, lúc nào cô cũng có vẻ chua chát và buồn bã trước mặt mọi người. Nhưng rồi cậu đã hiểu cô hơn. Họ nhìn nhau và sự cứng đầu tan ra, cô chùng xuống như vừa bị bắn.

Cô đúng là đồ tâm thần chết tiệt! Jamie nói: Cô phải đi khám đi!

Connell xoay người và kéo Marianne về phía cửa sau. Cô ngoan

ngoãn bước theo.

Hai người muốn đi đâu? Jamie nói.

Connell không trả lời. Cậu mở cửa, Marianne bước đi trong im lặng, cánh cửa đóng lại sau lưng họ. Đó là phần tối của khu vườn, nguồn sáng duy nhất là ánh đèn hắt ra từ cửa sổ. Những quả anh đào lờ mờ trên cây. Qua bức tường, họ có thể nghe thấy giọng nói của Peggy. Connell và Marianne lặng lẽ cùng nhau bước xuống cầu thang. Đèn bếp phụt tắt. Rồi họ nghe thấy tiếng Jamie ở phía bên kia, đang nói chuyện với những người khác. Marianne quệt mũi bằng mu bàn tay. Lúc này, ánh sáng hắt lên những quả anh đào treo xung quanh lấp lánh tựa như hàng trăm ngôi sao lùn. Không khí thoang thoảng hương cỏ cây, tươi mới mùi diệp lục. Connell đã để ý rằng người ta có bán kẹo cao su vị diệp lục ở châu Âu. Bầu trời có màu xanh nhưng đậm. Những ánh sao yếu ớt sáng lên trong đêm. Họ cùng nhau bước dưới một hàng cây cách xa ngôi nhà, rồi dừng lại.

Marianne dựa người vào thân cây vỏ bạc mỏng manh, Connell vòng tay ôm lấy cô. Cô thật gầy, cậu nghĩ. Trước đó cô cũng gầy như vậy ư? Cô áp mặt vào chiếc áo phông sạch sẽ của cậu. Marianne vẫn mặc chiếc váy trắng từ trước đó và choàng thêm một chiếc khăn thêu chỉ vàng. Cậu ôm cô thật chặt, cơ thể cậu tự điều chỉnh để hai người áp vào nhau vừa khít. Marianne dịu đi trong vòng tay cậu. Cô bắt đầu có vẻ bình tĩnh hơn. Hơi thở của họ chậm lại thành một nhịp. Đèn bếp bật sáng một lúc rồi lại tắt, những giọng nói nghe xa dần. Connell nhận thức được hành động của mình lúc này và một cảm giác hoàn toàn trống trải, như thể cậu không còn điều khiển

chính mình mà chỉ làm theo bản năng. Những ngón tay cậu luồn vào trong mái tóc của Marianne và vuốt ve gáy cô thật dịu dàng. Họ bên nhau như thế, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Marianne đưa cổ tay lên dụi mắt.

Connell thả Marianne ra. Gói thuốc lá và hộp diêm trong túi cô đã bẹp rúm. Cô đưa cho cậu một điếu thuốc và cậu nhận lấy. Marianne châm lửa, ánh sáng bập bùng hắt lên gương mặt cô trong bóng tối. Da cô khô và trong suốt, hai mắt sưng húp. Cô rít vào và đóm hồng nơi đầu thuốc rục lên. Cậu cũng tự châm lửa, thả que diêm xuống cỏ rồi di nó dưới chân. Họ lặng lẽ hút thuốc. Connell đi ra khỏi tán cây, nhìn về phía khu vườn nhưng trời quá tối để thấy rõ mọi thứ. Cậu quay trở lại với Marianne và lơ đãng bứt một chiếc lá tron lớn. Cô ngậm điếu thuốc bên môi và vuốt một lọn tóc, tết nó thành bím rồi buộc chặt lại bằng sợi dây thun đeo trên cổ tay. Rốt cuộc họ cũng hút thuốc xong và nhổ vứt đầu lọc xuống cỏ.

Tớ ở trong phòng cậu tối nay nhé? Marianne nói: Tớ sẽ ngủ trên sàn.

Cái giường có đủ chỗ mà. Connell đáp: Đừng lo lắng về điều đó.

Ngôi nhà tối om khi họ quay trở lại. Trong phòng Connell, hai người cởi quần áo chỉ để lại đồ lót. Marianne mặc một chiếc áo con bằng vải cotton màu trắng khiến bộ ngực của cô trông nhỏ và có hình tam giác. Họ nằm cạnh nhau dưới lớp chăn. Connell biết rằng cậu có thể gần gũi hơn với Marianne ngay bây giờ nếu muốn. Cô sẽ không nói với bất cứ một ai. Connell cảm thấy thoải mái kỳ lạ và cho phép bản thân tưởng tượng xem nó sẽ như thế nào. Này. Cậu nói khẽ: Nằm ngửa ra nhé, được không?

Cô bèn ngoan ngoãn nằm ngửa. Ai mà chẳng có bí mật. Connell sẽ trở thành kiểu người như thế nào nếu chuyện đó xảy ra ngay bây giờ. Cậu sẽ khác đi? Hay vẫn là cùng một người, là bản thân cậu, không gì thay đổi.

Im lặng một hồi, Connell nghe tiếng Marianne thì thầm điều gì đó mà cậu chưa rõ.

Tớ không nghe rõ. Connell nói.

Chẳng hiểu tớ bị làm sao ấy. Marianne lên tiếng: Tớ không biết tại sao tớ không thể giống như những người bình thường.

Giọng cô nghe có vẻ kỳ lạ và xa vời, như một bản ghi được phát lại sau khi Marianne đã đi xa hoặc đến một nơi khác.

Sao lại thế? Connell hỏi.

Tớ không biết tại sao tớ không thể làm cho người khác yêu mến mình. Tớ nghĩ rằng có gì đã sai khi mình được sinh ra.

Rất nhiều người yêu quý cậu, Marianne. Hiểu không? Gia đình và bạn bè yêu mến cậu.

Trong vài giây, Marianne hoàn toàn im lặng và rồi cô nói: Cậu không hiểu về gia đình tớ.

Connell thậm chí còn không nhận đã mình đã sử dụng từ *gia đình*, cậu chỉ cố tìm kiếm một thứ gì đó mang lại cảm giác an toàn và vô nghĩa. Và giờ đây, cậu không biết phải làm sao.

Vẫn bằng giọng nói đều đều lạ lùng, cô tiếp tục: Họ ghét tớ.

Cậu ngồi dậy trên giường để nhìn cô rõ hơn: Tớ biết cậu với họ có tranh cãi nhưng điều đó không có nghĩa là họ ghét cậu.

Lần trước tớ về nhà, Alan đã nói tớ nên chết đi.

Connell ngồi bật dậy, lật chăn ra như lúc cậu sắp thức dậy. Connell đưa lưỡi quanh vòm miệng.

Anh ta đã nói điều đó để làm gì? Cậu hỏi.

Tớ không biết! Anh ta nói sẽ không ai nhớ nếu tớ chết đi, vì tớ không có bạn bè.

Cậu không kể cho mẹ biết chuyện Alan nói như thế à?

Bà ấy đã ở đó. Marianne đáp.

Connell nghiêng quai hàm. Mạch đập ở cổ cậu nhói lên. Connell cố gắng hình dung cảnh này, những người nhà Sheridans: Alan vì một số lý do, nói với Marianne rằng cô nên chết đi nhưng thật khó để tưởng tượng bất kỳ gia đình nào lại cư xử theo cách mà cô mô tả.

Bà ấy nói sao? Cậu hỏi: Bà ấy đã phản ứng thế nào?

Tớ nghĩ mẹ tớ đã bảo gì đó đại loại như, ôi, đừng khuyến khích con bé làm thế.

Connell chậm rãi hít thật sâu và thở ra bằng miệng.

Tại sao lại như thế? Connell nói: Tại sao hai người lại tranh cãi?

Connell thấy biểu cảm trên khuôn mặt Marianne thay đổi, gần như là cứng lại nhưng cậu không thể gọi tên chính xác.

Cậu nghĩ tớ đã làm điều gì để đáng bị như vậy? Marianne hỏi lại.

Không, rõ ràng là không, ý tớ không phải thế.

Có lúc tớ nghĩ mình đáng bị thế. Nếu không thì tại sao nó lại xảy ra? Mỗi khi thấy khó ở, anh ta sẽ nhằng nhằng đi theo tớ. Tớ chẳng làm gì được. Anh ta sẽ tự tiện vào phòng tớ, chẳng cần quan tâm nếu tớ đang ngủ hay làm gì.

Connell xoa lòng bàn tay lên tấm vải.

Anh ta có bao giờ đánh cậu không? Connell hỏi.

Thi thoảng. Giờ ít hơn rồi, kể từ hồi tớ chuyển đi. Thành thật mà nói, tớ chẳng buồn bận lòng nữa. Bạo hành về tinh thần mới nghiêm trọng hơn. Tớ không biết phải giải thích thế nào. Nhưng tớ biết là chuyện này nghe...

Connell đưa tay lên ôm trán. Da cậu ẩm ướt. Marianne đã bỏ dở câu nói.

Tại sao trước đây cậu chẳng bao giờ nói với tớ về nó? Connell lên tiếng. Cô không đáp. Ánh sáng trong phòng quá đổi yếu ớt nhưng cậu vẫn có thể thấy đôi mắt đang mở của cô. Marianne. Connell nhắc lại: Trong suốt thời gian chúng mình ở bên nhau, tại sao cậu không cho tớ biết?

Tớ không biết. Tớ không muốn cậu nghĩ tớ không lành lặn hay gì đó. Có lẽ, tớ đã sợ cậu sẽ không muốn tớ nữa.

Cuối cùng Connell úp mặt vào bàn tay. Những ngón tay của cậu lạnh và khó chịu trên mí mắt, những giọt nước mắt bắt đầu chảy ra. Càng ôm mặt chặt, nước mắt càng nhiều, thấm ướt trên da cậu.

Chúa ơi! Connell nói, cổ họng khàn đặc và cậu hắng giọng: Đến đây!

Và Marianne đến với cậu. Connell cảm thấy vô cùng xấu hổ và bối rối. Hai người nằm đối diện nhau, cậu vòng tay ôm lấy cơ thể cô. Bên tai Marianne, Connell thì thầm: Tớ xin lỗi, có được không?

Marianne vòng tay ôm chặt lấy cậu và cậu hôn lên trán cô. Đẳng nào thì Connell đã luôn nghĩ cô bị tổn thương vì một lý do nào đấy.

Cậu nhắm mắt lại với cảm giác tội lỗi. Khuôn mặt họ nóng và ướt đầm. Cậu nghĩ đến lời cô nói: *Tớ sợ cậu không muốn tớ nữa*. Miệng Marianne gần đến nỗi hơi thở cô phủ trên môi Connell. Họ bắt đầu hôn nhau, miệng cô có vị đặc như rượu. Cơ thể cô áp vào cậu. Connell vuốt ve ngực Marianne, trong khoảnh khắc đó, cậu đã ngỡ có thể ở bên cô lần nữa nhưng rồi cô nói: Không, chúng ta không nên làm thế!

Marianne ngừng lại, cứ như vậy. Connell có thể nghe thấy mình đang thở trong sự im lặng, hơi thở nặng nề thảm hại. Cậu đợi cho đến khi nó chậm lại, vì không muốn lời nói thành ra ghen ngào: Tớ thực sự xin lỗi!

Marianne siết chặt tay Connell. Cử chỉ thật buồn. Cậu không thể tin mình đã ngu ngốc đến thế.

Xin lỗi! Cậu lại nói. Nhưng Marianne đã quay đi.

Năm tháng sau (tháng Mười Hai năm 2013)

Tại sảnh tòa nhà khoa *Ngôn ngữ và Văn học*, Marianne ngồi kiểm tra email. Cô không cởi áo khoác vì sẽ sớm rời đi. Trên chiếc bàn cạnh đó là bữa sáng cô vừa mua từ siêu thị bên kia đường, gồm ly cà phê đen thêm đường nâu và một hộp bánh chanh, kiểu bữa sáng điển hình của cô. Marianne bắt đầu ăn một cách chậm chạp, cắn ngập răng lớp đường phủ bên ngoài. Vừa chậm rãi ăn, cô vừa cân nhắc nhiều đến thành phần thức ăn, thành ra lại càng cảm thấy ít đói hơn. Marianne sẽ không ăn gì thêm cho đến tám hoặc chín giờ tối.

Có hai email mới, một từ Connell và cái còn lại từ Joanna. Cô lướt chuột qua lại giữa chúng rồi mở thư của Joanna.

Chỗ tớ vẫn chán như thường. Dạo này tớ hay về nhà vào buổi tối và nằm xem chương trình tài liệu chín phần về cuộc nội chiến ở Mỹ. Giờ tớ biết rất nhiều về các tướng chỉ huy trong cuộc nội chiến để kể cho cậu khi mình gọi skype lần sau. Cậu có khỏe không? Lukas thế nào? Cậu ta đã chụp ảnh xong chưa? Và quan trọng là... Tớ có thể xem chúng sau khi các cậu xong việc được không? Hay là thế thì bất tiện quá. Trả lời sớm nhé. xx

Marianne xúc vào chiếc bánh chanh, chậm rãi cắn một miếng lớn và để nó tan trên đầu lưỡi. Cô nhai, nuốt, lại nâng cốc cà phê lên uống một ngụm rồi đặt cốc xuống và mở thư của Connell.

Tớ không hiểu chính xác ý ở câu cuối của cậu. Ý là chỉ vì chúng ta ở xa

nhau hay vì chúng ta thực sự đã thay đổi? Tó vừa cảm thấy mình là một người khác hẳn, lại vừa giống hệt so với trước đây, tó không biết nữa. Nhân tiện, tó đã tìm kiếm cái anh chàng Lukas trên Facebook, cậu ta đúng kiểu nói những gì bạn sẽ gọi là Scandinavian. Đáng buồn là Thụy Điển không đủ điều kiện vào World Cup năm nay nên nếu cậu muốn thành một đôi với cậu ta, tó sẽ phải nghĩ ra cái khác để gắn kết với Lukas. Tó không có ý rằng anh chàng này chắc chắn sẽ trở thành bạn trai của cậu hoặc sẽ muốn nói chuyện với tó về bóng đá, tó chỉ nghĩ đến khả năng ấy thôi. Tó biết cậu thích những anh chàng đẹp trai cao to và Lukas có vẻ đáp ứng được tiêu chuẩn đấy chứ (Helen đã xem ảnh và đồng ý như vậy). Dù gì đi nữa, tó cũng không muốn thúc giục cậu chuyện có bạn trai hay không, tó chỉ hy vọng cậu đã xác định được Lukas không phải là một kẻ tâm thần. Nhiều khi, cậu kém khoản đánh giá bọn con trai lắm.

Không liên quan nhưng bọn tó đã bắt taxi qua Công viên Phoenix đêm qua và thấy rất nhiều hươu. Bọn hươu thật kỳ lạ. Ban đêm, trông chúng nó đây ma lực với đôi mắt phản chiếu đèn pha màu xanh olive hoặc ánh bạc, đặc biệt nhí.

Bọn nó dừng lại để quan sát cái taxi của chúng tó rồi mới bỏ đi. Tó thấy chuyện động vật biết tạm dừng có vẻ thật kỳ lạ vì như thế thì thông minh quá nhưng cũng có thể là tó nghĩ quá nhiều vì cứ liên tưởng việc tạm dừng với việc biết suy nghĩ. Dù sao thì hươu nai cũng là một loài vật tao nhã. Nếu cậu là một con vật, thế nào cậu cũng là một con nai. Loài nai có khuôn mặt lạnh lợi và thân hình mảnh mai. Nhưng bọn nó cũng rất dễ bị giật mình. Lúc thấy bọn nó, tó chưa nghĩ đến cậu ngay, phải đến khi ngẫm lại tó mới liên tưởng đến cậu. Hy vọng cậu không thấy bị xúc phạm bởi sự so sánh này. Tó muốn kể cho cậu về bữa tiệc trước đó nhưng nó

thực sự chán lắm, còn không thú vị bằng mấy con nai. Cậu không chơi thân với ai ở bữa tiệc. Lá thư vừa rồi cậu viết hay lắm, cảm ơn nhé. Mong thư cậu sớm như mọi khi.

Marianne kiểm tra thời gian ở góc trên bên phải màn hình: 09:49. Cô trở lại với lá thư của Joanna và chọn mục trả lời.

Anh ấy sẽ chụp ảnh hôm nay, tớ đang chuẩn bị tới đó đây. Tất nhiên là tớ sẽ gửi cho cậu xem khi xong, nhất định cậu phải để lại bình luận dài lê thê cho mỗi bức ảnh đấy nhé. Mấy chuyện về Nội chiến Hoa Kỳ nghe có vẻ thú vị. Ở đây, tớ học cách nói Không, cảm ơn! (nej tack) và thật tình, không! (verkligen, nej). Mong sớm được nói chuyện lại với cậu! xxx

Marianne đóng máy tính, ăn thêm hai miếng bánh ngọt rồi gói nó lại, vứt vào chiếc thùng rác gần đó. Cô nhét chiếc máy tính xách tay vào cặp, kéo mũ nôi phủ kín tai.

Trời vẫn đổ tuyết. Thế giới bên ngoài trông như màn hình tivi đã cũ với chất lượng hình ảnh kém. Tiếng ồn dày đặc làm cảnh quan vỡ vụn thành mảnh nhỏ. Marianne vùi tay vào túi quần. Những bông tuyết rơi trên mặt cô và tan ra. Tuyết đậu lên bờ môi trên của Marianne và cô thè lưỡi ra nếm thử. Dưới tiết trời lạnh lẽo, cô phăm phăm hướng đến phòng làm việc của Lukas. Tóc Lukas vàng đến nỗi nếu nhìn riêng từng sợi, chúng có màu gần như bạch kim. Đôi khi cô thấy chúng vương trên quần áo, mảnh hơn cả chỉ. Anh ta mặc toàn đồ màu đen, từ áo sơ mi đen, áo hoodie đen đến giày đen với đế cao su cũng đen nốt. Lukas đúng là một nghệ sĩ. Lần đầu họ gặp nhau, Marianne nói rằng cô có viết văn. Nhưng đó chỉ là một lời nói dối. Và giờ cô tránh nói chuyện với anh ta về nó.

Lukas sống gần nhà ga. Cô rút tay từ trong túi ra, thổi hơi ấm lên

đầu ngón và bấm chuông. Anh ta nhanh chóng trả lời bằng tiếng Anh: Ai vậy?

Em, Marianne đây! Cô nói.

À, em đến sớm! Lukas nói: Vào đi!

Tại sao anh ta lại nói cô đến sớm nhỉ? Marianne nghĩ khi leo lên cầu thang. Màn hình trông mờ, nhưng dường như anh đã nói với một nụ cười. Có phải anh nói vậy để chỉ ra rằng cô đang háo hức? Nhưng Marianne cũng chẳng quan tâm đến việc cô có vẻ háo hức ra sao, bởi vì không có sự háo hức bí mật nào cần được khám phá ở đây. Cô có thể đến đây, bước trên cầu thang dẫn lên chỗ Lukas, hoặc cô có thể ở trong thư viện trường, hay trong ký túc xá tự pha cà phê. Đã mấy tuần rồi cô có cảm giác này, cảm giác như đang di chuyển bên trong một bộ phim hữu hạn, trôi bồng bềnh trên hồ thủy ngân. Thế giới chỉ chạm được lớp da bên ngoài, mà không thể tác động đến phần nằm sâu bên trong. Thành ra, tại sao Lukas nói *em đến sớm* cũng chẳng quan trọng với cô.

Trên phòng, anh ta vẫn đang bận rộn sắp xếp dụng cụ. Marianne gõ mũi ra rữ tuyết. Lukas nhìn lên, rồi quay lại với cái chân máy.

Em thấy quen với thời tiết chưa? Anh hỏi.

Marianne treo mũ lên cái giá phía sau cánh cửa và nhún vai. Cô cũng cời áo khoác.

Ở Thụy Điển bọn anh hay có câu: *Thời tiết xấu cũng được, nhưng nhất định không được mặc quần áo đều.*

Marianne treo áo khoác bên cạnh mũ, băn khoăn: Quần áo của em có gì không ổn à?

Anh chỉ nói vậy thôi! Lukas đáp.

Marianne thực sự không thể đoán xem liệu anh ta có ý phán xét quần áo của mình hay không. Cô đang mặc một chiếc áo lông cừu màu xám với váy đen dày và đôi bốt cao đến đầu gối. Lukas có cách cư xử khá khiếm nhã khiến Marianne thấy thật ấu trĩ. Anh ta không bao giờ mời cô cà phê hoặc trà khi cô đến, hay thậm chí chỉ là một ly nước. Lukas bắt đầu nói ngay về bất cứ thứ gì anh đã đọc, đã làm kể từ lần cuối cô ghé thăm. Anh ta có vẻ không thích bầu bạn với cô, đôi khi những câu trả lời của cô làm anh bối rối khó hiểu Lukas cứ đổ tại trình độ tiếng Anh của mình kém. Thực tế, anh nghe hiểu rất tốt. Dù sao, hôm nay cũng khác. Marianne tháo giày ra và để chúng bên cửa.

Có một tấm nệm ở góc phòng thu, nơi Lukas ngủ. Cửa sổ rất cao và choán đến gần sàn với rèm và màn mỏng. Có đủ thứ linh tinh được bày biện quanh phòng nào là những chậu cây lớn, những chồng bản đồ và cả một cái bánh xe đạp. Mấy thứ này đã gây ấn tượng với Marianne ngay từ ban đầu nhưng khi Lukas giải thích rằng anh chỉ mang chúng về để làm đạo cụ cho việc chụp ảnh khiến Marianne lại thấy chúng quá giả tạo.

Tất cả mọi thứ với anh đều là có chủ đích. Marianne từng nhận xét.

Anh ta coi đây là một lời khen về phong cách nghệ thuật cho mình. Lukas quả có gu thẩm mỹ không chê vào đâu. Anh ta dễ dàng nhận ra những sai lầm nhỏ nhất trong các sản phẩm nghệ thuật, từ hội họa, điện ảnh, cho đến văn chương và cả chương trình truyền hình. Thỉnh thoảng, khi Marianne nhắc đến một bộ phim mà cô mới

xem gần đây, anh phúi ngay và nói: Anh thấy nó dở òm.

Cô nhận ra óc thẩm mỹ sành sỏi không giúp Lukas trở thành một người dễ chịu. Anh ta đã hình thành thói quen đánh giá khía cạnh thẩm mỹ mà không thực sự suy ngẫm về bản chất của đúng và sai. Điều này làm bận lòng Marianne và làm cho nghệ thuật dường như thành ra vô nghĩa.

Marianne và Lukas đã thỏa thuận một việc được vài tuần nay. Lukas gọi đó là trò chơi. Giống như bất kỳ trò chơi nào, trò chơi của họ cũng có quy tắc. Marianne không được phép nói chuyện hay giao tiếp bằng mắt trong khi trò chơi đang diễn ra. Nếu cô phá vỡ các quy tắc, cô sẽ bị trừng phạt. Trò chơi không kết thúc ngay cả khi họ đã quan hệ xong, trò chơi chỉ kết thúc khi Marianne đi tắm. Thi thoảng, sau lúc thân mật, Lukas giữ không để cô đi tắm hồi lâu, anh ta chỉ nói liên tục. Anh ta nói với cô những điều xấu về bản thân cô. Thật khó để biết liệu Marianne có thích nghe những điều đó hay không. Dù cô luôn khao khát được nghe nhưng ngay đó cô ý thức được rằng cô có thể khao khát những gì mình không muốn, theo một cách nào đó. Khoái cảm thật mỏng và đơn điệu, đến rồi qua đi quá nhanh, để lại chính cô thấy phát ốm và run rẩy.

Mày là đồ vô dụng! Lukas thích nói thế: Mày chẳng là cái thá gì!

Và Marianne thấy trống rỗng, một sự trống rỗng cần được lấp đầy bằng bạo lực. Cô không thích cảm giác đó nhưng không hiểu sao nó làm cô thấy nhẹ nhõm. Sau đó, Marianne đi tắm và trò chơi kết thúc. Marianne đang trải qua một cơn trầm cảm nặng đến mức tĩnh lặng, cô sẽ ăn bất cứ thứ gì anh ta bảo cô ăn, cô từ bỏ quyền sở hữu cơ thể của chính mình, như thể nó chẳng hơn gì một mảnh rác.

Kể từ khi đến Thụy Điển, đặc biệt là từ khi bắt đầu trò chơi, mọi người xung quanh dường như chỉ còn là những miếng giấy màu nhiều hình dạng, không có thật. Có lúc cô bất chợt bắt gặp ánh mắt ai đó, người tài xế xe buýt hoặc ai đang lơ đãng và cô sốc vì nhận ra rằng đây thực sự là cuộc sống của cô, rằng cô thực sự hữu hình. Nhận thức này mở ra cho Marianne những khát khao nhất định: Đói và khát, khao khát được nói tiếng Thụy Điển, khao khát được bơi lội hay nhảy nhót. Nhưng những điều ấy lại biến mất quá nhanh chóng. Ở thành phố Lund, Marianne không bao giờ thực sự thấy đói, cô vẫn thường đổ đầy nước vào cái chai nhựa hiệu Evian mỗi sáng, để rồi lại dốc hết cả vào bồn rửa khi về nhà buổi tối.

Lúc này, Marianne ngồi trên góc nệm, còn Lukas bận rộn bật tắt đèn, làm gì đó với cái máy ảnh. Anh vẫn chưa biết nên xử lý ánh sáng thế nào. Anh ta nói: Có lẽ chúng ta có thể làm thử một chút rồi thay đổi.

Marianne nhún vai. Cô không hiểu anh ta đang nói về chuyện gì. Vì tất cả bạn bè của Lukas đều nói tiếng Thụy Điển nên cô cũng không rõ Lukas nổi tiếng hay được đánh giá cao đến đâu. Có nhiều người dành thời gian trong studio của anh ta, họ vẫn chuyển ra chuyển vào đủ thứ thiết bị nghệ thuật, nhưng họ có mẫn mộ công việc của anh ta hay cảm kích trước sự chú ý của anh ta hay không? Có chăng họ chỉ đến đây vì vị trí làm việc thuận tiện nhưng lại âm thầm nói những lời phán xét sau lưng Lukas?

Được rồi, anh nghĩ chúng ta đã sẵn sàng. Lukas nói.

Anh có muốn em cởi hết?

Có lẽ chỉ cởi áo len trước.

Marianne kéo chiếc áo len ra khỏi đầu. Cô đặt nó lên đùi, gấp lại, rồi để nó sang một bên. Marianne đang mặc một chiếc áo lót ren màu đen thêu hình những chùm hoa nhỏ. Lukas bắt đầu làm việc với chiếc máy ảnh.

Dạo gần đây, Marianne không còn liên lạc thường xuyên với những người bạn cũ như Peggy, Sophie, Teresa nữa. Jamie không vui khi phải chia tay và anh ta đi kể lể với mọi người rằng mình đã buồn thế nào, khiến họ thấy tiếc cho anh ta và bắt đầu lạnh nhạt với Marianne. Marianne có thể cảm nhận được tất cả điều này trước khi rời đi. Thời gian đầu, Marianne rất khó xử mỗi khi nhận ra những ánh mắt né tránh cô từ những người bạn cũ nếu vô tình gặp nhau ở đâu đó hoặc những cuộc trò chuyện chột dừng lại khi cô bước vào... Cô cảm thấy lạc lõng trong xã hội, không còn được ngưỡng mộ và ghen tị nữa, mọi thứ đã trôi tuột khỏi cô nhanh như thế. Nhưng dần dần, Marianne bắt đầu thấy dễ dàng hơn. Có gì đó bên trong cô luôn khiến đám con trai muốn thống trị và mong muốn thống trị ấy là do họ bị cô hấp dẫn, thậm chí là vì họ yêu cô. Hồi còn ở trường trung học, đám con trai đã luôn cố làm tổn thương Marianne bằng sự thô lỗ và coi thường, rồi đến khi lên đại học, họ tiếp tục làm điều tương tự với tình dục và danh tiếng, tất cả những hành động đó đều có cùng mục đích là khuất phục thứ gì đó trong tính cách của cô. Marianne chán nản khi nghĩ đến việc mọi người dễ đoán thế nào. Cho dù cô được tôn trọng hay bị coi thường, cuối cùng vẫn chẳng có gì khác biệt. Có phải cuộc đời cô sẽ lặp đi lặp lại, hết lần này đến lần khác, một cuộc chạy đua không ngừng nghỉ để bị thống trị?

Với Peggy thì điều đó thật khó khăn. Tôi là người bạn thân nhất

của bà. Peggy cứ nói thế mãi, với tông giọng chói tai khác thường. Cô nàng không thể chấp nhận thái độ hờ hững trước mọi thứ của Marianne.

Bà có biết là mọi người đang bàn tán về bà không hả? Peggy nói vào một đêm khi Marianne đang gói ghém đồ đạc. Marianne không biết phải đáp lại thế nào. Sau một hồi nghĩ ngợi, cô trả lời: Tôi đâu phải lúc nào cũng quan tâm đến những điều mà bà quan tâm.

Nhưng tôi quan tâm đến bà. Peggy khua tay trong không trung, đi lòng vòng quanh bàn cà phê.

Tôi là bạn thân nhất của bà. Tôi phải làm gì bây giờ?

Nghĩa là sao?

Ý tôi là, chuyện này khó xử cho tôi lắm. Bởi vì, nói thật nhé, tôi không muốn phải kéo bè đảng.

Marianne cau mày, nhét cái lược vào vali.

Ý bà là, bà không muốn đứng về phía tôi? Cô nói.

Peggy thở nặng nề vì vận động quanh cái bàn, nhìn Marianne chăm chăm. Marianne vẫn đang quỳ bên chiếc vali.

Tôi không biết bà có thực sự hiểu cảm giác của mọi người hay không... Peggy nói: Mọi người thấy buồn vì chuyện này...

Về chuyện tôi chia tay với Jamie?

Về toàn bộ mọi chuyện... Mọi người thực sự buồn đấy!

Peggy nhìn cô, chờ đợi câu trả lời, cuối cùng Marianne chỉ nói: Ok! Peggy xoa tay lên mặt và bảo: Tôi sẽ rời đi để bà gói ghém đồ.

Khi ra đến cửa, cô ta nói thêm: Bà nên nghĩ đến việc gặp một nhà trị liệu tâm lý hay gì đó.

Marianne không hiểu câu nói. *Mình nên gặp bác sĩ trị liệu vì mình không thấy buồn ấy hả?* Cô nghĩ. Nhưng thật khó để bác bỏ một điều mà cô đã phải nghe suốt từ nhiều người rằng, tinh thần cô có vấn đề và cô cần được giúp đỡ.

Joanna là người duy nhất còn giữ liên lạc với Marianne. Vào buổi tối, họ gặp nhau qua Skype và nói về chuyện học hành, những bộ phim mới xem và những bài luận Joanna đang làm để tốt nghiệp. Trên màn hình, khuôn mặt Joanna luôn xuất hiện lơ mờ cùng phông nền là bức tường màu kem của phòng ngủ. Cô ấy không trang điểm nữa, thậm chí chẳng còn buồn chải tóc.. Giờ đây, Joanna hẹn hò với một cô nàng tên là Evelyn, đã tốt nghiệp ngành *Nghiên cứu Hoa bình Quốc tế*. Có lần, Marianne hỏi Joanna rằng cô có hay gặp Peggy không thì Joanna lập tức nhăn nhó, dù chỉ trong một thoáng cũng đủ cho Marianne để ý.

Không! Joanna đáp: Tôi không chơi với hội đó nữa! Họ biết tôi đã đứng về phía bà!

Tôi xin lỗi! Marianne nói: Tôi không muốn bà vì tôi mà nghỉ chơi với ai hết.

Joanna nhăn mặt một lần nữa, dấu khó nhìn ra hơn vì ánh sáng kém, chất lượng hình ảnh không tốt hoặc vì chính bản thân biểu cảm của Joanna cũng là thứ mơ hồ.

Chà, dù sao tôi cũng chưa bao giờ thực sự bạn bè gì với họ. Joanna nói: Họ là bạn của bà thì đúng hơn!

Tôi nghĩ tất cả chúng ta đã là bạn bè!

Bà là người duy nhất tôi chơi được. Nói thật, tôi không nghĩ là Jamie hay Peggy tốt đẹp gì mấy. Cũng chẳng phải việc của tôi nếu

bà muốn làm bạn với họ, đó chỉ là ý kiến của tôi thôi.

Không, tôi đồng ý với bà... Marianne đáp: Tôi đã thấy họ thực lòng với mình đến đâu!

Ừm! Chắc lần này bà đã nhận ra họ khó ở thế nào. Tôi thì luôn dễ dàng nhận ra điều đó vì họ chưa bao giờ thực sự thích tôi.

Marianne đã rất ngạc nhiên trước sự đổi hướng đầy thẳng thắn của cuộc trò chuyện và cảm thấy như có chút bị trách móc, mặc dù giọng của Joanna vẫn giữ nguyên sự thân thiện. Đó là sự thật, rằng Peggy và Jamie không phải là những người tốt; thậm chí có phần xấu xa với kiểu kiểm niềm vui trong việc phán xét người khác. Marianne cảm thấy hối tiếc vì cô đã bị cuốn vào đó, hối tiếc vì cô từng nghĩ rằng mình có điểm chung với họ, rằng cô đã tham gia vào *cái chợ buôn chuyện* mà họ nhân danh tình bạn. Từ khi học cấp ba, Marianne luôn tin rằng mình có thể vượt khỏi những mối quan hệ tầm thường kiểu đó nhưng quãng đời đại học đã cho thấy rằng chỉ cần rơi vào vòng xoáy bè bạn, cô cũng sẽ cư xử tồi tệ như bất kỳ ai khác. Cô chẳng lỗi đời là bao.



Em hướng mặt về phía cửa sổ được không? Lukas nói.

Được chứ! Marianne chỉnh trang lại tấm nệm, co hai chân lên ngực.

Em có thể di chuyển, kiểu... duỗi chân thế nào đó? Lukas nói. Marianne bèn bắt chéo chân đưa ra phía trước. Lukas điều chỉnh chân máy đến gần và lựa góc chụp. Marianne nghĩ về bức thư mà

Connell so sánh cô với loài nai. Cô thích những dòng cậu viết về khuôn mặt trầm ngâm và thân hình mảnh mai. Từ ngày đến Thụy Điển, Marianne bị gầy đi và lúc này, cô nhẹ cân hơn trước, trở nên vô cùng mảnh mai.

Cô quyết định không về nhà vào dịp Giáng sinh năm nay. Marianne nghĩ rất nhiều đến những cách giải thoát bản thân khỏi gia đình. Những đêm trằn trọc không ngủ, Marianne tưởng tượng ra tình huống là mình không có mẹ và anh trai, cô sẽ không có ý niệm tốt hay xấu về họ, một cuộc đời đơn giản không bị ràng buộc. Marianne đã dành phần lớn thời thơ ấu và tuổi thiếu niên tìm cách tránh va chạm với gia đình. Cô luôn giữ im lặng, giữ khuôn mặt và cơ thể ở trạng thái vô cảm gần như bất động, lặng lẽ rời đi và về phòng ngủ, lặng lẽ đóng cửa lại sau lưng, tự nhốt mình trong nhà vệ sinh, rời khỏi nhà vài giờ để ngồi trong bãi đậu xe của trường. Nhưng chẳng có cách nào thực sự thành công. Trên thực tế, những phản ứng đó dường như chỉ làm tăng khả năng cô bị trừng phạt vì đã dám tỏ thái độ.

Và giờ đây, Marianne biết nỗ lực tránh mặt gia đình trong dịp Giáng sinh, thời điểm mà không khí thù địch có vẻ lên cao nhất, sẽ được ghi lại vào sổ tay gia đình như một ví dụ về hành vi bất thường của cô.

Mỗi khi nghĩ đến Giáng Sinh, Marianne lại nghĩ về thị trấn Carricklea, ánh đèn chiếu khắp phố trung tâm, ông già Noel bằng nhựa phát sáng trong cửa sổ tiệm Kelleher với cánh tay hoạt họa vẫy chào cứng nhắc, lặp đi lặp lại. Những bông tuyết bọc giấy thiếc treo đầy bên hiệu thuốc của thị trấn. Cánh cửa tiệm thịt mở và đóng

lại liên tục, âm thanh ồn ào của nhiều giọng nói cùng vang lên nơi góc phố. Hoi sương vẫn lên trong bãi xe Nhà Thờ vào ban đêm. Buổi tối ở khu Foxfield ulla đến và những ngôi nhà yên tĩnh như lũ mèo say ngủ, chỉ có khung cửa là sáng đèn. Cây thông Giáng sinh trong phòng khách nhà Connell kêu leng keng vì đồ trang trí thiếc cọ vào nhau, đồ đạc được kê gọn để lấy chỗ, tiếng cười nói vui vẻ, cao vút. Cậu nói sẽ buồn vì không gặp được cô. *Sẽ chẳng được như trước khi không có cậu*, Connell viết. Marianne cảm thấy ngốc nghếch và muốn òa khóc. Cuộc sống của cô giờ thật trống trải và không còn gì vui.



Anh nghĩ có thể cởi cái này ra. Lukas vừa nói vừa chỉ vào cái áo lót.

Marianne đưa tay ra sau lưng và mở khóa rồi tuột dây quai xuống khỏi vai. Cô vút nó ra khỏi khung hình của chiếc máy ảnh. Lukas chụp một vài bức, hạ thấp vị trí máy, di chuyển nó về phía trước một chút và tiếp tục. Marianne nhìn chăm chăm vào cửa sổ. Âm thanh của màn trập máy ảnh cuối cùng cũng dừng và cô quay đầu lại. Lukas đang mở ngăn kéo bên dưới bàn làm việc. Anh ta lấy ra một cuộn ruy băng vải lạnh (hoặc vải bông) đen dày.

Cái gì vậy? Marianne hỏi.

Em biết nó là gì mà.

Đừng bắt đầu chuyện đó ngay lúc này.

Lukas chỉ đứng đó cởi tã vải một cách thờ ơ. Cơ thể của cô trở

nên thật nặng nề, một cảm giác quen thuộc. Nặng nề đến nỗi cô gần như không thể di chuyển. Cô im lặng đưa hai tay ôm lấy vai, khuỷu tay sát vào nhau. Tốt! Anh ta nói. Lukas quỳ xuống và quấn sợi ruy băng thật chặt. Cổ tay cô rất gầy, nhưng nó chặt đến nỗi trông phình ra ở hai bên. Cô thấy đáng vẻ này xấu xí quá đỗi nhưng theo bản năng, cô quay mặt về phía cửa sổ một lần nữa. Rất tốt! Lukas lại nói. Anh ta về chỗ cái camera. Tiếng chụp hình vang lên liên tục. Marianne nhắm mắt lại nhưng anh ta bảo cô mở chúng ra. Marianne thấy mệt mỏi. Tận sâu cơ thể cô dường như đang chìm dần, chìm dần xuống, thật sâu, về phía lõi Trái Đất. Khi cô nhìn lên, Lukas đang lấy một dải ruy băng khác.

Không! Cô nói.

Đừng làm khó chính mình!

Em không muốn làm chuyện này!

Anh biết! Lukas đáp.

Anh ta lại quỳ xuống. Cô nghiêng đầu tránh cái động chạm, Lukas bèn dùng cả hai tay nắm lấy cổ Marianne. Hành động này không làm cô sợ hãi, nó chỉ làm cô kiệt sức đến mức cô không thể lên tiếng hay di chuyển thêm nữa. Cầm cô rút về phía trước, chùng xuống. Marianne mệt mỏi khi phải nỗ lực lảng tránh, còn việc bỏ cuộc lại thật dễ dàng. Anh ta hơi dùng sức trên cổ Marianne khiến cô ho khan. Sau đó, không nói một lời, Lukas buông cô ra. Anh ta lại đưa tấm vải ra và quấn nó quanh mắt cô. Chỉ thở thôi mà Marianne cũng thấy khó nhọc. Mắt cô ngứa ngáy. Anh ta khẽ chạm vào má cô bằng mu bàn tay khiến cô thấy buồn nôn.

Em thấy đấy, anh yêu em! Lukas nói: Và anh biết em cũng yêu

anh!

Hoảng hốt, cô lùi khỏi Lukas, đột ngột khiến đầu cô đập vào tường. Marianne cố dùng hai cổ tay bị trói để cào cái bịt mắt xuống, cố kéo nó đủ xa để cô có thể nhìn.

Chuyện gì vậy? Anh ta hỏi.

Cởi trói cho tôi!

Marianne à!

Cởi trói cho tôi ngay bây giờ hoặc tôi sẽ gọi cảnh sát! Marianne kiên quyết.

Lời đe dọa nghe có vẻ không thực tế vì tay Marianne vẫn bị trói. Nhưng có lẽ cảm nhận được tâm trạng cô đã thay đổi, Lukas bắt đầu cởi tấm vải ra. Marianne run rẩy dữ dội. Ngay khi nút buộc đủ lỏng để rút tay ra, cô kéo giật cái bịt mắt xuống và túm lấy áo len, trùm nó qua đầu rồi luồn tay qua ống áo. Marianne đứng thẳng dậy, chân dẫm trên chiếc nệm.

Tại sao em lại cư xử như thế này? Anh ta nói.

Tránh xa tôi ra! Đừng bao giờ nói chuyện với tôi như thế một lần nữa.

Như thế nào? Anh đã nói gì?

Cô nhặt áo ngực, nắm nó trong tay và đi sang phía bên kia căn phòng để nhét nó vào túi xách. Marianne cố đi giày thật nhanh đến mức phải nhảy lò cò một cách ngu ngốc.

Marianne! Lukas nói: Tôi đã làm gì sai chứ?

Anh đang hỏi nghiêm túc hay đây chỉ là một thứ kỹ nghệ?

Cả cuộc đời này là một loại kỹ nghệ mà!

Marianne nhìn anh ta chăm chăm. Anh ta bèn để thêm một câu: Tôi nghĩ em là một nhà văn rất có năng khiếu. Cô bật cười vì quá khiếp hãi.

Nhưng em không có cảm giác tương tự với tôi! Lukas nói.

Tôi muốn rõ ràng! Tôi không có cảm giác gì với anh! Không gì cả! Hiếu chưa?

Lukas quay lưng, bước về phía máy ảnh như muốn che đi một cảm xúc gì đó. Một nụ cười tàn nhẫn trên nỗi đau của cô? Marianne nghĩ. Con thịnh nộ? Không đâu, chỉ nghĩ đến việc anh ta thực sự bị tổn thương thôi cũng là quá kinh khủng. Lukas bắt đầu tháo các thiết bị ra khỏi chân máy. Cô mở cửa căn hộ và đi xuống cầu thang. Liệu anh ta có thể thực sự vừa làm những điều khủng khiếp mà anh ta đã làm với cô, lại vừa tin rằng hành động đó là vì tình yêu? Có phải thế giới là một nơi xấu xa và tình yêu thì không thể phân biệt được với các hình thức bạo lực hay lạm dụng? Ở ngoài trời, hơi thở cô làm tán ra một màn sương mỏng, tuyết vẫn rơi, như một lỗi lầm nhỏ cứ lặp đi lặp lại không ngừng.

Ba tháng sau (tháng Ba năm 2014)

Trong phòng chờ, Connell phải hoàn thành một bảng câu hỏi. Những chiếc ghế có màu sắc rực rỡ được sắp xếp xung quanh bàn làm việc với món đồ chơi bàn tính của trẻ em đặt trên đó. Cái bàn quá thấp để cậu có thể tựa vào và viết, vì vậy cậu cố gắng xử lý chúng một cách vụng về trong lòng. Ở ngay câu hỏi đầu tiên, Connell chọc thủng tờ giấy bằng đầu bút bi và để lại một giọt nước mắt nhỏ trên đó. Cậu nhìn về phía người lễ tân, người đã cung cấp cho cậu tờ mẫu đơn nhưng cô có vẻ không để ý đến cậu, vì vậy cậu lại cúi xuống. Câu hỏi thứ hai có chủ đề về độ bi quan. Cậu phải khoanh tròn lựa chọn một trong những điều sau:

0. Tôi không thấy nản lòng về tương lai của mình.
1. Tôi cảm thấy nản lòng về tương lai của mình hơn ngày trước.
2. Tôi không hy vọng mọi thứ sẽ tốt lên.
3. Tôi cảm thấy thất vọng về tương lai của mình và nó sẽ chỉ trở nên tồi tệ hơn.

Với Connell, dường như câu nào cũng có thể đúng, trong cùng một thời điểm. Cậu đặt đầu bút vào giữa hai hàm răng. Đọc lại câu thứ tư, vì một lý do nào đó được đánh số 3, mang lại cho Connell cảm giác ngứa ngáy trong mũi, như thể nó đang réo gọi cậu. Thật

đúng, Connell cảm thấy tương lai mình thật mù mịt và sẽ chỉ trở nên tồi tệ hơn. Càng nghĩ, nó càng có vẻ đúng. Cậu thậm chí còn không phải nghĩ, bởi vì cậu luôn cảm thấy điều đó, nó dường như bắt nguồn từ bên trong Connell. Cậu chà lưỡi mạnh vào vòm miệng, cố gắng ổn định khuôn mặt thành một biểu cảm tập trung thờ ơ. Cậu không muốn người phụ nữ nhận bảng trả lời phải lấn cấn, vì thế bèn khoanh tròn câu 2.

Niall đã nói với Connell về dịch vụ. Những gì anh ấy nói cụ thể là: Nó miễn phí, cậu cũng nên thử. Niall là một người thực tế và anh thể hiện lòng trắc ẩn theo những cách thực tế. Gần đây, hai người không còn gặp gỡ quá nhiều, bởi vì Connell hiện đang sống theo chế độ mà học bổng cung cấp và hầu như không giao lưu với ai. Đêm trước, cậu đã dành một tiếng rưỡi để nằm trên sàn vì quá mệt mỏi để lê từ phòng tắm trở về giường. Phòng tắm ở đằng sau cậu còn cái giường thì ở phía trước, cả hai đều trong tầm nhìn. Nhưng bằng cách nào đó, Connell không thể di chuyển tiến hoặc lùi, cậu chìm xuống, ngay trên sàn, cho đến khi cơ thể bất động. *Chà, tôi đang ở đây*, Connell nghĩ. Có phải cuộc sống ở đây thì tồi tệ hơn nhiều so với ở trên giường, hay thậm chí ở một địa điểm hoàn toàn khác nào đó? Không, cuộc sống hoàn toàn giống nhau. Cuộc sống là thứ ta mang trong đầu chính mình. Ta có thể nằm đây, hít bụi từ thảm trải sàn vào phổi, dần dần cảm thấy cánh tay phải bị tê cứng dưới sức nặng cơ thể và tất cả về cơ bản cũng giống như mọi trải nghiệm khác.

0. Tôi luôn có cảm nhận bình thường về bản thân.

1. Tôi đã đánh mất bản thân.
2. Tôi thất vọng về bản thân.
3. Tôi không thích bản thân.

Connell ngược nhìn người phụ nữ đằng sau tấm kính. Lần đầu tiên cậu nhận ra họ đã dựng một bức tường kính giữa người lễ tân và những người trong phòng chờ. Họ có cho rằng những người như Connell có nguy cơ đe dọa người phụ nữ đằng sau tấm kính hay không? Họ có nghĩ rằng những sinh viên đến đây, kiên nhẫn trả lời các câu hỏi, lặp đi lặp lại tên mình để người phụ nữ nhập vào máy tính họ có tưởng tượng rằng những người này muốn làm tổn thương nàng lễ tân phía sau tấm kính? Họ có nghĩ, vì Connell yên lặng nhiều giờ, nên một ngày nào đó cậu sẽ mua một khẩu súng máy bán tự động trên mạng và xả đạn hàng loạt vào một trung tâm mua sắm? Cậu chưa bao giờ tưởng tượng xa xôi đến việc phạm tội giết người hàng loạt. Connell thậm chí còn cảm thấy có lỗi nếu vô tình chửi thề qua điện thoại. Tuy vậy, cậu vẫn có thể hiểu rằng, những người có vấn đề về tinh thần thường kì quặc theo một cách nào đó và có thể trở nên nguy hiểm. Ngay cả khi họ không tấn công người phụ nữ phía sau kính vì thôi thúc bạo lực không thể kiểm soát, họ vẫn có thể làm truyền nhiễm một loại vi khuẩn, khiến cô ấy suy sụp chỉ vì tất cả các mối quan hệ thất bại trong quá khứ. Connell khoanh vào câu số 3 và chuyển sang câu tiếp.

0. Tôi không nghĩ đến chuyện tự sát.
1. Tôi thường xuyên nghĩ đến chuyện tự sát.

2. Tôi muốn tự sát.
3. Tôi sẽ tự sát nếu có cơ hội.

Connell lại liếc nhìn người lễ tân. Cậu không muốn thú nhận với cô ta, một người hoàn toàn xa lạ, rằng cậu muốn tự sát. Đêm qua, Connell đã mơ về việc nằm yên cho đến khi chết vì mất nước, bất kể việc đó mất bao nhiêu thời gian. Có lẽ là nhiều ngày nhưng đó sẽ là những ngày thật thanh thoi mà cậu không phải làm gì hay tập trung vào chuyện nào đó. Ai sẽ tìm ra cái xác của mình? Connell không quan tâm. Viễn cảnh được thanh tịnh qua nhiều tuần lễ và kết thúc bằng cái chết. Đó là cảm giác đôi mí bình lặng, yên tĩnh khép lại trước mọi thứ mãi mãi. Cậu khoanh tròn câu 1.

Tất cả các câu hỏi đều quá riêng tư, thậm chí câu hỏi cuối cùng còn là về đời sống tình dục của Connell, cậu hoàn thành chúng rồi gấp bảng mẫu lại và đưa nó cho nhân viên tiếp tân. Cậu không biết phải mong đợi gì khi giao những thông tin cực kỳ nhạy cảm như thế này cho một người xa lạ. Connell nuốt nước bọt và cổ họng thắt chặt nhói đau. Người phụ nữ cầm lấy chỗ giấy tờ, nở một nụ cười vui vẻ, nhạt nhẽo như thể cậu vừa mới nộp bài tập đại học trong muộn màng. Cảm ơn! Cô ta nói: Tư vấn viên sẽ gọi tên cậu sau!

Connell hoang mang đứng đó. Trong tay cô ta là những thông tin riêng tư nhất mà cậu chưa từng chia sẻ với bất kỳ ai. Trước sự bất cần của nhân viên lễ tân, có một thôi thúc muốn cậu yêu cầu họ trả lại chỗ giấy tờ, như thể cậu đã hiểu sai bản chất của cuộc trao đổi này và có lẽ sau tất cả, cậu nên được giải thích. Thay vào đó Connell chỉ nói: Ok! Và cậu lại ngồi xuống.

Không có gì xảy ra trong một thời gian. Bụng Connell bắt đầu phát ra tiếng kêu vì cậu vẫn chưa ăn sáng. Gần đây, cậu thấy quá mệt mỏi để tự nấu ăn vào buổi tối, vì vậy Connell đã lên trang web học bổng để đăng ký ăn tối suất phổ thông trong căng tin. Trước bữa ăn, mọi người đứng nghiêm đọc lời nguyện bằng tiếng Latin. Sau đó, thức ăn được phục vụ bởi những sinh viên mặc quần áo màu đen để phân biệt với những sinh viên đến dùng bữa. Các bữa ăn luôn giống nhau: Bắt đầu với súp cam mặn, một cuộn bánh mì và miếng bơ được bọc trong giấy bạc. Sau đó là phần thịt hầm nước sốt, các khay khoai tây nướng. Món tráng miệng sẽ là kiểu bánh đường hoặc salad trái cây (mà chủ yếu là nho). Tất cả đều được phục vụ và chén bay một cách nhanh chóng, trong khi chân dung của những người đàn ông ăn mặc kiểu quý tộc của các thế kỷ trước nhìn xuống từ trên tường. Ăn một mình, nghe lỏm những cuộc nói chuyện của người khác mà không thể tham gia, Connell cảm thấy bị xa lánh và lạc lõng không thể chịu nổi với ngay cả cơ thể của chính mình. Sau bữa ăn, một màn tuyên thệ khác lại diễn ra với tiếng ồn ào của những chiếc ghế kéo ra kéo vào. Đến bảy giờ, cậu bước vào trong bóng tối nơi quảng trường và đèn đã được thắp sáng đằng sau lưng.



Một người phụ nữ trung niên mặc áo len dài màu xám bước ra phòng chờ, gọi: Connell?

Cậu cố chỉnh trang khuôn mặt thành một nụ cười nhưng rồi lại từ bỏ và dùng tay xoa xoa hàm, gật đầu.

Tên tôi là Yvonne! Chị ta nói: Cậu sẽ đi với tôi chứ?

Cậu đứng dậy và đi theo chị ta vào một phòng làm việc nhỏ. Người phụ nữ đóng cánh cửa sau lưng họ. Căn phòng có đặt một cái bàn với máy tính hiệu Microsoft cổ lỗ đang kêu títt títt, ở phía bên kia lại bày biện hai chiếc ghế bành màu bạc hà đối diện nhau. Giờ thì, Connell... Chị ta lên tiếng: Cậu có thể ngồi xuống bất cứ chỗ nào cậu thích.

Connell bèn ngồi vào cái ghế đối diện với cửa sổ, nơi cậu có thể nhìn ra mặt sau của một tòa nhà bê tông với những ống thoát nước rỉ sét. Người phụ nữ ngồi xuống đối diện cậu và đeo lên cặp kính vốn treo quanh cổ. Chị chỉnh trang tầm nhìn rồi đọc bảng câu hỏi.

Được rồi! Hãy nói về cảm giác của cậu!

Vâng... Tôi cảm thấy không tốt!

Tôi rất tiếc khi phải nghe điều đó! Cậu bắt đầu cảm thấy như thế này từ bao giờ?

Ừm... Cậu nghĩ ngại: Vài tháng trước. Tháng Một, tôi cho là vậy. Chị ta nhắc một cây bút và viết cái gì đó xuống. Tháng Một! Người phụ nữ nói: Ok! Chuyện gì đã xảy ra, hay cậu chỉ bỗng nhiên thấy vậy?

Vài ngày trước khi sang năm mới, Connell nhận được tin nhắn từ Rachel Moran. Lúc đó là hai giờ sáng, cậu và Helen đang trở về sau một đêm vui chơi. Lấy điện thoại ra, cậu mở tin nhắn xem. Đó là một tin nhắn gửi cho tất cả bạn bè trong trường của họ, hỏi xem có ai gặp hay liên lạc được với Rob Hegarty hay không. Tin nhắn nói cậu ta đã biến mất nhiều giờ. Helen hỏi tin nhắn về chuyện gì thế và vì một số lý do, Connell trả lời: Ồ, không có gì, chỉ là một tin nhắn

nhóm chúc mừng năm mới.

Ngày hôm sau, xác của Rob đã được vớt lên từ sông Corrib.

Về sau, Connell nghe bạn bè kể Rob đã uống rất nhiều trong những tuần trước đó và có vẻ bất thường. Connell không biết gì về chuyện đó, cậu đã không về nhà trong cả học kỳ, thành ra hầu như chẳng gặp gỡ với ai. Cậu xem lại Facebook để tìm tin nhắn cuối cùng Rob gửi và nó là từ đầu năm 2012: Bức ảnh một đêm đi chơi, chụp lại Connell đang quàng tay quanh eo một người bạn của Marianne là Teresa. Trong tin nhắn, Rob viết: *Cậu đang phang cô ấy à?? Được đấy, haha.* Connell không trả lời. Cậu đã gặp Rob vào dịp Giáng sinh nhưng không thể nhớ có nhìn thấy cậu ta vào mùa hè năm ngoái hay không. Connell cố gắng vẽ lại bức tranh chính xác về khuôn mặt Rob trong tâm tưởng mà không thể. Một hình ảnh chung chung và quen thuộc sẽ xuất hiện đầu tiên, nhưng khi nhìn kỹ hơn, các đường nét lập tức tách rời nhau, mờ đi, trở nên lẫn lộn.

Những ngày tiếp theo, mọi người liên tục đăng thông tin cập nhật về vụ tự tử. Kể từ đó, trạng thái tinh thần của Connell cứ đều đặn, tuần này qua tuần khác, chìm xuống. Trước đây, sự căng thẳng của cậu vẫn có thể được kiểm soát và ở mức độ nhẹ thôi, dù ít nhiều tùy lúc nhưng lúc ấy chợt trở nên nghiêm trọng. Tay Connell bắt đầu ngứa ran mỗi khi cậu phải giao tiếp với người khác, kể cả những tương tác đơn giản như gọi cà phê hoặc trả lời một câu hỏi trong lớp. Đôi lần, cậu đã có những cơn hoảng loạn rồi bỏ lảng ý thức, đau ngực, cảm giác bị ghim và kim chích khắp cơ thể. Một cảm giác không liên quan đến các giác quan, Connell không còn khả năng suy nghĩ rõ ràng hoặc diễn giải những gì cậu thấy và nghe

được. Mọi thứ bắt đầu có dáng vẻ và phát ra âm thanh khác lạ, chậm hơn, ảo diệu, không thực. Lần đầu tiên cậu nghĩ rằng mình đã mất trí, rằng toàn thế giới quan từ trước đến nay đã tan rã, rằng mọi thứ giờ sẽ chỉ còn âm thanh và màu sắc, không cách nào phân biệt. Sau đó vài phút, nó trôi qua, để lại Connell nằm sõng soài trên tấm nệm, cả người phủ mồ hôi.

Cậu ngược nhìn lên Yvonne, người được trường đại học trả tiền để lắng nghe những vấn đề của cậu.

Một người bạn của tôi đã tự tử vào hồi tháng Một. Connell nói: Một người bạn học chung cấp ba.

Ôi, thật đáng buồn! Tôi rất tiếc khi nghe điều đó, Connell à!

Chúng tôi đã không thực sự liên lạc với nhau kể từ khi lên đại học. Cậu ấy sống ở Galway còn tôi ở đây, bận rộn đủ thứ. Tôi nghĩ giờ tôi cảm thấy có lỗi vì đã không liên lạc với cậu ấy nhiều hơn...

Tôi có thể hiểu điều đó! Yvonne nói: Nhưng dù cậu thấy buồn đến thế nào vì chuyện đó, những gì xảy ra với cậu ta không phải là lỗi của cậu. Cậu không phải chịu trách nhiệm cho những quyết định không phải của mình.

Tôi thậm chí còn chẳng buồn trả lời tin nhắn cuối cùng mà cậu ấy gửi cho tôi. Ý tôi là, nó từ mấy năm rồi nhưng tôi đã không trả lời.

Tôi biết rằng hẳn là cậu thấy rất đau đớn lắm, tất nhiên là rất buồn đau. Cậu cảm thấy đã bỏ lỡ cơ hội bên cạnh một người đang tuyệt vọng.

Connell gật đầu dờ dẩn và dụi mắt.

Khi ta mất đi ai đó vì họ đã tự sát, phản ứng tự nhiên của ta là hỏi liệu ta đã có thể làm gì để giúp đỡ người ấy... Yvonne nói: Tôi chắc chắn rằng tất cả bạn bè của cậu cũng đang tự hỏi những câu giống như thế.

Nhưng ít nhất những người khác đã cố gắng giúp đỡ...

Giọng Connell nghe có vẻ kích động và thống thiết hơn so với ý định. Cậu ngạc nhiên khi thấy rằng thay vì trả lời trực tiếp, Yvonne chỉ nhìn cậu chăm chú qua tròng kính và đôi mắt chị ta nheo lại. Chị ta gật đầu, sau đó, nhấc một tờ giấy lên và giữ nó thẳng đứng đầy nghiêm nghị.

Chà, tôi đã xem qua bảng trả lời mà cậu cung cấp... Yvonne nói: Và tôi sẽ thành thật với cậu, Connell, những gì tôi thấy ở đây là rất đáng quan ngại.

Vậy sao? Sao lại thế?

Chị ta ngửa tờ giấy ra. Connell có thể nhìn thấy trên tờ giấy đầu tiên nơi cây bút của cậu cào mạnh đến nỗi rách giấy.

Đây là bảng khảo sát mức độ trầm cảm. Yvonne nói: Hẳn là cậu đã hiểu qua về nó, chúng tôi chỉ định số điểm từ 0 đến 3 cho mỗi cậu trả lời. Một người bình thường như tôi sẽ ở trong mức điểm, giả sử, từ không cho đến năm trong một bài kiểm tra như thế này. Những người đang trải qua giai đoạn trầm cảm nhẹ có thể có số điểm khoảng mười lăm hoặc mười sáu.

Được rồi! Cậu gật: Cứ cho là vậy!

Và số điểm mà tôi thấy ở đây là bốn mươi ba!

Vâng! Phải rồi!

Vì vậy, nó sẽ đặt ta vào tình huống chẩn đoán chứng trầm cảm là rất nghiêm trọng! Yvonne nói: Cậu có nghĩ nó đúng với cậu không?

Connell lại dụi mắt, cố gắng trả lời nhanh chóng: Có vẻ thế!

Tôi thấy cậu có cảm nhận rất tiêu cực về bản thân, cậu có một số ý nghĩ liên quan đến chuyện tự tử, kiểu vậy. Đó là những điều chúng ta phải nghiêm túc cân nhắc.

Ok!

Yvonne bắt đầu nói về các phương pháp điều trị. Chị ta khuyến nghị cậu nên đi gặp bác sĩ của trường để bàn về chuyện thuốc men.

Tôi không phải là người có đủ cơ sở để kê đơn! Chị ta nói.

Cậu gật đầu, cả người bồn chồn: Vâng, tôi biết điều đó. Connell đáp.

Cậu cứ dụi đôi mắt ngứa ngáy. Yvonne đưa cho cậu một ly nước nhưng cậu từ chối. Yvonne bắt đầu đặt câu hỏi về gia đình Connell, về mẹ cậu và nơi bà sống, rằng gia đình có mấy anh chị em.

Hiện tại cậu có bạn gái hay bạn trai không? Yvonne hỏi.

Không! Connell đáp: Không ai cả!

Helen đã trở lại Carricklea cùng với Connell để dự đám tang. Buổi sáng hôm ấy, họ thức dậy, mặc quần áo trong im lặng, âm thanh duy nhất là tiếng ro ro phát ra từ máy sấy tóc của Lorraine, trầm xuyên qua tường. Connell mặc bộ vest duy nhất mà cậu sở hữu, hồi mười sáu tuổi cậu đã mua nó cho lễ tốt nghiệp của một người anh họ. Cậu có thể cảm nhận được chiếc áo bó chặt quanh vai mỗi khi nâng tay. Cảm giác ăn vận thiếu vừa vặn làm Connell bận tâm. Helen đang ngồi trước gương trang điểm, còn Connell đứng

sau thất cà vạt. Cô đưa tay chạm vào mặt anh. Anh đẹp trai lắm! Cô nói. Không hiểu sao điều đó khiến cậu tức giận, như thể đó là điều vô cảm, thô tục nhất mà cô có thể nói và cậu đã không trả lời. Cô buông tay rồi đi giày.

Họ dừng lại ở phần hiên trước nhà thờ để nói chuyện với một người mà Lorraine quen biết. Connell vuốt mái tóc ướt vì mưa, không nhìn Helen, giữ im lặng. Sau đó, qua cánh cửa nhà thờ đang mở, cậu thấy Marianne. Connell biết rằng cô sẽ từ Thụy Điển trở về để dự đám tang. Bên ngưỡng cửa, trông cô mảnh khảnh và xanh xao quá đối với chiếc áo khoác đen, tay vẫn cầm chiếc ô sũng nước. Cậu đã không gặp cô từ hồi đi Ý về. Cô có dáng vẻ, Connell nghĩ, gần như yếu đuối. Cô đặt chiếc ô vào giá đỡ sau cánh cửa.

Marianne! Connell gọi.

Cậu đã gọi to ra miệng mà không nghĩ ngợi. Marianne ngược lên và thấy Connell đứng đó. Khuôn mặt cô tinh khiết như một bông hoa trắng nhỏ. Cô vòng tay quanh cổ cậu và cậu ôm cô thật chặt. Connell có thể ngửi trên quần áo của cô mùi hương quen thuộc từ hồi xưa mỗi khi cậu ghé thăm nhà Marianne. Lần cuối Connell gặp Marianne, mọi thứ vẫn bình thường. Rob vẫn còn sống, Connell đáng ra nên gửi cho cậu ấy một tin nhắn, hoặc thậm chí là gọi điện và nói chuyện, điều đó từng có thể, đã từng. Marianne chạm tay vào lưng Connell. Mọi người xung quanh đang nhìn họ chăm chú, cậu cảm thấy thế. Khi biết cái ôm không thể kéo dài lâu hơn nữa, họ buông nhau ra. Helen vỗ nhẹ vào cánh tay Connell. Mọi người ra vào mái hiên, góc áo và mũi ô âm thầm nhỏ nước trên nền gạch.

Chúng ta nên vào trong bày tỏ lòng thương tiếc! Lorraine nói.

Họ xếp hàng với những người khác để bắt tay gia đình. Mẹ Rob, bà Eileen chỉ khóc không ngừng, tiếng nước nở rấm rứt suốt đường vào nhà thờ. Chỉ mới được nửa đường mà Connell đã run rẩy dữ dội. Cậu ước Lorraine là người bước cùng mình chứ không phải Helen. Cậu cảm thấy phát ốm. Khi đến lượt, cha của Rob, chú Val nắm chặt tay cậu và nói: Connell, con trai! Chú nghe nói cháu đang sống rất tốt ở Trinity!

Bàn tay Connell đầm mồ hôi.

Cháu rất tiếc! Cậu nói với giọng yếu ớt: Cháu rất tiếc!

Val vẫn nắm chặt tay và nhìn vào mắt cậu.

Không sao đâu! Ông nói: Cảm ơn vì đã đến!

Thế là xong. Connell bước đi rồi ngồi xuống chỗ ghế trống gần nhất, cả người run rẩy. Helen ngồi xuống bên cạnh cậu, vè mặt bần khoản chinh trang gấu váy. Lorraine bước đến và lấy chiếc khăn giấy từ túi xách đưa cho Connell, cậu bèn cầm lấy lau trán và môi trên. Bà siết chặt vai cậu.

Sẽ ổn mà! Bà nói: Con đã làm những gì cần làm, giờ thì hãy thả lỏng ra!

Helen quay mặt đi, như thể cô thấy ngại ngùng.

Sau buổi lễ, họ cùng đi xem hạ huyết, rồi quay lại quán Tavern để ăn bánh kẹp và uống trà. Đằng sau quầy đồ, một cô gái năm nhất mặc áo so mi trắng và ghi-lê đứng rót bia. Connell rót cho mình và Helen một tách trà. Họ đứng cạnh bức tường, lặng lẽ uống trà nóng. Chiếc cốc của Connell sánh một chút lên đĩa đựng. Eric xuất hiện, cậu ta bước đến và đứng cạnh. Eric đang đeo một chiếc cà vạt màu

xanh sáng bóng.

Mọi thứ thế nào? Eric mở lời: Lâu rồi không gặp!

Lâu rồi, ừm! Connell nói: Tất cả đều ổn!

Ai đây? Eric hỏi, gật đầu với Helen.

Helen! Connell giới thiệu: Helen, đây là Eric!

Eric đưa tay ra, Helen chuyển tách trà sang tay trái và bắt tay Eric với khuôn mặt căng thẳng vì cố giữ cho tách trà không bị đổ.

Bạn gái Connell, phải không? Eric nói.

Liếc nhìn Connell, Helen gật đầu và trả lời: Ừm.

Eric buông tay cô ra, cười toe toét, hỏi: Cậu cũng là dân Dublin à?

Cô mỉm cười ngại ngùng đáp: Đúng vậy!

Hắn là vì cậu mà cái tên này không bao giờ chịu về nhà. Eric nói.

Không phải là lỗi của cô ấy, tôi muốn thế mà! Connell nói.

Tôi chỉ đang trêu ông thôi! Eric giải thích.

Trong vài giây, họ đứng đó, nhìn ra phía bên kia phòng trong im lặng. Helen hắng giọng và nói một cách tế nhị: Tớ rất xin lỗi vì sự mất mát của cậu, Eric!

Eric quay lại và gật đầu với cô rồi lại nhìn vu vơ, nói: Ừ, đến giờ vẫn không dám tin!

Rồi cậu ta cũng rót cho mình một tách trà từ cái vòi phía sau họ.

Marianne thật tốt khi trở về! Cậu nhận xét: Tôi cứ nghĩ cô ấy đang ở Thụy Điển hoặc đâu đó cơ!

Đúng thế mà! Connell đáp: Cô ấy về nhà để dự đám tang!

Cô ấy có vẻ gầy quá nhỉ, phải không? Eric uống một ngụm trà lớn, bập bập môi.

Trong khi đó, Marianne đang tách mình ra khỏi một cuộc trò chuyện khác và tiến về phía khay trà.

Thiên nhiên quá! Eric nói: Cậu thật tử tế khi trở về từ tận Thụy Điển, Marianne.

Cô cảm ơn, tự rót một tách trà, nói rằng thật tuyệt khi gặp lại mọi người.

Cậu đã gặp Helen chưa? Eric hỏi.

Marianne đặt tách trà xuống đĩa: Tất nhiên là rồi! Cô đáp: Chúng tớ cùng học một trường mà.

Hy vọng các cậu vui vẻ với nhau! Eric nói: Ý tớ là đừng cạnh tranh nhé!

Cậu đừng nói linh tinh! Marianne bảo.

Connell nhìn Marianne rót trà, nụ cười ẩn trên môi, đừng nói linh tinh. Cậu thấy kinh ngạc trước sự tự nhiên của cô, cách cô dễ dàng di chuyển khắp thế giới. Hồi còn đi học thì hoàn toàn ngược lại. Hồi đó, Connell là người hiểu cách cư xử, trong khi Marianne luôn khiến mọi người bối rối.

Sau đám tang, cậu đã khóc nhưng trận khóc lúc ấy thật vô nghĩa. Nhớ lại năm lớp mười một, khi Connell ghi một bàn thắng cho đội bóng đá của trường, Rob đã nhảy lên sân để ôm lấy cậu. Rob đã hét tên Connell và thả những nụ hôn cuồng nhiệt khắp đầu cậu. Đó chỉ là một bàn và vẫn còn những hai mươi phút nữa mới kết thúc trận đấu. Nhưng trong khoảnh khắc đó, thế giới đã là của họ. Cảm xúc

của họ luôn bị đè nén rất cẩn thận trong cuộc sống thường ngày, bị ép vào những không gian nhỏ dần, nhỏ dần, cho đến khi những vụn vặt bỗng trở nên có sức tàn phá đến đáng sợ. Được phép chạm vào nhau và khóc trong các trận bóng đá. Connell vẫn còn nhớ cái nắm tay quá chặt của người bạn. Và trong đêm dạ hội, Rob cho họ xem những bức ảnh chụp cơ thể trần truồng của Lisa. Không có gì ý nghĩa với Rob hơn là được người khác công nhận, được yêu mến và ngưỡng mộ. Cậu ấy sẽ phản bội bất kỳ niềm tin, lòng tốt nào, chỉ vì để được xã hội chấp nhận. Nhưng Connell không thể đánh giá cậu ấy vì điều đó. Chính Connell cũng từng như vậy, thậm chí tệ hơn. Cậu chỉ muốn được là người bình thường, để che giấu những khía cạnh mà bản thân Connell thấy xấu hổ và khó hiểu. Nhưng rồi Marianne đã cho cậu thấy những thứ khác trong cuộc sống là có thể. Sau đó, cậu đã khác đi, mặc dù có lẽ chính cậu cũng chưa bao giờ thực sự hiểu nó khác như thế nào.

Đêm tang lễ, Connell và Helen nằm trong bóng tối căn phòng, không ngủ. Helen hỏi tại sao cậu lại không giới thiệu cô với bạn bè. Cô ấy thì thầm để không đánh thức Lorraine.

Anh đã giới thiệu em với Eric, phải không? Connell nói.

Chỉ sau khi cậu ấy hỏi. Thành thật mà nói, anh tỏ ra không muốn cậu ấy gặp em.

Connell nhắm mắt lại: Đó là một đám tang! Em biết đấy, có người vừa mới chết... Anh không nghĩ rằng đây là một dịp tốt để gặp gỡ mọi người.

Nếu anh không muốn em đến đây, anh đừng bảo em đi cùng. Cô ấy nói.

Cậu hít vào thở ra thật chậm: Được rồi! Cậu nói: Anh xin lỗi vì đã bảo em cùng đi!

Cô ngồi thẳng dậy trên giường: Điều này nghĩa là sao? Anh xin lỗi vì em đã ở đó?

Không, nếu anh đã làm em tưởng tượng sai về những gì sẽ xảy ra, thì anh xin lỗi.

Anh không muốn em ở đó, phải không?

Thành thật mà nói, anh không muốn ở đó một mình. Anh xin lỗi vì em đã không có khoảng thời gian vui vẻ... Nhưng, đó là một đám tang cơ mà! Anh không biết em mong đợi cái gì.

Helen hít vào gấp gáp đến nỗi Connell có thể nghe tiếng cô thở: Anh đã nói chuyện với Marianne!

Anh sẽ không ngó lơ bất kỳ ai.

Nhưng anh có vẻ đặc biệt hạnh phúc khi nhìn thấy cô ấy, có đúng không?

Trời ạ, Helen! Cậu rên khẽ.

Gì?

Làm thế nào mà mọi cuộc tranh cãi luôn trở lại vấn đề này? Bạn của anh mới tự sát và em muốn bắt đầu tranh cãi về Marianne, nghiêm túc à? Kiểu, ừ, anh rất vui khi gặp cô ấy, điều đó có làm anh trở thành một con quái vật không?

Giọng Helen cao đến nỗi nó nghe như tiếng rít: Em đã luôn rất thông cảm cho anh với mấy chuyện bạn bè và anh biết thế. Nhưng anh mong em làm gì? Giả vờ không nhận ra rằng anh cứ nhìn chằm chằm vào một người con gái khác ngay trước mặt em?

Anh không nhìn chăm chăm vào cô ấy!

Anh đã, lúc ở trong nhà thờ!

Chà, anh không có ý đó! Cậu nói: Hãy tin anh, không khí trong nhà thờ không phải là thứ có thể khiến anh thấy hứng tình, được chứ? Em có thể tin tưởng anh về điều đó.

Thế tại sao anh lại cứ phải hành động kỳ lạ quanh cô ấy?

Connell cau mày, vẫn nhắm mắt nằm quay mặt lên trần nhà: Cách anh hành động quanh cô ấy là cách anh hành động lúc thường. Có lẽ, anh vốn là một người kỳ lạ!

Helen không nói gì. Cuối cùng, cô cũng nằm xuống bên cạnh cậu. Hai tuần sau, chuyện kết thúc, họ chia tay. Đến lúc đó, Connell đã quá mệt mỏi và khỗ sở, cậu thậm chí còn không thể phản ứng. Mọi thứ luôn cứ thế xảy ra, khóc lóc, hoảng loạn nhưng Connell có cảm tưởng, chúng bỗng dưng rơi xuống từ đâu đó bên ngoài chứ không phải phát ra từ sâu trong chính cậu. Nói chung, Connell không cảm thấy gì nhiều. Cậu giống như một món đồ đông lạnh tan quá nhanh ở bên ngoài và lênh láng khắp nơi, trong khi bên trong vẫn còn đông cứng. Bằng cách nào đó, cậu đã thể hiện nhiều cảm xúc hơn quãng đời trước đây, trong khi thực tế nội tâm lại có ít cảm xúc hơn, gần như vô cảm.

Yvonne chậm chậm gật đầu, mấp máy đôi môi đầy vẻ thông cảm.

Cậu có kết bạn được nhiều ở Dublin không? Chị ta hỏi: Có ai thân thiết mà cậu có thể chia sẻ cảm xúc?

Có! Bạn tôi, Niall, chắc thế! Anh ấy là chính là người bảo tôi nên

đến đây!

Đến với các dịch vụ tư vấn trong trường đại học?

Vâng! Connell nói.

Ồ, tốt đấy! Anh ta quan tâm đến cậu! Niall, được rồi! Và anh ta cũng học ở Trinity?

Connell ho khan, cố xóa đi cảm giác khô khốc trong cổ họng và nói: Vâng. Tôi còn có một người bạn khác, khá thân nhưng năm nay cô ấy tham gia chương trình trao đổi Erasmus.

Cô ấy cũng là bạn đại học?

Chúng tôi đã biết nhau từ hồi trung học và giờ cô ấy cũng ở Trinity. Cô ấy cũng biết Rob, người bạn đã tự tử của chúng tôi. Nhưng cô ấy đang theo chương trình trao đổi, như tôi đã nói.

Cậu thấy Yvonne viết tên Marianne vào sổ ghi chú với chữ M viết hoa. Dạo gần đây, Connell và Marianne nói chuyện với nhau gần như mỗi ngày qua Skype, khi là sau bữa tối, khi lại đêm muộn lúc cô trở về phòng sau một buổi đi chơi. Họ không bao giờ nói về chuyện xảy ra ở Ý. Connell thầm thở phào nhẹ nhõm vì cô không bao giờ đào nó lên. Khi họ gọi cho nhau, video rõ nét nhưng phần hình ảnh thường không khớp với âm thanh, khiến cậu có cảm giác Marianne là một bức hình động và cậu phải tự hình dung thêm. Mọi người ở trường đại học bàn tán về cô kể từ khi cô đi xa. Connell không chắc Marianne có biết rằng những người như Jamie đã ba hoa nọ kia hay không. Thậm chí, cậu còn chẳng phải là bạn bè gì với những người đó và cậu đã nghe được một số điều. Đám con trai say xỉn trong một bữa tiệc từng nói rằng Marianne có sở thích tình dục kì quặc và ảnh nhạy cảm của cô đây rầy trên internet. Connell

không biết nó có thật hay không. Cậu đã tìm kiếm tên Marianne trên mạng nhưng không có gì xuất hiện.

Cô ấy có phải là người mà cậu sẽ tìm đến để chia sẻ cảm giác của mình hay không? Yvonne hỏi.

Vâng, cô ấy đã luôn ủng hộ tôi! Cô ấy, ừ... Thật khó để miêu tả vì chị chưa gặp Marianne bao giờ. Cô ấy thực sự thông minh, thông minh hơn tôi rất nhiều, có thể nói chúng tôi nhìn thế giới theo cách giống nhau. Và chúng tôi đã sống cả đời ở cùng một nơi, đương nhiên, nên cảm giác thật khác khi xa cô ấy.

Nghe có vẻ khó khăn.

Chỉ là... Tôi thấy không thực sự kết nối được với nhiều người. Cậu nói: Chị biết đấy, tôi không phải người hướng ngoại.

Cậu có nghĩ rằng đó một vấn đề mới, hay cậu đã quen rồi?

Tôi quen rồi, chắc thế! Từ hồi còn ở trường trung học, tôi đã thi thoảng có cảm giác bị cô lập, kiểu vậy. Nhưng mọi người yêu mến tôi. Còn ở đây, tôi cảm thấy mọi người không thích tôi cho lắm.

Connell dừng lại, Yvonne dường như nhận ra sự tạm dừng nhưng chị vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Giống với Rob, người bạn đã chết... Connell tiếp tục: Tôi không nói chúng tôi đã từng quá thân thiết hay gì đó nhưng chúng tôi đã là bạn bè.

Chắc chắn rồi!

Chúng tôi không có nhiều điểm chung, về sở thích nọ kia. Và kể cả về quan điểm sống thì chúng tôi cũng không có vẻ tương đồng. Nhưng ở trường trung học, những thứ như thế không thực sự quan

trọng. Chúng tôi chơi chung trong một nhóm, nên chúng tôi là bạn, chị biết đấy.

Tôi hiểu điều đó! Yvonne nói.

Và cậu ấy đã làm một số chuyện mà tôi không đồng tình. Với đám con gái, hành vi của cậu ấy có thể coi là rất tệ. Chị biết đấy, lúc chúng tôi mới mười tám tuổi, tất cả chúng tôi đều hành động như những kẻ ngốc. Nhưng kể cả vậy, tôi vẫn thấy những thứ đó không đúng.

Connell vô thức cắn đầu ngón tay cái rồi lại thả tay xuống đùi.

Tôi đã tưởng khi chuyển đến đây, cuộc sống sẽ tốt hơn... Cậu nói: Chị biết đấy, tôi nghĩ rằng tôi có thể gặp được những người cùng quan điểm và suy nghĩ. Nhưng thành thật mà nói, những người ở đây còn tệ hơn nhiều so với những người ở trường trung học. Ý tôi là, ở đây mọi người chỉ loanh quanh so sánh cha mẹ ai kiếm được nhiều tiền hơn. Theo nghĩa đen ấy, tôi đã thấy điều đó xảy ra.

Connell hít vào, cậu cảm thấy mình đã nói quá nhanh và quá dài nhưng không muốn dừng lại: Tôi đã tưởng mình rời Carricklea để đến với một cuộc sống khác biệt. Nhưng mọi thứ ở đây thật tệ và giờ tôi cũng không thể ngược thời gian được nữa. Ý tôi là, những tình bạn khi xưa đã biến mất. Rob đã biến mất, tôi không bao giờ có thể gặp lại cậu ấy. Tôi không bao giờ có thể lấy lại cuộc sống đó.

Yvonne đẩy hộp khăn giấy trên bàn về phía Connell. Cậu nhìn chăm chú xuống cái hộp in hoa văn màu xanh lá cây, rồi ngược lên Yvonne. Connell chạm vào mặt mình và phát hiện ra rằng cậu đã bắt đầu khóc. Cậu lặng lẽ lấy khăn giấy ra khỏi hộp và lau mắt.

Xin lỗi! Cậu nói.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau nhưng Connell không biết liệu chị ta có đang lắng nghe, có hiểu hay cố gắng hiểu những gì cậu nói hay không.

Những người làm việc trong ban tư vấn như tôi chỉ có thể cố gắng hỗ trợ cảm xúc, suy nghĩ và hành vi của cậu. Yvonne nói: Chúng ta không thể thay đổi hoàn cảnh của cậu nhưng chúng ta có thể thay đổi cách cậu phản ứng với hoàn cảnh. Cậu có hiểu điều tôi muốn nói không?

Có.

Lúc này, Yvonne bắt đầu đưa cho cậu một xấp bảng thăm dò được minh họa bằng các mũi tên lớn chỉ vào những khung văn bản khác nhau. Cậu cầm lấy chúng và giả vờ tỏ ra có ý xem xét chúng sau. Chị ta cũng đưa cho cậu tài liệu về việc đối phó với chứng lo lắng và cậu lại giả vờ là sẽ đọc. Yvonne in một ghi chú để Connell gửi đến dịch vụ y tế của trường, mô tả qua về tình trạng trầm cảm của cậu và cậu nói sẽ trở lại vào phiên trị liệu diễn ra hai tuần sau. Rồi cậu rời khỏi văn phòng.

Vài tuần trước, Connell đã tham dự một buổi đọc sách của một nhà văn đang ghé thăm trường đại học. Cậu ngồi một mình ở phía sau giảng đường, bần khoản về việc đọc qua loa của bản thân, những người khác thì ngồi thành các nhóm nhỏ. Đó là phòng hội trường lớn không có cửa sổ trong toà nhà *Khoa Nghệ thuật*, với những chiếc bàn gấp được gắn vào ghế ngồi. Một phần trong buổi trò chuyện của anh ta đã giới thiệu ngắn gọn cái nhìn tổng quan về công việc của một nhà văn, trong đó có chính bản thân anh ta, một

người đàn ông trẻ khoảng ba mươi tuổi, đứng trên bục giảng và cảm ơn lời mời từ trường đại học. Đến lúc đó, Connell thấy hối hận vì quyết định tham dự của mình. Không khí buổi sự kiện thật ảm đạm và nhàm chán, thiếu năng lượng. Connell không biết tại sao anh ta lại muốn đến đây. Cậu đã đọc vài tuyển tập của tác giả này và thấy chất lượng của chúng không đồng đều nhưng khá tinh tế và có tư tưởng. Giờ đây, Connell nghĩ, những ấn tượng tốt về tác phẩm cũng sẽ bị phá hỏng khi nhìn thấy tác giả trong không gian này, bó buộc theo chương trình, đọc lại các đoạn trích của chính mình cho những thính giả đã đọc nó. Sự cứng nhắc của màn trình diễn khiến cho những quan sát hay ho trong cuốn sách trở thành gượng ép, tách nhà văn khỏi những gì mà anh ta đã viết, như thể anh ta chỉ viết để có thể ba hoa về chuyện viết trước sinh viên trường Trinity. Connell băn khoăn hỏi tại sao những sự kiện văn học như thế này lại diễn ra, ý nghĩa của nó là gì và nó đóng góp gì cho cuộc sống. Kể cả những người tham dự cũng có vẻ chỉ muốn làm màu bằng cách ngồi nghe kiểu tọa đàm thế này.

Sau cuộc trò chuyện là một buổi tiếp đãi với rượu vang bên ngoài giảng đường. Connell muốn rời đi nhưng lại bị vướng vào một nhóm sinh viên đang bàn tán lớn tiếng. Khi cậu cố lách người qua, có người chợt gọi:Ồ, xin chào Connell!

Connell nhận ra cô gái, đó là Sadie Darcy O'Shea. Cô ấy có chung một số lớp tiếng Anh với cậu và cậu biết rằng cô quan tâm đến đời sống văn chương. Sadie cũng chính là người đã gọi Connell là thiên tài từ hồi năm nhất.

Chào. Cậu nói.

Bạn có thích đọc sách không?

Connell nhún vai, đáp: Một chút.

Cậu cảm thấy bồn chồn và muốn rời đi nhưng Sadie tiếp tục gọi chuyện. Cậu xoa lòng bàn tay lên áo.

Bạn không thấy ấn tượng à? Cô ấy lại hỏi.

Mình không biết, mình không thực sự hiểu ý của những điều này.

Chuyện đọc á?

Ừ. Connell nói: Bạn biết đấy, mình không hiểu nó có tác dụng gì.

Mọi người đột nhiên quay mặt sang hướng khác, Connell cũng ngoảnh nhìn theo ánh mắt của họ. Anh chàng nhà văn đang đến gần từ phía giảng đường.

Xin chào, Sadie! Anh ta nói. Connell đã không nhận ra mối quan hệ riêng tư giữa Sadie và chàng nhà văn, cậu cảm thấy ngốc nghếch vì những điều vừa nói.

Màn đọc tuyệt hay! Sadie khen ngợi.

Căng thẳng và mệt mỏi, Connell tránh sang một bên để nhường chỗ cho chàng nhà văn tham gia vào vòng tròn của họ rồi lùi ra xa. Nhưng Sadie kéo tay cậu lại và nói: Connell vừa nói với em rằng cậu ấy không thấy việc đọc trong những buổi tọa đàm thế này có gì hay.

Chàng nhà văn nhìn sang Connell, rồi gật đầu nói: Vâng, tôi cũng thấy thế! Nhàm chán chết được, có phải không?

Connell nhận thấy dáng vẻ đọc sách của anh ta thật giống với cách anh ta trò chuyện và chuyển động lúc bình thường, cậu thấy

ngại vì đã đưa ra một cái nhìn tiêu cực về văn học trước một người vụng về.

Chà, bọn em đánh giá cao nó! Sadie nói.

Tên cậu là gì, Connell gì? Chàng nhà văn hỏi.

Connell Waldron.

Anh ta gật đầu, tự vói lấy một ly rượu vang trên bàn và để những người khác tiếp tục nói. Không hiểu sao, khi cơ hội rời đi cuối cùng cũng xuất hiện, Connell chọn nán lại. Chàng nhà văn uống rượu rồi nhìn cậu.

Tôi thích cuốn sách của anh. Connell nói.

Ồ, cảm ơn! Anh ta đáp: Cậu có định đến quán Stag's Head* để uống thêm không? Tôi nghĩ mọi người đang định thế. Tối hôm đó, họ đã không chịu rời khỏi Stag's Head cho đến tận khi nó đóng cửa. Mọi người đã tranh luận sôi nổi về các buổi tọa đàm văn học. Mặc dù Connell có quan điểm khác với số đông, chàng nhà văn đã đứng về phía cậu, điều đó làm cậu thấy vui vẻ. Sau đó, anh ta hỏi Connell đến từ đâu, Connell bèn đáp là vùng Sligo, một thị trấn có tên Carricklea. Chàng nhà văn gật đầu.

Tôi biết nơi đó, ừ. Anh ta nói: Đã từng có một con hẻm bowling ở đó nhưng chắc đã bị dẹp nhiều năm rồi.

Đúng thế! Connell bắt lời: Tôi từng được tổ chức tiệc sinh nhật ở đó hồi còn nhỏ. Trong hẻm bowling. Nhưng giờ nó không còn nữa, rõ vậy. Như anh đã nói.

Chàng nhà văn nhấp một ngụm trong cốc bia của mình và nói: Sao cậu lại chọn học ở Trinity, cậu có thích nó không?

Connell nhìn Sadie đang ngồi phía bên kia bàn, cái lắc trên tay cô lung lẳng chuyển động.

Nói thật, hơi khó để hòa nhập. Connell đáp.

Chàng nhà văn lại gật đầu, nói: Không hẳn là chuyện xấu. Cậu có thể viết tác phẩm đầu tiên về nó.

Connell bật cười và nhìn xuống vạt áo của mình. Cậu biết đó chỉ là một trò đùa nhưng thật là một suy nghĩ tốt đẹp, rằng có lẽ có lý do nào đó cho tất cả những thứ cậu đang phải chịu đựng.

Connell biết rằng rất nhiều người học ngành văn học ở trường chỉ xem sách như một món trang trí có văn hóa cho vẻ ngoài của họ. Khi ai đó đề cập các cuộc biểu tình liên quan đến vấn đề kinh tế tại Stag's Head, Sadie đã gio tay và nói: Không nói chính trị, làm ơn!

Đánh giá lúc đầu của Connell về việc đọc sách đã không được đồng ý. Đó là một kiểu phản ứng chung của những người trong lớp. Văn học luôn được coi là có khả năng đưa người trí thức đến với những hành trình cảm xúc đặc biệt, để rồi họ có thể cảm thấy vượt trội hơn những người ít học. Ngay cả khi bản thân chàng nhà văn có vẻ tử tế, ngay cả khi cuốn sách của anh ta thực sự sâu sắc, tất cả đám sách vở đều được bán trên thị trường dưới dạng biểu tượng và tất cả các nhà văn đều tham gia ít nhiều vào quá trình tiếp thị. Có lẽ đây là cách để ngành công nghiệp sách kiếm tiền. Văn học, theo cách nó xuất hiện tại các buổi tọa đàm, thật yếu ớt và một chiều. Tuy vậy, tối hôm đó, khi về tới nhà, Connell đã đọc lại một số ghi chú câu chuyện mới của cậu và cảm thấy nhịp đập khoái lạc quen thuộc ngân lên trong cơ thể mình, thỏa mãn như vừa được xem một màn ghi bàn đỉnh cao, như được ngắm nhìn cách ánh nắng rung động

qua những tán lá, hay như nghe thấy tiếng âm nhạc đạt đến từ cánh cửa để mở của một chiếc xe lướt qua bên đường.

Bốn tháng sau (tháng Bảy năm 2014)

Marianne nheo mắt lại cho đến khi màn hình tivi chỉ còn là một hình chữ nhật thuôn dài, mờ mờ tỏa ra ánh sáng màu xanh lục.

Cậu đang ngủ à? Connell hỏi. Marianne yên lặng một lúc rồi mới trả lời: Không.

Connell gật đầu, không rời mắt khỏi trận đấu. Cậu nhấp một ngụm Coke và những viên đá trong ly va vào nhau lách cách. Tay chân cô nặng trĩu. Marianne đang nằm trong phòng Connell ở khu Foxfield, xem Hà Lan thi đấu với Costa Rica để giành một suất vào bán kết World Cup. Phòng cậu trông giống hết hời cấp ba, mặc dù một góc của tấm áp phích hình Steven Gerrard* đã bị xé khỏi tường và cuộn tròn ở đó. Những thứ khác thì vẫn vậy: Cái chao đèn, rèm cửa màu xanh lá cây, rồi cả mấy cái vỏ gối có viền sọc.

Tớ có thể đưa cậu về lúc nghỉ giữa giờ. Connell nói.

Trong một giây, cô không nói gì. Mắt Marianne nhắm lại rồi lại mở ra, tập trung hơn, để cô có thể thấy các cầu thủ di chuyển quanh sân.

Tớ đang làm phiền cậu à? Marianne hỏi.

Không, hoàn toàn không. Chỉ là cậu có vẻ buồn ngủ.

Cho tớ xin một ít Coke được không?

Connell đưa cái ly đến và Marianne ngồi dậy uống, cảm thấy

đang được chăm sóc như một em bé. Khoang miệng đang khô khốc của cô được khóa lấp khi thứ nước ngọt lạnh và ngấm vào lưỡi. Cô uống hai ngụm thật to rồi đưa trả cái ly cho cậu, quệt môi bằng mu bàn tay. Connell nhận cái ly, mắt vẫn không rời khỏi ti vi.

Cậu khát lắm hả? Trong tủ lạnh còn nữa đấy.

Marianne lắc đầu, nằm ngửa xuống với hai tay ôm sau cổ.

Đêm qua cậu đã biến đi đâu thế? Cô chợt hỏi.

À. Lúc nào nhỉ, chắc là tớ đã ở trong phòng hút thuốc một hồi.

Thế rồi cuộc, cậu có hôn cô gái ấy không?

Không. Connell đáp.

Marianne nhắm mắt lại, dùng tay ôm mặt: Trong này nóng quá. Cậu có thấy nóng không?

Tớ có thể mở cửa sổ nếu cậu muốn.

Cô cố trườn về phía cuối giường nơi có cửa sổ và với cái tay nắm mà không phải ngồi dậy. Marianne dừng lại một chút, nhìn xem Connell có để ý đến mình hay không. Cậu đã bắt đầu làm việc trong thư viện trường từ mùa hè và cậu cũng về Carricklea mỗi cuối tuần kể từ khi cô trở lại. Họ thường lái xe lòng vòng khu đồi Strand hoặc thác Glencar. Connell ngồi cắn móng tay và không nói chuyện nhiều. Tháng trước, Marianne có nói Connell không cần về thăm cô nếu cậu không muốn vậy và cậu đã trả lời một cách bình thản rằng: Thực ra thì đó là điều duy nhất tớ muốn làm đấy.

Marianne ngồi dậy và tự mở cửa sổ. Ánh sáng ban ngày đang nhạt dần, không gian bên ngoài có vẻ êm dịu và tĩnh lặng.

Tên cô ấy là gì nhỉ? Marianne hỏi: Cô gái ở quán bar ấy.

Niamh Keenan.

Cô ấy thích cậu.

Tớ không nghĩ bọn tớ có điểm chung đâu. Connell đáp: Eric cứ tìm cậu suốt đêm qua, cậu đã gặp Eric chưa?

Marianne ngồi vắt chân trên giường, đối mặt với Connell. Cậu chống tay, cầm ly Coke ngang ngực.

Ừ, tớ gặp rồi. Cô nói: Thật là kỳ lạ!

Sao thế, chuyện gì đã xảy ra?

Cậu ta say khướt. Tớ không biết. Vì lý do nào đó, Eric quyết định xin lỗi tớ về cách cậu ta hành động hồi còn học cấp ba.

Thật hả? Công nhận là lạ!

Rồi Connell lại xem tivi chăm chú, Marianne cảm thấy được tự do nhìn ngắm chi tiết khuôn mặt cậu. Có lẽ cậu cũng biết cô đang làm thế nhưng lịch sự không nói gì. Chiếc đèn cạnh giường tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, hắt lên các đường nét của Connell, xương gò má, cái trán đang khẽ cau vì sự tập trung, lớp mồ hôi mờ phủ môi trên. Việc đắm chìm vào khuôn mặt Connell luôn mang lại cho Marianne niềm vui nhất định, tùy thuộc vào những gì họ đã trò chuyện trước đó và tâm trạng của hai người. Đối với Marianne, ngoại hình của Connell giống như một bản nhạc yêu thích, mỗi lần nghe lại là một cảm xúc khác biệt.

Cậu ta đã nói một chút về Rob... Cô tiếp tục: Cậu ta nói Rob cũng sẽ muốn xin lỗi. Tớ cũng chẳng biết là Rob có thực sự nói với cậu ta như thế hay không, hay Eric chỉ đoán vậy.

Tớ chắc chắn là Rob sẽ muốn xin lỗi, thật đấy!

Thực lòng thì tớ chẳng thích thế. Tớ ghét ý nghĩ rằng cậu ta có lương tâm theo cách nào đó. Nhưng tớ cũng không ghim mãi những gì đã xảy ra trong lòng. Cậu biết đấy, chuyện chẳng quá nghiêm trọng, hồi đó bọn mình chỉ là trẻ con.

Chuyện chẳng quá nghiêm trọng? Connell lặp lại: Cậu ta đã bắt nạt cậu!

Marianne không nói gì. Thật đúng là họ đã bắt nạt cô. Eric từng gọi cô là đồ ngực lép, một lần, trước mặt mọi người. Rob đã cười cợt, nghiêng người thì thầm điều gì đó vào tai Eric, phải là điều gì quá xúc phạm hoặc thô tục để nói to. Trong đám tang hồi tháng Một, mọi người ba hoa rằng Rob là một người tuyệt vời, tràn đầy sức sống, có hiếu... Nhưng thực ra cậu ta luôn rất bất an, bị ám ảnh về sự nổi tiếng và nổi tuyệt vọng đã khiến cậu ta trở nên tàn nhẫn. Marianne luôn nghĩ rằng sự tàn ác không chỉ làm tổn thương nạn nhân, mà làm tổn thương cả bản thân kẻ đó, thậm chí sẽ là vết cắt sâu và lâu dài hơn. Khi chỉ đơn giản là bị bắt nạt, ta khó có thể nhìn nhận rõ nét về bản thân nhưng khi ta bắt nạt người khác, ta học được những thứ không bao giờ quên được về chính mình.

Sau đám tang, cô dành cả buổi tối để xem trang Facebook của Rob. Rất nhiều bạn học cũ đã để lại bình luận trên tường cậu ta, nói rằng họ nhớ cậu ta biết bao. *Những người này đang làm trò gì thế này*, Marianne thầm nghĩ, *viết lên tường trang mạng xã hội của một người chết?* Những tâm sự phô phang, những dòng viết công khai về sự mất mát, tất cả có thực sự ý nghĩa với ai đó? Và làm gì thì phù hợp khi chúng xuất hiện trên dòng thời gian? Nhấn *thích* để thể hiện sự đồng cảm? Hay cứ thế gạt xuống để tìm kiếm một điều gì hay ho

hơn? Tất cả chỉ khiến Marianne thêm tức giận. Giờ nghĩ lại, Marianne không hiểu sao nó lại khiến cô bận lòng đến thế. Họ đã chẳng làm gì sai. Họ chỉ đau buồn. Tất nhiên, việc viết nọ kia trên tường Facebook của người đã khuất thì không nghĩa lý gì nhưng tất cả những việc khác cũng đều thế cả. Nếu mọi người cư xử vô nghĩa trong đau buồn, thì đó chỉ đơn giản vì cuộc sống con người vốn vô nghĩa và đây là sự thật mà khoảnh khắc đau buồn để lộ ra. Marianne ước rằng mình có thể tha thứ cho Rob, ngay cả khi điều đó chẳng có ý nghĩa gì với cậu ta. Khi cô nghĩ về Rob, đó luôn chỉ là một bóng hình mờ ảo, khuôn mặt khuất đằng sau cánh cửa tủ khóa, đằng sau lớp kính chiếc xe hơi của cậu. *Cậu ta đã từng là ai?* Cô nghĩ, giờ đâu còn ai để trả lời câu hỏi đó?

Cậu có chấp nhận lời xin lỗi của Eric không? Connell hỏi.

Cô gật đầu, nhìn xuống móng tay: Tất nhiên là có rồi. Tớ không muốn khư khư giữ mối thù ghét trong lòng.

May mắn cho tớ. Connell đáp.

Tiếng còi kết thúc hiệp một vang lên và các cầu thủ quay người, cúi thấp bước đi chậm chạp trên sân. Nó vẫn chưa xong. Marianne lấy ngón tay quệt mũi. Connell ngồi thẳng dậy và đặt ly nước lên bàn cạnh giường ngủ. Cô nghĩ cậu sẽ đề nghị đưa cô về một lần nữa nhưng thay vào đó, Connell nói: Cậu có muốn một cây kem không?

Cô trả lời là có.

Đợi tớ một giây! Connell nói và bước ra khỏi phòng, để lại cánh cửa mở.



Marianne đã quay về sống ở nhà lần đầu kể từ khi cô tốt nghiệp phổ thông. Mẹ và Alan làm việc cả ngày, trong khi Marianne chẳng có gì bận rộn ngoài việc ngồi trong vườn nhìn côn trùng bò qua nền đất. Cô pha cà phê, quét sàn, lau chùi đồ đạc. Ngôi nhà lúc này không còn sạch sẽ như trước vì Lorraine đã nhận việc toàn thời gian ở khách sạn và họ vẫn chưa tìm được người thay thế. Không có Lorraine, ngôi nhà không phải là một nơi đáng sống. Thỉnh thoảng, Marianne đến Dublin trong ngày, cô và Joanna thường mặc áo hai dây lang thang quanh đường chính, tay cầm chai nước. Evelyn, bạn gái của Joanna, cũng tham gia khi không phải lên lớp hay làm việc. Cô ấy luôn luôn ân cần với Marianne và tỏ ra thích thú khi nghe về cuộc sống của Marianne. Marianne vui mừng cho Joanna và Evelyn đến nỗi chỉ cần thấy họ bên nhau hoặc nghe Joanna nói đầy trêu mến với Evelyn qua điện thoại: *Được rồi, yêu em, hẹn gặp lại!* cũng đủ khiến cô thấy may mắn. Nó cho Marianne thấy niềm hạnh phúc thực sự, mặc dù đó là cánh cửa mà cô không thể tự mở ra hoặc chạm đến.

Họ đã đi biểu tình phản đối cuộc chiến ở Gaza vào tuần trước với Connell và Niall. Có hàng ngàn người ở đó, mang theo băng rôn, loa và biểu ngữ. Marianne muốn cuộc sống của mình có ý nghĩa nào đó, cô muốn góp phần ngăn chặn bạo lực mà những kẻ mạnh gây ra đàn áp kẻ yếu và cô nhớ lại khoảng thời gian cách đây vài năm, khi cô còn cảm thấy lạnh lợi, trẻ trung, mạnh mẽ đến mức mọi thứ đều là có thể. Chỉ là giờ cô biết mình chẳng mạnh mẽ chút nào, cô sẽ sống và chết trong một thế giới mà bạo lực là công cụ áp bức những người vô tội còn sự giúp đỡ của cô lại quá đỗi nhỏ nhoi. Thật

khó nhọc để bản thân chấp nhận ý tưởng rằng mình vô dụng, cô thà không giúp đỡ ai còn hơn là cố làm một việc quá nhỏ bé và yếu đuối nhưng đó cũng không phải là điều cô muốn. Cuộc biểu tình diễn ra rất ồn ào và chậm chạp, nhiều người đã đánh trống và cầu nguyện, màng âm thanh đặc quánh như có thể khiến không gian rạn vỡ. Họ đã diễu hành qua cầu O'Connell với dòng Liffey róc rách chảy bên dưới. Thời tiết nóng nực, vai Marianne bị cháy nắng.

Connell chờ cô trở lại Carriclea tối hôm đó, mặc dù Marianne nói sẽ đi tàu. Cả hai đều rất mệt mỏi trên đường về nhà. Khi lái xe qua khu Longford, họ bật radio, người ta đang phát bài *White Lies* (Những lời nói dối vô hại), bài hát từng cực kì thịnh hành hồi hai người còn học cấp ba. Không giảm thanh cũng không cố nói to để giọng cậu được nghe rõ hơn trên nền nhạc, Connell lặng lẽ bảo: Cậu biết là tớ yêu cậu.

Rồi Connell không nói gì nữa. Marianne cũng nói cô yêu cậu, Connell chỉ gật đầu và tiếp tục lái xe như không có gì xảy ra, như thể nó đã thực sự chưa từng xảy ra.

Giờ đây, Alan làm việc cho Hội đồng quận. Anh ta thường về nhà vào buổi tối và loay quanh tìm kiếm cô. Marianne ngồi trong phòng mình cũng có thể nhận ra khi nào thì Alan về vì anh ta luôn mang cả giày vào nhà. Anh ta gõ cửa phòng cô nếu không thấy cô trong phòng khách hoặc nhà bếp.

Tao chỉ muốn nói chuyện với mày. Anh ta nói: Tại sao mày lại hành động như thế mày sợ tao? Hãy nói chuyện một tý xem nào!

Marianne buộc phải bước đến mở cửa và Alan sẽ khơi lại cuộc cãi vã giữa họ từ đêm trước. Cô nói cô thấy mệt mỏi và muốn đi

ngủ nhưng anh ta sẽ không chịu rời đi cho đến khi cô xin lỗi vì cuộc cãi vã trước đó. Vì vậy, Marianne đã xin lỗi còn anh ta bảo: Mà nghĩ tao là một thằng anh tồi tệ.

Cô tự hỏi liệu điều đó có đúng không.

Tao luôn cố gắng đối xử tốt với mày. Anh ta tiếp tục: Nhưng mày luôn ném nó trả lại tao.

Marianne không nghĩ rằng mình có làm thế nhưng đằng nào thì Alan cũng nghĩ như vậy. Không có gì tệ hơn chuyện này, lặp đi lặp lại mọi nơi mọi lúc, không gì khác, những ngày trong tuần trống rỗng kéo dài, quét qua mặt nước và xả bọt xuống bồn rửa.



Connell trở lại phòng và ném cho cô hộp kem được bọc trong lớp vỏ nhựa sáng bóng. Marianne cầm nó trong tay rồi áp lên má, cái lạnh tỏa ra thật ngọt ngào. Cậu ngồi dựa người vào đầu giường, bóc vỏ hộp kem của mình.

Cậu có hay gặp Peggy ở Dublin không? Cô hỏi: Hoặc bất kỳ ai trong nhóm đó?

Cậu dừng lại, ngón tay kê rắc trên cái bọc nhựa, nói: Không! Tôi tưởng cậu đã nghỉ chơi với họ, phải không?

Tớ chỉ hỏi cậu có bao giờ nghe gì từ họ không thôi.

Không. Nếu có gặp thì tớ cũng chẳng có gì nhiều để nói với họ đâu.

Cô kéo mở lớp vỏ nhựa và liếm thử mặt trong cái nắp, chỗ kem có màu cam với mùi vani. Trên lưỡi cô, những hạt kem nhỏ không

rõ vị.

Tớ đã nghe rằng Jamie không vui cho lắm. Connell nói thêm.

Tớ nghĩ anh ta đã nói một số điều không hay về tớ.

Ừ. Tớ đã không nói chuyện trực tiếp với anh ta. Nhưng tớ có nghe anh ta ba hoa mấy việc. Là vậy đấy.

Marianne nhướn mày như thích thú. Hồi đầu nghe được những tin đồn lan truyền về mình, cô chẳng thấy nó vui chút nào. Cô thường hỏi đi hỏi lại Joanna rằng ai nói, nói gì. Joanna không chịu hé răng. Cô ấy bảo chẳng nào thì trong vài tuần nữa mọi người cũng sẽ quên ngay.

Mọi người cư xử cứ như bọn trẻ con trước mấy chuyện tình dục ấy. Joanna nói: Những gì họ bàn tán về đời sống tình dục của cậu có khi còn dữ dội hơn thực tế ấy chứ.

Marianne đã quay lại chỗ Lukas và yêu cầu anh ta xóa tất cả những bức ảnh chụp cô, dù sao anh ta cũng chưa từng đăng chúng lên mạng. Thị phi bao quanh cô như một tấm vải liệm. Marianne khó có thể nhìn xuyên qua nó. Tấm vải bắt lấy hơi thở của cô, châm chích trên da cô. Cảm giác như thể cuộc sống của cô đã kết thúc. Nó kéo dài trong bao lâu? Hai tuần, hay nhiều hơn thế? Sau đó, tất cả qua đi, một chương ngắn của thanh xuân kết thúc, cô đã sống sót, thế là xong.

Cậu chưa bao giờ đề cập về mấy tin đồn đó. Cô nói với Connell.

Chà, tớ nghe nói Jamie đã bức mình khi bị cậu đá và anh ta đi khắp nơi nói linh tinh. Kiểu đó thậm chí còn không phải là tin đồn, mà chỉ là cách cư xử của những thằng trẻ trâu. Chẳng có ai là thực

sự quan tâm đâu.

Chỉ là danh tiếng của tớ đã bị thiệt hại.

Và làm thế nào mà danh tiếng của Jamie lại không hề hấn gì? Connell nói: Anh ta mới là người gây ra tất cả.

Marianne nhìn lên và thấy Connell đã ăn xong hộp kem rồi. Cậu nghịch cây thìa gỗ trong tay. Cô cũng chỉ còn lại một chút kem, Marianne liếm chỗ kem vani còn sót lại đang lấp lánh phản chiếu ánh đèn ngủ.

Với đám con trai thì khác... Cô nói.

Ừ, tớ bắt đầu thấy rồi!

Marianne ăn sạch hộp kem và xem xét nó kĩ càng. Connell không nói gì trong vài giây, rồi bảo: Thật tốt khi Eric xin lỗi cậu.

Tớ biết! Cô nói: Mọi người ở trường đã tỏ ra rất tử tế kể từ khi tớ trở về. Mặc dù tớ chưa bao giờ cố gặp gỡ họ.

Có lẽ cậu nên.

Tại sao? Cậu nghĩ tớ cộc tính quá à?

Không, tớ chỉ nghĩ có khi cậu không nên một mình mãi như thế. Connell nói.

Cô dừng lại, cái thìa gỗ nằm im giữa ngón trỏ và ngón giữa.

Tớ quen rồi! Cô nói: Tớ đã một mình rất lâu trong đời, thật đấy!

Connell gật đầu, cau mày: Ừ. Tớ hiểu cảm giác của cậu.

Cậu có từng thấy cô đơn khi ở cùng Helen không?

Tớ cũng không biết nữa. Thi thoảng. Không phải lúc nào tớ cũng cảm thấy hoàn toàn được là chính mình trước cô ấy.

Marianne nằm ngửa xuống, gối đầu lên gối, chân duỗi thoải mái

trên giường. Cô nhìn ánh điện sáng mờ, cái chao đèn màu xanh lục từ nhiều năm trước giờ phủ đầy bụi.

Connell. Marianne gọi: Cậu có nhớ lúc bọn mình cùng nhau nhảy tối qua?

Ừ, có.

Trong một khoảnh khắc, cô chỉ muốn nằm đây, kéo dài sự im lặng căng thẳng và nhìn chăm chăm vào ánh đèn, tận hưởng cảm giác được ở đây, trong chính căn phòng này một lần nữa, cùng với cậu chuyện trò không biết mệt nhưng thời gian hờ hững trôi đi.

Sao thế? Cậu hỏi.

Tớ đã làm gì khiến cậu khó chịu à?

Không. Sao cậu lại hỏi thế?

Lúc cậu rời đi và cứ thế để mặc tớ ở đó... Marianne nói: Tớ đã cảm thấy khó xử. Tớ nghĩ có lẽ cậu đi tìm cô gái tên Niamh hay gì đó, đó là lý do tại sao tớ hỏi về cô ấy. Tớ không biết.

Tớ đâu phải cứ thế rời đi. Tớ đã hỏi cậu có muốn ra ngoài hút thuốc không và cậu nói không.

Marianne chống khuỷu tay ngồi lên và nhìn cậu chăm chú. Connell có vẻ ngại ngùng, tai cậu đỏ ửng.

Cậu đâu có hỏi. Cô nói: Cậu bảo, *tớ ra ngoài hút thuốc đây*, rồi cậu bỏ đi.

Không, tớ hỏi cậu có muốn ra ngoài hút thuốc không và cậu lắc đầu.

Có lẽ tớ đã nghe nhầm.

Chắc là nghe nhầm đấy. Tớ nhớ rõ là đã hỏi cậu mà. Nhưng lúc

đó nhạc to quá, thế đấy.

Họ lùi vào một khoảng lặng khác. Marianne lại nằm ngửa ra, nhìn lên ánh đèn, cô cảm thấy khuôn mặt mình bừng sáng.

Tớ cứ tưởng cậu khó chịu với tớ. Marianne thì thầm.

Ừ, xin lỗi. Tớ không khó chịu với cậu đâu.

Sau một hồi, Connell nói thêm: Tớ nghĩ tình bạn của chúng ta sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, nếu như... một số thứ khác đi.

Cô đưa tay lên trán. Cậu chợt ngưng.

Cái gì khác đi? Marianne hỏi.

Tớ cũng không biết.

Marianne có thể nghe tiếng Connell thở. Cô cảm thấy mình đã kéo cậu vào cuộc trò chuyện này và giờ cô dè dặt không muốn đẩy chủ đề đi xa hơn.

Cậu biết đấy, tớ sẽ không nói dối. Connell lên tiếng: Hiển nhiên là tớ bị cậu hấp dẫn. Tớ không viện cớ gì cho việc đó. Tớ chỉ cảm thấy mọi thứ sẽ bớt khó khăn hơn nếu đơn giản hóa một số thứ.

Marianne đưa tay lên ngực, cảm nhận sự phập phồng của lồng ngực.

Cậu có nghĩ sẽ tốt hơn nếu chúng ta chưa bao giờ bên nhau? Marianne nói.

Tớ không biết. Đối với tớ, thật khó để tưởng tượng cuộc sống theo cách đó. Kiểu như, không biết tớ sẽ học trường nào hoặc đang ở đâu.

Cô dừng lại, để suy nghĩ quay vòng một lúc trong đầu, tay vẫn giữ trên bụng.

Thật là buồn cười khi có những quyết định ta đưa ra chỉ bởi vì ta thích một ai đó... Cậu nói: Và rồi cả cuộc đời ta khác đi. Tớ nghĩ bọn mình đang ở độ tuổi thật kỳ lạ, độ tuổi mà cuộc sống thay đổi rất nhiều chỉ vì những quyết định nhỏ. Nhưng nói chung, cậu là một người có ảnh hưởng tích cực đến tớ. Tớ nghĩ, mình chắc chắn là một người tốt hơn trước. Nhờ có cậu.

Marianne nằm yên, thở thật đều. Mắt cô đỏ hoe nhưng cô không buồn đưa tay chạm vào nó.

Hồi bọn mình bên nhau vào năm nhất đại học, cậu có thấy cô đơn không?

Không! Còn cậu?

Không! Thi thoảng tớ vẫn thấy khó khăn nhưng không hề cô đơn. Tớ không bao giờ cảm thấy cô đơn khi ở cùng cậu.

Ừm. Connell nói: Đó là khoảng thời gian tuyệt vời nhất cuộc đời tớ, thật đấy. Tớ không nghĩ rằng trước đó mình có thể hạnh phúc được như thế!

Cô lần tay xuống bụng, ấn hơi tràn ra khỏi cơ thể, rồi lại hít vào.

Đêm qua, tớ đã thực sự muốn cậu hôn tớ. Marianne nói.

Ồ!

Ngực cô chầm chậm căng lên rồi lại hạ xuống.

Tớ cũng muốn vậy! Connell nói: Tớ đoán bọn mình đã không hiểu nhau.

Ừ, nhưng không sao!

Connell hắng giọng: Tớ không biết điều gì là tốt nhất cho chúng ta. Tất nhiên là được nghe những lời này của cậu, tớ vui lắm.

Nhưng, trong quá khứ của chúng ta, mọi thứ chưa bao giờ kết thúc tốt đẹp. Cậu biết đấy, cậu là người bạn thân nhất của tớ. Tớ không muốn mất cậu vì bất kỳ lý do gì.

Hắn rồi, tớ hiểu ý cậu.

Mắt Marianne ngấn lệ, cô phải đưa tay lên dụi để ngăn nước mắt chảy thành giọt.

Tớ có thể nghĩ thêm về nó không? Cậu nói.

Tất nhiên!

Tớ không muốn cậu nghĩ rằng tớ không trân trọng chuyện này.

Marianne gật đầu, quệt mũi. Cô tự hỏi nếu bây giờ mình có thể quay mặt ra cửa sổ để cậu không thấy cô thì sẽ ra sao?

Cậu đã luôn rất ủng hộ tớ... Connell nói: Trước chứng trầm cảm và tất cả mọi thứ khác, giờ tớ ổn hơn rồi. Cậu thực sự đã giúp tớ rất nhiều!

Cậu không nợ tớ bất cứ điều gì!

Ừ, không, tớ biết! Ý tớ đâu phải vậy!

Marianne ngồi dậy, vung vẩy hai chân bên giường, úp mặt xuống tay.

Tớ thấy hơi lo đấy! Connell nói: Tớ hy vọng cậu không nghĩ là tớ đang từ chối cậu.

Đừng lo! Mọi thứ đều ổn cả! Chắc là tớ nên về thôi, có được không?

Để tớ đưa cậu về!

Cậu không muốn bỏ lỡ hiệp hai đúng không? Marianne nói: Tớ đi bộ cũng được, ổn mà.

Marianne bắt đầu mang giày.

Suýt nữa thì tớ quên mất trận đấu đấy.

Connell không dậy hay lục tìm chìa khóa xe. Marianne đứng lên, phúi thẳng váy. Cậu ngồi trên giường ngắm nhìn cô, vẻ mặt chăm chú, gần như là căng thẳng.

Được rồi! Cô nói: Tạm biệt nhé.!

Connell với lấy bàn tay Marianne, cô để cậu nắm lấy nó mà chẳng cần suy nghĩ. Ngón tay cái của Connell miết trên đốt tay Marianne. Rồi cậu đưa lên miệng, đặt một nụ hôn lên đó. Cô thấy thoải mái lạ lùng trước cảm giác sắp bị nghiền nát dưới sức nặng của cậu chèn ép lên cô, sự ngây ngất được làm hài lòng cậu. Cậu thật ngọt ngào! Marianne nói. Connell gật đầu. Cô cảm thấy một cơn phấn khích dâng lên trong cơ thể, chạy xuống xương chậu và lan khắp lưng.

Tớ lo lắng đấy! Connell nói: Tớ tưởng mình đã tỏ rõ là không muốn cậu rời đi.

Cô hạ giọng thì thầm: Tớ chẳng thấy cậu tỏ rõ chút nào.

Connell đứng dậy, trước mặt cô. Như một con thú đã được huấn luyện, cô lặng yên, mọi dây thần kinh căng lên chờ đợi. Cô muốn khóc thút thít thành tiếng. Connell đặt tay lên hông Marianne và cô để cậu hôn lên đôi môi đang hé mở của mình. Cảm giác dữ dội gần như khiến cô lịm đi.

Tớ thích lắm! Cô nói.

Thật vui khi nghe cậu nói thế! Tớ tắt tivi đi nhé! Có được không?

Marianne nằm xuống giường trong khi Connell tắt tivi. Cậu

quay lại bên cạnh cô và họ lại hôn nhau. Từng cái động chạm như có chất gây nghiện. Sự thích thú đến mức ngây ngốc dâng lên, Marianne muốn cởi bỏ quần áo. Cô nằm ngửa ra và cậu áp thân thể mình lên cô. Đã mấy năm rồi kể từ lần cuối họ bên nhau. Marianne cảm nhận được sự phấn khích của Connell khi chạm vào hông cô và cô run rẩy vì bị trừng phạt bởi ham muốn.

Này... Connell nói: Tớ đã rất nhớ cậu!

Không ai giống như cậu!

Chà, tớ thích cậu hơn tất cả những người khác.

Connell tiếp tục hôn Marianne, bàn tay cậu lang thang khắp người cô. Marianne như là một vực thẳm mà chỉ Connell mới có thể chạm tới, một khoảng không trống vắng vẫn chờ đợi được cậu lấp đầy. Vô thức, cô bắt đầu cởi bỏ quần áo, không gian lặng im, chỉ còn tiếng cậu tháo thắt lưng. Thời gian dường như có thể giãn nở, bị kéo dài bởi âm thanh và chuyển động. Marianne úp người trên tấm nệm, cậu chạm tay lên đùi cô. Cơ thể cô, theo cách nào đó, giống như một món đồ, mặc dù nó đã qua tay nhiều người và bị sử dụng sai mục đích nhưng rốt cuộc nó luôn thuộc về Connell, cô cảm thấy như đang trả lại nó cho cậu.

Tớ không có bao cao su! Cậu nói.

Không sao, tớ đã uống thuốc.

Cậu vuốt tóc cô. Marianne cảm thấy những ngón tay của Connell cọ vào gáy.

Cậu có thích thế này không? Connell hỏi.

Tớ thích những gì cậu thích!

Connell nằm trên Marianne, một tay chống trên nệm, bên cạnh khuôn mặt cô, một tay luồn trong tóc.

Tớ đã không làm chuyện này một thời gian rồi. Cậu nói.

Không sao đâu!

Khi cậu ở bên trong, cô nghe thấy tiếng khóc của chính mình hết lần này đến lần khác, nhưng tiếng khóc kỳ lạ, đơn giản. Marianne muốn giữ chặt lấy Connell nhưng không thể, bàn tay cô vô dụng cào vào chăn. Cậu cúi xuống để khuôn mặt lại gần bên tai cô hơn một chút.

Marianne ơi! Connell thì thầm: Chúng mình có thể tiếp tục chuyện này được không, vào cuối tuần tới chẳng hạn?

Bất cứ khi nào cậu muốn!

Connell lại chạm vào tóc. Marianne, chỉ đơn giản là giữ nó trên tay: Bất cứ khi nào tớ muốn, thật không?

Cậu có thể làm bất cứ điều gì cậu muốn với tớ.

Cậu rên rỉ sâu trong cổ họng, ngả vào cô gần thêm một chút: Điều đó thật là thích!

Giọng Marianne trở nên khàn khàn, cô nói: Cậu thích tớ nói thế à?

Ừ, thích rất nhiều!

Cậu sẽ nói tớ thuộc về cậu chứ?

Ý là sao? Connell hỏi lại.

Marianne không nói gì, chỉ thở nặng nề dưới lớp chăn và cảm nhận làn hơi ấm nóng phả lại trên mặt. Connell im lặng chờ đợi cô nói điều gì đó.

Cậu sẽ đánh tớ chứ? Marianne bảo.

Trong vài giây, không gian hoàn toàn im lặng, thậm chí cả hơi thở Connell cũng lặn đi.

Không! Cậu đáp: Tớ không muốn làm thế! Tớ xin lỗi!

Cô trầm ngâm.

Được chứ?

Cô vẫn không nói gì.

Cậu có muốn tớ dừng lại không? Connell rụt rè hỏi.

Cô gật đầu, cảm nhận trọng lượng của cậu rời khỏi mình, thế giới đột nhiên lại trống rỗng và lạnh buốt. Connell ngồi trên giường, kéo chăn phủ lên người. Marianne úp mặt nằm đó không động đậy, cô không nghĩ được lúc này nên làm gì thì phù hợp.

Cậu có ổn không? Connell hỏi: Tớ xin lỗi vì không muốn làm những điều đó, tớ chỉ thấy rất kì quặc. Ý tớ là, nó không quá kì quặc, nhưng... Tớ cũng không biết. Tớ không nghĩ rằng đó là ý tưởng hay.

Ngực và mặt cô đau nhói vì tư thế nằm, Marianne hỏi: Cậu có nghĩ tớ kì quặc không?

Tớ không nói thế. Ý tớ là, cậu biết đấy, tớ không muốn mọi thứ trở nên kỳ lạ giữa chúng ta.

Marianne chợt cảm thấy nóng ran, cái nóng cháy bỏng chạy khắp da và lên cả hốc mắt cô. Cô ngồi dậy, đối mặt với cửa sổ, gạt những lọn tóc vương trên mặt xuống.

Tớ muốn về nhà, có được không? Marianne nói.

Tất nhiên là được! Nếu cậu muốn!

Cô tìm nhặt quần áo của mình lên và mặc chúng vào. Connell cũng bắt đầu mặc quần áo, cậu nói rằng sẽ lái xe đưa cô về nhà nhưng cô đáp là muốn đi bộ. Họ gần như đã ở trong một cuộc thi xem ai mặc đồ nhanh hơn và nhờ bắt đầu trước, Marianne chiến thắng, cô liền vội vã xuống cầu thang. Connell cố chạy theo nhưng chỉ kịp nhìn thấy cánh cửa đóng sầm lại. Ra đến ngoài đường, Marianne thấy mình thật trẻ con, sập cửa lại trong khi Connell ở đằng sau. Điều gì đó đã đến với cô, cô không biết nó là gì. Nó khiến Marianne nhớ lại cảm giác hồi ở Thụy Điển, một cảm giác trống rỗng, như thể sự sống đã rời bỏ mình. Cô ghét kiểu người mà cô đã trở thành nhưng lại quá yếu đuối để thay đổi. Thậm chí đến cả Connell cũng không chấp nhận được, cô đã trượt đi quá xa. Ngày còn học cấp ba, họ giống nhau, bối rối và đau khổ. Và cô đã tin rằng, nếu hai người có thể trở lại vị trí đó cùng nhau, mọi thứ sẽ về như xưa. Nhưng giờ thì Marianne biết rằng suốt những năm qua, Connell đã học được cách hòa nhập vào thế giới, dẫu chậm chạp và đau đớn, một quá trình tự điều chỉnh ổn định, trong khi cô càng ngày càng hao mòn, xa dần khỏi chuẩn mực, trở thành một thứ méo mó không thể nhận ra và hai người nào còn điểm chung gì nữa.

Cô về đến nhà lúc quá mười giờ đêm. Xe của mẹ cô không ở trong gara, phòng khách thật lạnh lẽo và trống rỗng. Marianne tháo giày ra, cất vào tủ, treo túi xách lên móc áo, cào tay lên đầu để vuốt thẳng tóc.

Ở cuối hành lang, Alan xuất hiện từ phía căn bếp với một chai bia trên tay.

Mày đã đi đâu? Anh ta hỏi.

Nhà Connell.

Anh ta đến đứng trước cầu thang, vung vẩy cái chai bên cạnh.

Mày không nên tới đó! Anh ta nói.

Marianne nhún vai. Cô biết một cuộc tranh cãi sắp nổ ra và cô chẳng thể làm gì để ngăn chặn. Nó vây kín lấy Marianne từ mọi hướng và ở đó, mọi nỗ lực chỉ là vô nghĩa, sự lảng tránh cũng không thể giúp cô thoát ra.

Em tưởng anh thích cậu ta! Marianne nói: Hồi còn học cấp ba anh đã thích Connell mà.

Ừ, làm thế nào mà hồi đó tao biết được là thằng đấy có vấn đề thần kinh? Nó phải dùng thuốc và trị liệu đủ thứ, mày biết không?

Giờ cậu ấy khá ổn rồi, em nghĩ vậy.

Thế nó quanh quẩn bên mày để làm gì? Alan hỏi.

Anh đi mà hỏi Connell.

Marianne cố gắng đi đến chỗ cầu thang nhưng Alan đã đặt cánh tay rảnh rỗi của mình lên lan can.

Tao không muốn cả cái thị trấn này bàn tán rằng thằng dờ đấy đang *phang* em gái tao. Alan nói.

Em muốn về phòng, làm ơn đi!

Alan nắm chặt chai bia: Tao không muốn mày đến gần nó thêm một lần nào nữa! Tao cảnh báo mày đấy! Mọi người đang xì xào về mày rồi!

Em không thể tưởng tượng cuộc sống sẽ như thế nào nếu cứ phải quan tâm đến những gì mọi người nghĩ về mình.

Trước khi Marianne nhận thức được chuyện gì sắp xảy ra, Alan

nâng cánh tay lên và ném cái chai vào cô. Nó vỡ tan trên trên nền gạch đằng sau. Theo cách nào đó, Marianne biết anh ta không thực sự muốn làm đau cô, họ chỉ đứng cách nhau vài bước và cái chai đã bay trượt ra. Marianne chạy qua Alan lên cầu thang. Cô cảm thấy mạch trong cơ thể đập loạn bất chấp tiết trời lạnh lẽo. Anh ta quay người đuổi theo Marianne, cô cố gắng trốn vào phòng thật nhanh, đóng sầm cửa, trước khi Alan đến nơi. Anh ta thử xoay chốt cửa và cô phải gắng sức giữ chặt để nó khỏi bật ra. Alan bực tức đá mạnh vào cánh cửa. Cơ thể cô rung lên bởi sự tập trung của tất cả adrenaline* trong cơ thể.

Mày điên à! Alan nói: Mở cái cửa chết tiệt này ra, tao đã làm gì?

Tựa trán trên bề mặt nhẵn mịn của tấm cửa gỗ, cô nói: Làm ơn hãy để em yên! Anh đi ngủ đi, có được không? Em sẽ dọn dẹp tầng dưới, em sẽ không nói gì với mẹ!

Mở cửa! Anh ta rít lên.

Marianne dựa toàn bộ sức nặng của cơ thể vào cánh cửa, hai tay cô nắm lấy tay cầm, đôi mắt nhắm nghiền. Từ nhỏ, cuộc sống của cô đã luôn bất thường, cô biết điều đó. Nhưng có quá nhiều thứ được thời gian che đậy, như những chiếc lá rụng rơi phủ kín một mảnh đất và cuối cùng hòa lẫn vào đất. Những điều xảy ra với cô cũng được chôn vùi trong tầng đất nơi cơ thể cô. Marianne luôn cố gắng trở thành một người tốt. Nhưng sâu thẳm, cô biết mình là một kẻ xấu xa, hư hỏng, sa ngã. Và tất cả nỗ lực để trở nên đúng đắn, để có những quan điểm lành mạnh, để nói những lời hoa mỹ, tất cả, chỉ là lớp ngụy trang thứ bị chôn vùi sâu trong cô, phần xấu xa của cô.

Đột nhiên, Marianne cảm thấy cái nắm cửa trượt đi ngay dưới

tay mình và trước khi cô có thể bước lùi lại, nó bật mở. Marianne nghe thấy một tiếng ồn lớn khi nó đập mạnh vào mặt cô, mắt nổ đom đóm. Cô lùi lại còn Alan bước vào. Xung quanh vang lên những tiếng chuông nhưng nó không giống như một thứ âm thanh thật sự, nó là tiếng va chạm của hai tấm kim loại tưởng tượng ở đâu đó trong hộp sọ của cô. Mũi Marianne chảy máu ròng ròng. Alan đang ở trong phòng. Cô sờ thử lên mặt rồi nhìn xuống để thấy những ngón tay dính đầy máu, thứ máu ấm nóng, ướt đẫm. Alan đang nói gì đó. Máu nhỏ giọt từ khuôn mặt cô. Tâm nhìn của Marianne chợt thành méo mó và những cái chuông càng kêu dữ dội.

Mày sẽ đổ lỗi cho tao đúng không? Alan nói.

Marianne đưa tay trở lại mũi. Máu chảy nhiều đến nỗi cô không thể ghì lại bằng bàn tay của mình. Máu đọng thành dòng, qua miệng và xuống cằm, cô có thể cảm nhận được. Marianne nhìn thấy từng giọt nặng trĩu rót trên tấm thảm màu xanh dưới chân.

Năm phút sau (tháng Bảy năm 2014)

Trong bếp, cậu lấy một lon bia ra khỏi tủ lạnh và ngồi xuống bàn mở nó. Sau một phút, cửa trước mở ra và Connell nghe thấy tiếng lách cách từ chùm chìa khoá của Lorraine. Mẹ à? Cậu gọi đủ to để mẹ có thể nghe thấy. Lorraine bước vào và đóng cửa bếp. Tiếng giày Lorraine lép nhép chạm vào sàn, giống như âm thanh ẩm ướt của một đôi môi. Cậu nhận thấy một con bướm đêm đang đậu ở mép chao đèn, không hề động đậy. Lorraine khẽ đặt tay lên đỉnh đầu cậu.

Marianne về nhà rồi hả? Lorraine hỏi.

Vâng.

Trận đấu kết thúc thế nào?

Con không biết! Cậu đáp: Hình như phải đá penalties mẹ ạ.

Lorraine rút một chiếc ghế ra và ngồi xuống cạnh Connell. Cô ấy bắt đầu tháo những chiếc cặp ghim ra khỏi tóc và để chúng lên mặt bàn. Cậu nhấp một ngụm bia và đợi nó ấm lên trong miệng rồi mới nuốt. Con bướm đêm vỗ vỗ cánh. Tấm rèm phía trên bồn rửa nhà bếp đang được kéo lên và cậu có thể nhìn thấy dáng hình đen kịt của rặng cây trên nền trời tím sẫm.

Và con đã có một ngày tốt đẹp, cảm ơn mẹ vì đã hỏi han? Lorraine nói.

Con xin lỗi!

Con trông hơi buồn đấy. Có chuyện gì xảy ra à?

Cậu lắc đầu. Lần cuối gặp Yvonne vào tuần trước, chị ta đã nói rằng Connell có vẻ đang *tiến bộ*. Các chuyên gia chăm sóc sức khỏe tâm thần luôn sử dụng kiểu từ ngữ cảnh giả như thế, chữ nghĩa được lau sạch như một tấm bảng trắng, không biểu hiện chút cảm xúc hay tình thái nào. Yvonne cũng muốn biết ý niệm của Connell trước hai chữ *thuộc về*.

Cậu từng nói rằng cậu cảm thấy bị mắc kẹt giữa hai nơi, rằng không thực sự cảm thấy thuộc về quê nhà nhưng cũng không hòa nhập được ở đây. Cậu vẫn còn thấy thế à?

Connell chỉ nhún vai. Thuốc men đang thực hiện công việc thúc đẩy phản ứng hóa học bên trong não cậu, bất kể cậu làm gì hay nói gì. Connell thức dậy và tắm rửa mỗi sáng, cậu đến làm việc trong thư viện, thôi nghĩ đến việc gieo mình xuống một cây cầu. Cậu uống thuốc và cuộc sống cứ thế tiếp diễn.

Những chiếc cặp tóc nằm đầy trên mặt bàn, Lorraine tháo lỏng nút buộc tóc ra.

Con đã nghe chuyện Isa Gleeson đang có bầu chưa? Lorraine hỏi.

Con nghe rồi.

Cô bé là bạn cũ của con nhỉ.

Cậu vói lấy lon bia và lắc lắc nó trong tay. Isa là cô bạn gái đầu tiên của Connell. Cô thường gọi điện thoại đến nhà cậu vào buổi tối hồi họ mới chia tay. Lorraine sẽ là người bắt máy. Từ trong phòng

mình, dưới lớp chăn ấm, cậu nghe được Lorraine nói: Cô xin lỗi, cháu yêu, nhưng giờ thằng bé không nghe máy được. Có lẽ, cháu có thể nói chuyện với Connell ở trường.

Đạo họ đi chơi cùng nhau, Isa còn niềng răng, giờ chắc hết rồi. Isa, phải rồi. Cậu từng thấy ngại ngùng khi ở bên cạnh cô. Cô từng làm những điều ngu ngốc để khiến Connell ghen tuông và rồi vờ như ngây thơ, như thế cả hai không quá rõ về những gì cô đã cố làm. Có lẽ Isa thực sự nghĩ cậu ngốc nghếch đến mức đó, hoặc chính Isa mới là người ngốc nghếch. Connell ghét mấy chuyện đó. Cậu lảng dần khỏi cô, cho đến cuối cùng, qua một tin nhắn, cậu nói không muốn làm bạn trai của cô thêm nữa. Hai người đã không gặp nhau vài năm rồi.

Con không hiểu tại sao cô ấy lại giữ đứa trẻ. Cậu nói: Mẹ có nghĩ cô ấy là một trong những người phản đối việc phá thai không?

Ôi chao, đó có phải là lý do duy nhất khiến phụ nữ quyết định sinh con không? Chỉ vì mấy quan điểm nhân sinh lạc hậu?

Con nghe bảo cô ấy không đến với bố đứa bé. Con không biết liệu cô ấy thậm chí còn có việc làm hay không.

Hồi có con mẹ cũng thất nghiệp đấy. Lorraine nói.

Connell chăm chú vào dòng chữ cách điệu màu trắng-đỏ in trên lon bia, phần đuôi của chữ B vòng ra xa rồi móc ngược lại chính nó.

Mẹ có hối hận không? Cậu hỏi: Con biết mẹ không muốn làm tổn thương cảm xúc của con nhưng mẹ thành thật xem nào. Mẹ không nghĩ đáng ra mình đã có một cuộc sống tốt hơn nếu không sinh con à?

Lorraine quay lại nhìn cậu chăm chăm, mặt cô như đóng băng.

Trời ơi! Lorraine thốt lên: Sao con lại nghĩ thế? Có phải Marianne đang mang thai không?

Gì cơ ạ? Không!

Lorraine cười, ấn tay vào xương ức để giữ nhịp thở: Tốt, Chúa ơi!

Ý là, con nghĩ là không. Cậu nói thêm: Nó sẽ không liên quan đến con nếu có.

Mẹ cậu dừng lại, tay vẫn giữ trên ngực, rồi Lorraine nói hững hờ: Vâng, đó không phải là việc của tôi.

Mẹ bảo vậy là sao? Mẹ nghĩ con nói dối? Chẳng có gì đang xảy ra hết, tin con đi.

Lorraine yên lặng trong giây lát. Cậu uống chút bia và đặt cái lon xuống bàn. Thật bất ngờ khi mẹ cậu nghĩ rằng Connell và Marianne đang bên nhau, trong khi thực tế là họ thậm chí còn không chạm vào nhau đã vài năm rồi, ngoại trừ tối này và chuyện kết thúc bằng việc cậu nằm khóc một mình trong phòng.

Hóa ra cuối tuần nào con cũng về nhà chỉ là để gặp người mẹ yêu dấu của mình, phải không? Lorraine giễu.

Cậu nhún vai: Nếu mẹ không muốn con về nhà, con sẽ không về nữa.

Ôi, thôi nào!

Lorraine đứng dậy đặt ấm đun nước. Cậu ngăn người nhìn mẹ bỏ túi trà vào chiếc cốc yêu thích, rồi cậu lại dụi mắt. Connell cảm thấy như thể cậu đã hủy hoại cuộc sống của tất cả những người yêu

thương mình.



Hồi tháng Tư, Connell gửi một truyện ngắn, tác phẩm duy nhất mà cậu đã thực sự hoàn thành, đến Sadie Darcy-O'Shea. Cô email lại trong vòng một giờ:

Connell, tác phẩm thật khó tin! Hãy để chúng tôi xuất bản nó! xxx

Khi đọc tin nhắn đó, khắp cơ thể cậu rợn rã bởi mạch đập, dồn dập như một cỗ máy. Connell phải nằm xuống và nhìn chăm chăm lên trần nhà trắng tinh. Sadie là biên tập viên của *Tạp chí Văn học Sinh viên*. Cuối cùng, cậu cũng ngồi dậy và trả lời:

Tôi rất vui vì cậu thích nó nhưng tôi không nghĩ rằng nó đủ tốt để được xuất bản, dù sao cũng cảm ơn nhé.

Ngay lập tức Sadie đáp:

Đi mà? xxx

Toàn bộ cơ thể Connell rung lên như một cái băng chuyền. Chưa từng có ai thực sự đọc những sáng tác của cậu. Đó là một trải nghiệm mới mẻ, lạ lẫm. Cậu đi vòng quanh phòng, xoa bóp cổ, rồi gõ lại:

Được rồi, thế này nhé, cậu có thể xuất bản nó dưới một bút danh. Nhưng cậu cũng phải hứa sẽ không nói với ai về tác giả, ngay cả với biên tập viên của tạp chí. Đồng ý chứ?

Sadie viết:

Haha, thật bí ẩn, tôi thích nó lắm đấy! Cảm ơn bạn yêu, miệng tớ sẽ kín như bưng xxx

Và thế là truyện ngắn của cậu xuất hiện, không chỉnh sửa, số tháng Năm của tạp chí. Connell tìm thấy một ấn bản trong *Tòa nhà Nghệ thuật* vào buổi sáng hôm đó, tên truyện nằm ngay trang nhất, với bút danh Conor McCready. Cái tên ấy nghe còn chẳng giống tên thật, cậu nghĩ. Bên trong *Tòa nhà Nghệ thuật*, xung quanh cậu, mọi người đang ứa vào để đến với các lớp buổi sáng, tay cầm cà phê và nói chuyện rôm rả. Ở trang đầu tiên, Connell nhận thấy hai lỗi. Cậu phải đóng tờ tạp chí trong vài giây rồi hít thở sâu. Sinh viên và giảng viên tiếp tục bước qua, không ai chú ý đến sự hỗn loạn bên trong Connell. Cậu mở lại tạp chí và tiếp tục đọc. Một lỗi nữa. Connell ước có cái lỗ để chui xuống. Thế là xong, kết thúc trải nghiệm xuất bản. Bởi vì không ai biết Connell là tác giả nên cậu không nhận được phản hồi từ bất cứ độc giả nào, không bao giờ được nghe nhận xét, đâu khen hay chê. Connell bắt đầu tin rằng nó chỉ được xuất bản vì Sadie đã thiếu bài viết cho số đó. Nói chung, việc in sáng tác đã khiến cậu thấy khó chịu hơn là vui. Tuy vậy, Connell vẫn giữ bản tạp chí, một để ở Dublin và một cất dưới tấm nệm của cậu ở nhà.



Sao Marianne về nhà sớm thế? Lorraine hỏi.

Con không biết!

Có phải đó là lý do khiến con buồn chán không?

Ý mẹ là sao? Cậu hỏi lại: Cuộc sống của con cứ phải loay quanh cô ấy, mẹ nghĩ thế à?

Lorraine đưa tay lên như muốn nói rằng cô không biết, rồi ngồi xuống chờ ấm nước sôi. Cậu chợt thấy ngại ngùng vì phản ứng thái quá của mình. Bất kể chuyện giữa Connell và Marianne ra sao, nó chẳng bao giờ kết thúc tốt đẹp. Nó chỉ gây ra sự nhàm lẫn và đau khổ. Cậu đã cố gắng rất nhiều nhưng vẫn không thể giúp Marianne. Có thứ gì đó thật đáng sợ ở cô, một sự trống rỗng khổng lồ chính nơi cô hiện diện. Cảm giác giống như khi ta đứng chờ thang máy nhưng khi cánh cửa mở ra, nó hoàn toàn trống rỗng và tối tăm, kéo dài đến vô tận. Marianne thiếu đi bản năng nguyên thủy để tự vệ hoặc tự sinh tồn yếu tố cơ bản của con người. Ta nghiêng người chờ đợi sự phản kháng, để rồi mọi thứ lại cứ thế rơi xuống trước ta. Nhưng cậu dám nằm xuống và chết vì cô bất cứ lúc nào, đó là điều duy nhất khiến Connell thấy có giá trị ở bản thân.

Những gì xảy ra tối nay là không thể tránh khỏi. Cậu biết chuyện sẽ nghe ra sao từ góc độ Yvonne, Niall, hoặc bất kỳ người nghe tường tượng nào khác: Marianne là một cô nàng thích khổ dâm và Connell chỉ đơn giản là một chàng trai tử tế đến nỗi không dám làm đau người khác. Rốt cuộc, nó đúng theo nghĩa đen. Marianne yêu cầu Connell đánh mình và khi cậu tỏ ra không muốn, cô bèn ngừng chuyện quan hệ tình dục. Vậy tại sao, mặc dù chuyện đã thực sự diễn ra như thế, cách kể này lại có vẻ thật sai lạc. Thứ gì đã thiếu đi, phần nào ẩn khuất có thể giải thích lý do hai người buồn bã? Nó hẳn có liên quan đến quá khứ, cậu biết điều đó. Ngay từ khi còn đi học, Connell đã hiểu được sức mạnh của mình trước Marianne. Cách cô phản ứng với ánh nhìn hoặc cái chạm tay từ cậu. Khuôn mặt cô đổi sắc, cô lặng yên như thể đang chờ một mệnh lệnh

nào đó. Cậu thậm chí còn không cần phải gắng sức, điều đó khiến cô dễ bị tổn thương quá đỗi. Connell chưa bao giờ chấp nhận được ý tưởng đánh mất sự nắm giữ này trước cô, giống như nắm giữ chìa khóa mở ra một thứ tài sản vô thực, để sử dụng trong tương lai. Thực tế là Connell đã nuôi dưỡng nó và cậu biết điều đó.

Giờ thì còn lại gì cho họ? Mỗi quan hệ lưng chừng dường như đã tan vỡ. Quá nhiều chuyện đã xảy ra. Không lẽ họ đã kết thúc và chẳng còn là gì của nhau? Điều đó nghĩa là sao, cậu không là gì với cô? Connell có thể lảng tránh Marianne nhưng cậu vẫn muốn gặp lại cô, ngay cả khi họ chỉ liếc nhìn nhau bên ngoài giảng đường, ánh mắt không chứa đựng điều gì. Cậu sẽ không bao giờ muốn thế. Connell từng thật lòng muốn chết nhưng cậu chưa bao giờ thật lòng muốn Marianne quên mình đi. Đó là phần duy nhất của bản thân mà cậu bảo vệ, phần tồn tại trong cô.

Bình nước sôi. Lorraine gạt chỗ cặp tóc vào lòng bàn tay rồi bỏ chúng vào túi. Sau đó cô đứng dậy, đổ đầy cốc trà, thêm sữa, cất hộp sữa vào tủ lạnh. Connell nhìn mẹ.

Được rồi! Lorraine nói: Đã đến giờ đi ngủ!

Vâng! Mẹ ngủ ngon!

Connell nghe tiếng Lorraine chạm vào tay nắm nhưng không mở cửa ra. Cậu quay đầu thấy mẹ vẫn đứng đó, nhìn cậu.

Nhân tiện, mẹ không hối tiếc về chuyện này. Chuyện có con ấy. Đó là quyết định đúng đắn nhất mà mẹ từng đưa ra trong đời. Mẹ yêu con nhiều hơn bất cứ điều gì và mẹ rất tự hào rằng con là con trai mẹ. Mẹ mong con biết thế.

Connell đáp lại cái nhìn của Lorraine. Cậu hắng giọng: Con cũng

yêu mẹ!

Chúc ngủ ngon!

Lorraine đóng cửa lại sau lưng. Cậu lắng nghe tiếng bước chân xa dần lên cầu thang. Sau vài phút trôi qua, Connell đứng dậy, đổ bia thừa xuống bồn rửa và vứt lon vào thùng tái chế.

Chiếc điện thoại trên mặt bàn của cậu bất chợt có cuộc gọi đến. Nó đang ở chế độ rung và tiếng rì rì phát ra với màn hình sáng lên. Connell bắt lấy nó trước khi cái điện thoại rơi ra khỏi mép bàn, đó là Marianne. Cậu ngáp ngừng nhìn vào màn hình. Cuối cùng Connell trượt nút trả lời.

Chào! Cậu bắt máy.

Connell có thể nghe thấy tiếng thở gấp của cô từ đầu dây bên kia. Cậu bèn hỏi cô có ổn không.

Tớ thực sự xin lỗi! Marianne nói: Tớ cảm thấy mình như một đứa ngốc!

Giọng cô ghen ghét vang lên giống như người bị cảm lạnh, hoặc đang mắc nghẹn gì đó trong miệng. Connell nuốt khan và bước tới cửa sổ nhà bếp.

Về chuyện khi nãy? Cậu hỏi dò: Tớ cũng đã nghĩ về nó...

Không, không phải! Tớ thật ngu ngốc! Tớ vừa vấp ngã và bị thương nhẹ! Tớ xin lỗi vì làm phiền cậu vào giờ này! Vết thương không có vấn đề! Tớ chỉ không biết phải làm gì!

Connell đặt tay lên bồn rửa, nói: Cậu đang ở đâu?

Tớ đang ở nhà. Vết thương không nghiêm trọng đâu, nó chỉ đau, thế thôi. Tớ cũng không hiểu sao lại gọi điện cho cậu. Xin lỗi!

Tớ tới chỗ cậu nhé?

Marianne dừng lại. Rồi bằng giọng thút thít, cô trả lời: Ừ, làm ơn!

Tớ đang trên đường đây! Connell nói: Tớ đang ra xe rồi, đợi nhé?

Kẹp chiếc điện thoại vào giữa tai và vai, Connell lấy chiếc giày trái ra khỏi gầm bàn và đi vào chân.

Cậu thật tốt với tớ. Tiếng Marianne thầm thì bên tai Connell.

Gặp cậu sau vài phút. Tớ đang đi đây. Được chứ? Đợi xiu nhé!

Cậu ra chỗ đậu xe và nổ máy. Chiếc radio bật lên và Connell lập tức tắt nó đi. Hơi thở của cậu hơi loạn nhịp. Chỉ sau một lon bia, cậu thấy lâng lâng. Không đủ tỉnh táo, hay là quá tỉnh táo? Cơ thể khẽ run. Không gian trong xe quá đổi im lìm nhưng Connell cũng không chịu được tiếng đài phát thanh. Tay cậu vuốt mồ hôi trên vô lăng. Rẽ trái vào ngõ nhà Marianne, cậu có thể thấy ánh sáng trong cửa sổ phòng ngủ của cô. Connell tiến vào sân đỗ trống trải. Khi cậu bước xuống và đóng cửa xe, âm thanh vang xa là vọng lại từ mặt tiền phủ đá của ngôi nhà.

Connell bấm chuông và gần như ngay lập tức, cánh cửa mở ra. Marianne đứng đó, tay phải trên nắm cửa, tay trái ôm chiếc khăn giấy nhàu nát trên mặt. Hai mắt cô sưng húp như cô đang khóc. Connell nhận thấy áo phông, váy và cổ tay trái của Marianne bị dính máu. Tầm nhìn của cậu rung lên và mờ đi, giống như ai đó đã nắm lấy cả thế giới và lắc nó thật mạnh.

Chuyện gì đã xảy ra? Connell hỏi.

Tiếng bước chân xuống cầu thang chột vang lên phía sau. Hình ảnh vẫn mờ ảo như thể đang ngấm nhìn vũ trụ qua kính viễn vọng, Connell thấy anh trai của Marianne xuất hiện.

Tại sao cậu lại chảy nhiều máu thế? Connell lại nói.

Tớ nghĩ mũi tớ gãy rồi! Marianne đáp.

Ai đó? Alan nói sau lưng cô: Ai đang ở cửa?

Cậu có cần đến bệnh viện không? Connell nói.

Marianne lắc đầu, cô đã thử tra trên mạng, vết thương kiểu này không cần phải chăm sóc y tế. Cô có thể ghé thăm bác sĩ vào ngày mai nếu vẫn còn đau. Connell gật đầu.

Có phải anh ta làm vậy với cậu? Connell hỏi.

Cô gật đầu. Ánh mắt thoáng sợ hãi.

Lên xe đi! Connell bảo.

Marianne nhìn cậu, không cử động. Khuôn mặt của cô vẫn còn phủ trong khăn giấy. Cậu lắc chùm chìa khóa.

Đi! Connell nói.

Marianne bỏ nắm cửa và mở lòng bàn tay ra. Cậu đặt chùm chìa khóa vào đó. Vẫn nhìn theo Connell, Marianne bước ra ngoài.

Mày định đi đâu? Alan lên tiếng.

Connell đứng ngay giữa cửa trước. Một màn sương mỏng lửng lơ ngang qua sân đỗ xe khi Marianne bước ra.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế? Alan nói.

Khi Marianne an toàn trong xe, Connell đóng cửa lại, không gian chỉ còn Alan và cậu.

Cậu đang làm gì thế hả? Alan nói.

Tâm nhìn của Connell càng trở nên mờ đi, cậu thậm chí còn không đoán được xem Alan đang tức giận hay sợ hãi.

Tôi cần nói chuyện với anh. Connell cất giọng.

Connell thấy mọi thứ mờ mịt đến nỗi cậu phải giữ một cánh tay trên cánh cửa để đứng thẳng.

Tôi chẳng làm gì sai cả! Alan nói.

Connell đi về phía phía trước, Alan lùi dần lại cho đến khi lưng ép vào lan can. Giờ anh ta có vẻ nhỏ thó và sợ hãi.

Anh ta ngoái đầu gọi mẹ, cần cổ căng ra nhưng không ai xuất hiện. Mặt Connell ướt đầm mồ hôi. Dáng hình Alan lò mò như những điểm ảnh vỡ.

Nếu anh còn động vào Marianne lần nữa, tôi sẽ giết anh! Cậu nói: Hiểu chứ? Chỉ cần anh nói năng hàm hồ với cô ấy một lần nữa, tôi sẽ quay lại đây và giết chết anh, thật đấy.

Mặc dù lúc này Connell không thể nhìn hay nghe rõ ràng nhưng cậu có thể thấy rằng Alan đang bật khóc.

Anh có hiểu tôi nói gì không? Connell gằn: Trả lời có hay không?

Alan đáp: Có.

Connell quay người bước ra khỏi cửa trước và đóng cánh cửa lại đằng sau lưng.

Trong xe, Marianne im lặng chờ đợi, một tay vẫn bưng mặt, tay còn lại buông hồ trong lòng. Connell ngồi vào ghế lái và lau miệng bằng tay áo. Họ cứ thế đắm chìm trong không khí yên tĩnh của chiếc xe. Connell nhìn Marianne. Cô hơi gập người xuống đùi, như thể

đang phải chịu đau đớn.

Tớ xin lỗi vì đã làm phiền cậu... Cô nói: Tớ xin lỗi! Tớ đã không biết phải làm gì...

Đừng nói lời nói xin lỗi! Thật tốt khi cậu gọi tớ. Hiểu chứ? Hãy nhìn tớ một chút. Sẽ không có ai dám làm tổn thương cậu như vậy nữa!

Marianne nhìn Connell qua tấm khăn giấy trắng và cậu lại cảm thấy sức mạnh từ sự cởi mở trong mắt cô chạy dọc qua toàn thân mình.

Mọi thứ sẽ ổn thôi! Connell an ủi: Tin tớ đi! Tớ yêu cậu, tớ sẽ không để bất cứ chuyện gì như thế xảy ra với cậu thêm nữa.

Trong giây lát, Marianne chìm đắm vào ánh mắt của Connell và rồi cô đóng đôi mi lại. Cô ngồi ngả lưng trên ghế, tựa đầu vào đằng sau, tay vẫn nắm chặt cái khăn giấy trên mặt. Cậu ngỡ cô thấy cực kỳ mệt mỏi, hoặc là nhẹ nhõm.

Cảm ơn cậu! Cô nói.

Connell khởi động xe, lái ra đường chính. Tâm nhìn của cậu đã ổn định, các vật thể lại quay về hình dạng cố định trước mắt cậu một lần nữa, cậu thở đều. Trên cao, những hàng cây lặng lẽ rung rinh tán lá.

Bảy tháng sau (tháng Hai năm 2015)

Trong bếp, Marianne rót nước nóng vào tách cà phê. Bầu trời bên ngoài cửa sổ xanh và xấp mây, trong khi đợi cà phê tan, cô bước tới, dán trán lên mặt kính. Dần dần, hơi thở của Marianne che khuất trường đại học khỏi tầm nhìn. Cây cối trở nên mềm mại, tòa thư viện cũ như phủ một đám mây nặng trĩu. Sinh viên băng qua quảng trường trong áo khoác mùa đông, khoanh tay, mở thành những vệt màu rồi biến mất hoàn toàn. Marianne không còn được yêu mến nhưng cũng không còn bị bàn tán sau lưng nữa. Mọi người đã quên cô. Bây giờ cô là một người bình thường. Mỗi lần cô đi ngang qua mọi người, không còn ai nhìn ngó nữa. Cô thoải mái bơi trong hồ bơi của trường, ăn trong phòng ăn với mái tóc ướt, đi dạo quanh sân bóng vào buổi tối. Dublin thật đẹp vào mùa mưa, những tảng đá xám chuyển sang màu đen sẫm, mưa dạt trên cỏ, mưa gõ nhịp mái tôn, những chiếc áo gió bóng lấp lánh dưới ánh đèn đường. Màn mưa bạc như làm dịu đi sự hối hả trên đường phố.

Marianne lau cửa sổ bằng tay áo và cầm cốc cà phê đặt trên bàn bếp. Cô đã làm việc từ mười giờ sáng đến hai giờ chiều hôm nay và có một cuộc hội thảo về nước Pháp đương đại. Tại nơi làm việc, cô trả lời email, giải thích với mọi người tại sao sếp lại không thể có mặt trong cuộc họp. Marianne cũng không hiểu ông ta bận rộn gì đến vậy. Ông ta không chịu gặp những người muốn gặp mình và

Marianne đồ rằng ông sắp quá mức bận rộn hoặc chỉ đơn giản là muốn giữ sự nhàn rỗi mãi mãi. Khi xuất hiện ở văn phòng, ông ta thường châm một điếu thuốc lá đầy phô phang, như để kiểm tra Marianne. Nhưng mục đích của bài kiểm tra ấy là gì? Cô ngồi im lặng bên bàn làm việc, giữ hơi thở đều. Ông sắp thích ba hoa về việc mình thông minh thế nào. Ngồi nghe những thứ ấy quả chán ghê gớm nhưng cũng không đến nỗi vất vả. Cuối tuần, ông ta đưa cho Marianne một phong bì đựng đầy tiền mặt. Joanna đã kinh ngạc khi nghe chuyện đó: Tại sao ông ta lại trả tiền mặt cho cậu? Cô ấy hỏi: Ông ta buôn lậu thuốc hay sao?

Marianne nghĩ sắp mình là người kinh doanh bất động sản.

Ồ! Joanna nói. Nghề đó còn tệ hơn nhiều!

Marianne rót cà phê vào hai cái cốc. Cô thêm một phần tư thìa đường, một chút sữa vào cái cốc đầu tiên. Cái còn lại thì để nguyên, đen đặc, không đường. Cô đặt chúng lên khay như thường lệ, đi ra hành lang và dùng góc khay để gõ lên cửa. Không có tiếng trả lời. Marianne đặt cái khay lên hông, giữ nó bằng tay trái và mở cánh cửa với tay phải. Căn phòng có mùi nặng nề, giống như mùi mồ hôi và rượu nồng nặc, tấm rèm màu vàng treo trên cửa sổ vẫn đóng kín. Cô dọn gọn đồ đạc sao cho có đủ khoảng trống để đặt cái khay xuống, rồi ngồi lên ghế xoay và uống cà phê. Nó có vị hơi chua, không giống như không khí xung quanh cô. Marianne thích khoảng thời gian này trong ngày, trước khi công việc thực sự bắt đầu. Uống sạch chỗ cà phê trong cốc, cô đưa tay ra và nâng một góc tấm rèm cửa. Ánh sáng trắng của ngày chột ủa vào.

Lúc này, từ trên giường, Connell nói: Tớ tỉnh rồi.

Cậu cảm thấy thế nào?

Cũng ổn.

Marianne mang cho Connell tách cà phê đen không đường. Cậu lẩn qua lẩn lại trên giường và nhìn cô bằng đôi mắt suy tư. Cô ngồi xuống bên chiếc nệm.

Xin lỗi về đêm qua. Connell mở chuyện.

Sadie có tình cảm với cậu đấy.

Cậu nghĩ thế à?

Connell kê chiếc gối vào sau đầu và nhận lấy cốc cà phê từ tay Marianne. Uống một ngụm lớn, cậu nhìn Marianne với đôi mắt ngái ngủ vẫn nửa nhắm nửa mở.

Cô ấy không phải gu của tớ. Connell nói.

Tớ chưa bao giờ hiểu gu của cậu.

Connell lắc đầu, uống thêm cà phê.

Có, cậu biết mà! Connell nói: Cậu thích bí ẩn hóa mọi người nhưng thực ra tớ chẳng bí ẩn gì cho cam.

Cô nghĩ về điều này trong khi cậu uống sạch chỗ cà phê.

Tớ đoán mọi người đều bí ẩn theo cách nào đó. Ý tớ là, mình không bao giờ có thể thực sự hiểu người khác, kiểu vậy.

Ừ. Cậu thực sự nghĩ thế hả?

Ai cũng nói vậy!

Thế, tớ còn chưa biết gì về cậu? Connell hỏi.

Marianne cười, ngáp, rồi nhún vai.

Mọi người biết nhiều hơn họ nghĩ! Connell thêm vào.

Tớ đi tắm trước được không, hay cậu muốn tắm trước?

Không, cậu tắm trước đi! Tớ mượn máy tính của cậu để kiểm tra email và mấy thứ linh tinh nhé?

Ừ, cứ dùng đi! Marianne đáp.

Phòng tắm được bài trí đơn giản với ánh đèn màu xanh. Cô mở vòi hoa sen và chỉnh độ nóng, đợi nước ấm lên. Marianne nhanh chóng đánh răng, nhổ chũ bọt trắng thẳng xuống chốt thoát nước và tháo cái dây tóc sau cổ. Marianne cởi áo ra và treo nó ở phía sau cánh cửa phòng tắm.

Trở lại vào tháng Mười Một, khi biên tập viên mới của *Tạp chí Sinh viên* nghỉ việc, Connell đã được nhờ thế chỗ cho đến khi họ tìm được ai đó. Sau nhiều tháng không có ứng cử viên mới, đến giờ này Connell vẫn đang tự mình biên tập tờ tạp chí. Đêm qua là bữa tiệc gây quỹ mới, Sadie Darcy O'Shea đã mang đến một vại rượu vodka hồng sáng với những miếng trái cây nhỏ trong đó. Sadie thường thích xuất hiện tại các sự kiện thế này, siết chặt cánh tay Connell và thảo luận riêng với cậu về *sự nghiệp*. Connell đã uống nhiều đến nỗi ngã xuống và không đứng dậy nổi. Marianne cảm thấy có một phần lỗi của Sadie, mặc dù, không thể phủ nhận rằng Connell mới là người tự uống. Rồi Marianne đưa cậu về nhà, giúp cậu nằm lên giường. Connell hỏi xin một ly nước và cuối cùng cậu đã làm đổ khắp người và đổ lên cả cái chăn trước khi bất tỉnh.

Mùa hè năm ngoái, cô đã đọc một trong những truyện ngắn của Connell. Nó mang lại cho cô cảm giác kỳ lạ khi tưởng tượng cảnh cậu ngồi đó với những trang giấy in chỉ chút chữ, cô gấp tạm ở góc

trái vì không có ghim cài. Marianne cũng thấy rất gần gũi với Connell khi đọc sáng tác của cậu, như thể cô đang chứng kiến những suy nghĩ riêng tư nhất của cậu, trong khi cậu quay lưng lại với cô, tập trung vào thế giới phức tạp của riêng mình, thứ mà cô không bao giờ có thể là một phần của nó. Tất nhiên, Sadie cũng không bao giờ có thể là một phần của thế giới đó, không thực sự nhưng ít nhất cô ấy cũng là một người viết, với thế giới tưởng tượng kỳ bí của riêng mình. Cuộc sống mà Marianne có chỉ xảy ra nhạt nhẽo trong thế giới thực, với những con người thực. Cô nghĩ về lời Connell nói: *Mọi người biết nhiều hơn họ nghĩ*. Nhưng vẫn có thứ gì đó về cậu mà cô chưa biết, có lẽ là phần nội tâm riêng tư đến nỗi không thể chứa thêm người khác.

Marianne từng tự hỏi liệu cậu có thực sự yêu cô hay không. Khi ở trên giường cậu hay nói một cách âu yếm: Cậu sẽ làm những gì tớ muốn, phải không?

Connell biết cách cho Marianne những gì cô muốn, để cô tự do được cởi mở, yếu đuối, bất lực, thậm chí là khóc. Cậu hiểu rằng không cần phải làm cô đau mà cậu có thể để cô phục tùng một cách tự nguyện, không bạo lực. Tất cả dường như xảy ra ở tầng sâu nhất trong tính cách của Marianne. Nhưng với Connell thì sao? Đó chỉ là một trò chơi, hay một ân huệ mà cậu thực hiện cho cô? Cậu có cảm giác được điều mà cô thấy? Mỗi ngày, trong những sinh hoạt đời thường, Connell lúc nào cũng thể hiện sự kiên nhẫn và quan tâm đến cảm xúc của Marianne. Cậu chăm sóc cô khi ốm, đọc bản thảo bài luận tốt nghiệp cô viết, ngồi đó lắng nghe cô nói về những ý tưởng bất chợt, lắng nghe cách cô tự tranh cãi với chính mình và

thay đổi suy nghĩ. Nhưng Connell có yêu Marianne hay không? Thỉnh thoảng cô muốn hỏi: *Nếu phải mất đi tớ, thì cậu có nhớ tớ không?* Marianne đã từng hỏi Connell điều đó ở dãy nhà hoang sau trường cấp ba, hồi họ vẫn chỉ là những đứa trẻ. Cậu đáp là có, nhưng ngày ấy, cô là điều duy nhất trong cuộc đời cậu, là điều duy nhất mà cậu sở hữu cho riêng mình nhưng giờ đây, chuyện không còn như vậy nữa.

Đầu tháng Mười Hai, bạn bè đã bắt đầu hỏi về kế hoạch cho Giáng sinh. Marianne vẫn chưa gặp lại gia đình kể từ mùa hè. Mẹ cô chưa bao giờ cố gắng liên lạc. Alan đã gửi tin nhắn nói những điều kiểu như: *Mẹ không muốn nói chuyện với mày, mày là nỗi ô nhục của bà.* Marianne không buồn trả lời. Cô đã ngàn vạn lần nghĩ đến những tình huống có thể xảy ra khi mẹ liên lạc với mình, những lời buộc tội sẽ được đưa ra, những sự thật mà bà ấy day nghiến. Nhưng họ chỉ im lặng. Sinh nhật của Marianne đến và đi, không một lời chúc từ gia đình. Rồi tháng Mười Hai đến, cô dự định ở lại trường học một mình cho qua Giáng sinh và hoàn thành một số phần trong luận án về các tổ chức giáo dục Ailen sau khi giành được độc lập. Connell muốn Marianne quay lại Carricklea cùng cậu.

Lorraine rất thích có cậu cùng tham gia. Connell nói: Tớ sẽ gọi cho mẹ, cậu nên nói chuyện với bà ấy.

Cuối cùng, Lorraine đã tự liên lạc với Marianne và đích thân mời cô tới đón Giáng sinh. Marianne tin rằng Lorraine biết điều gì là đúng nên đã chấp nhận.

Trên đường về nhà từ Dublin, trong xe, Marianne và Connell nói chuyện đùa giỡn không ngừng, họ nhại những giọng hài hước để

làm nhau cười. Giờ nghĩ lại, Marianne không nhớ họ có thấy lo lắng chút nào hay không. Khi về tới khu Fox, trời đã tối, những ô cửa sổ ven đường sáng rực rỡ. Connell lấy đồ đặc trong cặp ra. Tại phòng khách, Marianne ngồi cạnh lò sưởi trong khi Lorraine pha trà. Cây thông được đặt giữa tivi và đi-văng, nhấp nháy sáng theo quy luật. Connell mang tách trà tới và đặt nó lên tay ghế của Marianne. Trước khi ngồi xuống, cậu dừng lại để chỉnh dây kim tuyến trang trí. Nó trông đẹp hơn sau khi được cậu sửa sang. Khuôn mặt và bàn tay Marianne nóng bừng. Lorraine bước vào và cho Connell biết những người họ hàng nào đã đến thăm, cũng như những người ngày mai mới xuất hiện. Marianne cảm thấy thoải mái đến nỗi cô gần như nhắm mắt lại và ngủ quên.

Ngôi nhà ở Foxfield thật bận rộn vào dịp Giáng sinh. Mọi người tụ tập đến khuya rồi mới rời đi, vung vẩy những hộp bánh quy hoặc rượu whisky. Đám trẻ mới chỉ cao quá gối chạy đi chạy lại, la hét nghịch ngợm. Ai đó đã mang máy Play Station đến và Connell thức đến tận hai giờ sáng để chơi FIFA với anh em họ, có thể họ trông xanh xao dưới ánh sáng màn hình, khuôn mặt Connell chăm chú đến nỗi có gì đó thật nghiêm cẩn. Marianne và Lorraine chủ yếu ở trong bếp, rửa bát đĩa bẩn trong bồn, mở sô cô la, đun nước. Có lần họ nghe thấy một giọng nói vang lên từ phòng khách: Connell có bạn gái rồi hả?

Và một giọng khác trả lời: Ừ, con bé đang trong bếp.

Lorraine và Marianne trao đổi một cái nhìn ngập ngừng. Họ nghe thấy tiếng bước chân vội vàng, rồi một cậu thiếu niên mặc áo thi đấu của đội United Jersey xuất hiện ở ngưỡng cửa. Khi nhìn thấy

Marianne đang đứng bên bồn rửa, cậu bé lập tức trở nên ngại ngùng, cúi đầu nhìn chằm chằm xuống chân.

Xin chào! Marianne lên tiếng. Cậu nhóc gật đầu mà không ngẩng lên, rồi quay trở lại phòng khách. Lorraine thấy chuyện đó rất hài hước.

Vào đêm giao thừa, họ bắt gặp mẹ của Marianne trong siêu thị. Bà mặc một bộ đồ tối màu với áo lụa vàng. Bà ấy luôn trông rất *lịch lãm*. Lorraine nói xin chào một cách lịch sự và Denise cứ thế đi qua, không nói không rằng, mắt nhìn về phía trước. Không ai hiểu tại sao bà lại có vẻ giận dữ như vậy. Ra khỏi siêu thị, Lorraine quay người lại từ ghế hành khách để siết chặt tay Marianne. Connell khởi động xe. Mọi người trong thị trấn nghĩ gì về bà ấy? Marianne hỏi.

Ai, mẹ cháu á? Lorraine hỏi lại.

Ý cháu là, mọi người thấy bà ấy thế nào?

Với vẻ mặt thông cảm, Lorraine nói nhẹ nhàng: Cô nghĩ mọi người thấy bà ấy hơi kỳ lạ một chút.

Đó là lần đầu tiên Marianne nghe được điều đó, hay thậm chí nghĩ về nó. Connell đã không tham gia vào cuộc trò chuyện. Tối hôm ấy, cậu muốn tới quán Kelleher để đón năm mới. Connell bảo hầu hết bạn cũ của họ sẽ đến. Marianne nghĩ cô nên ở nhà, cậu nghĩ về điều này một lúc trước khi nói: Không, cậu nên cùng ra ngoài chơi.

Cô nằm úp mặt xuống giường trong khi Connell thử hết chiếc áo này sang chiếc áo khác.

Thật khó để không nghe lời cậu! Cô nói.

Connell nhìn thẳng vào mắt cô qua tấm gương: Ủ, phải đấy!

Đêm đó, quán Kelleher chật cứng và nóng. Connell đứng, bạn bè học chung đều xuất hiện. Họ liên tục vẫy tay chào hỏi người quen từ xa. Karen bắt gặp họ tại quán bar và quàng tay quanh Marianne, cô nghĩ thấy mùi nước hoa nhạt nhưng rất dễ chịu.

Thật vui được gặp lại cậu! Marianne nói.

Hãy đến đây và nhảy với bọn tớ. Karen rủ. Connell giúp mang đồ uống xuống các bậc thang để đến sàn nhảy, nơi Rachel và Eric đang đứng, có cả Lisa, Jack, Ciara Heffeman, những người học khóa sau. Eric đưa họ một cái nịt tất hình nơ, chẳng rõ tại sao. Có lẽ cậu ta đã quá say. Không gian quá ồn ào để nói chuyện. Connell cầm đồ uống cho Marianne trong khi cô cởi áo khoác và cất nó dưới bàn. Không ai thực sự nhảy, mọi người chỉ đứng xung quanh hét vào tai nhau. Thi thoảng, Karen thực hiện động tác giơ nắm đấm lên không một cách dễ thương. Những người khác cũng đến tham gia cùng họ, cả những người mà Marianne chưa từng gặp trước đây, tất cả ôm lấy nhau và la hét đủ thứ.

Vào nửa đêm, khi tất cả cùng chúc mừng năm mới, Connell đã ôm Marianne vào lòng và hôn cô. Cô có thể cảm thấy, rõ ràng như sờ vào được, rằng những người khác đang dõi theo họ. Có lẽ họ chưa bao giờ tin vào chuyện này cho đến tận lúc đó, hoặc là họ chỉ tò mò về một điều gì đó đã từng là tai tiếng. Có lẽ, họ muốn quan sát cách hai người bên nhau, hai con người dường như không thể thực sự rời xa nhau trong suốt những năm qua. Nếu là Marianne thì chắc cô cũng sẽ tò mò. Khi họ tách ra, Connell nhìn vào mắt cô và nói: Anh yêu em!

Cô cười rạng rỡ và mặt đỏ bừng. Marianne thuộc về Connell, cậu đã chọn cứu rồi cô, cô đã được cứu rồi. Connell không phải là kiểu người thích phô diễn sự riêng tư ở những nơi công cộng, thành ra Marianne có chút băn khoăn có phải cậu cố tình làm thế để cô vui hay không. Thật kỳ lạ khi được cảm thấy bản thân hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của người khác, kỳ lạ nhưng đúng đắn. *Không ai có thể hoàn toàn độc lập, vậy tại sao không từ bỏ nỗ lực đó, cô nghĩ, đi theo hướng khác, phụ thuộc mọi thứ vào một người và cho phép họ phụ thuộc vào bạn, tại sao không?* Marianne biết Connell yêu cô và cô không còn băn khoăn về điều đó nữa.



Lúc này, cô bước ra khỏi vòi hoa sen và quấn mình trong chiếc khăn tắm màu xanh. Mặt gương phủ đầy hơi nước. Cô mở cửa và từ trên giường, Connell quay đầu nhìn. Xin chào! Marianne nói. Không khí thoáng đãng trong phòng tạo cảm giác mát mẻ trên da. Connell ngồi đó với máy tính trên đùi. Cô đi đến ngăn kéo tủ, lấy đồ lót sạch và bắt đầu mặc quần áo. Cậu vẫn nhìn theo cô. Marianne treo chiếc khăn lên cánh cửa tủ và đưa tay qua ống tay áo.

Có chuyện gì à? Marianne hỏi.

Tớ vừa nhận được email này!

Ừ? Từ ai thế?

Cậu thờ dãn nhìn chiếc laptop rồi quay lại nhìn cô. Đôi mắt Connell đỏ hoe và buồn ngủ. Cô cài nút áo. Cậu ngồi với đầu gối phủ dưới chăn, màn hình máy tính hắt ánh sáng mờ lên gương mặt.

Connell, thư từ ai? Marianne hỏi lại.

Từ một trường đại học ở New York. Có vẻ như họ đề nghị trao cho tớ một suất học bổng Thạc sĩ. Cậu biết đấy, chương trình viết văn.

Cô đứng đó, tóc vẫn còn ướt, thấm từ từ qua lớp vải áo.

Cậu chưa bao giờ kể với tớ chuyện cậu đăng ký đi học. Marianne nói.

Connell chỉ nhìn Marianne.

Ý tớ là, xin chúc mừng! Cô nói: Tớ không ngạc nhiên khi họ chọn cậu, tớ chỉ ngạc nhiên vì cậu đã không đề cập đến chuyện này.

Cậu gật đầu, khuôn mặt không biểu cảm, nhìn chiếc laptop: Tớ cũng không biết. Tớ nên nói với cậu, nhưng tớ đã nghĩ chuyện còn xa lắm.

Đó không phải là lý do để giữ kín chuyện này.

Có quan trọng gì đâu. Cậu nói thêm: Tớ chưa quyết định có đi hay không. Tớ thậm chí còn chẳng biết tại sao lại đăng ký.

Marianne nhắc chiếc khăn ra khỏi cửa tủ quần áo và dùng nó để lau tóc một cách chậm chạp. Cô ngồi xuống ghế.

Sadie có biết cậu nộp đơn đi học không? Marianne hỏi.

Gì cơ? Tại sao cậu lại hỏi vậy?

Cô ấy biết hay không?

Ừ, có. Connell đáp: Mặc dù vậy, tớ không hiểu sự liên quan gì ở đây.

Tại sao cậu nói với cô ấy mà không phải tớ.

Connell thở dài, dụi mắt, rồi nhún vai.

Tớ không biết. Connell nói: Cô ấy là người gợi ý tớ chuyện nộp đơn. Thực tình, tớ nghĩ ý nghĩ đó quá hoang đường, nên mới không nói với cậu.

Cậu phải lòng cô ấy rồi à?

Connell nhìn chăm chăm vào Marianne từ phía bên kia căn phòng, không di chuyển hay rời ánh mắt dù chỉ một giây. Thật khó để biết khuôn mặt cậu đang biểu lộ cảm xúc gì. Cuối cùng, Marianne quay mặt đi và gấp chiếc khăn lại.

Cậu hỏi đùa à? Connell lên tiếng.

Tại sao cậu không trả lời câu hỏi của tớ.

Cậu đang hiểu lầm rất nhiều thứ ở đây, Marianne ạ. Tớ thậm chí còn chẳng thích Sadie với tư cách bạn bè được ấy chứ. Thật lòng mà nói, tớ còn thấy khó chịu với cô ấy. Tớ không biết phải nói điều này với cậu bao nhiêu lần nữa. Tớ xin lỗi khi giữ kín chuyện đăng ký học Thạc sĩ nhưng sao cậu có thể từ đó mà nhảy đến kết luận rằng tớ đã yêu người khác?

Marianne tiếp tục lau tóc với khăn tắm.

Tớ không biết. Cuối cùng Marianne cũng lên tiếng: Đôi khi tớ cảm giác như cậu muốn ở bên những người hiểu cậu.

Ừ, tất nhiên, người hiểu tớ là cậu. Nếu tớ phải lập danh sách những người không hiểu tớ. Sadie sẽ ở ngay đầu.

Marianne lại im lặng. Connell tắt laptop đi.

Tớ xin lỗi vì đã không nói với cậu, được chứ? Connell bảo: Đôi khi, tớ cảm thấy ngại khi nói với cậu những thứ như vậy bởi vì nó có vẻ ngu ngốc. Thật đấy, tớ quan tâm đến cậu rất nhiều! Tớ không

muốn cậu nghỉ... Tớ cũng không biết nữa... Rằng tớ ảo tưởng.

Marianne vuốt tóc qua chiếc khăn, cảm nhận bề mặt thô, lạo xạo của từng sợi.

Cậu nên đi. Marianne nói: Ý tớ là đến New York. Cậu nên nhận học bổng, cậu nên đi.

Connell lặng im. Marianne ngược lên. Bức tường phía sau cậu có màu vàng như một phiến bơ.

Không!

Tớ chắc chắn cậu sẽ nhận được đủ trợ cấp.

Tại sao cậu lại nói những lời này? Tớ tưởng cậu muốn tớ ở lại.

Tớ có thể ở lại và cậu có thể đi. Marianne đáp: Chỉ một năm thôi mà. Tớ nghĩ cậu nên đi học.

Cậu phát ra tiếng thở gấp, bối rối, gần giống như một tiếng cười. Connell xoa cổ. Marianne đặt chiếc khăn xuống và bắt đầu chải thẳng tóc.

Điều đó thật nực cười! Connell nói: Tớ sẽ không đi New York mà không có cậu! Tớ thậm chí còn chẳng ở đây ngày hôm nay nếu cậu không ở bên.

Thật vậy, cô nghĩ, cậu sẽ không ở đây. Connell sẽ ở một nơi nào đó hoàn toàn khác, sống một kiểu cuộc đời khác. Cậu sẽ quen biết với phụ nữ khác và quan niệm về tình yêu thay đổi. Còn Marianne, cô cũng sẽ hoàn toàn trở nên xa lạ. Liệu cô có hạnh phúc được chẳng? Và nó có thể là kiểu hạnh phúc nào? Trong suốt những năm qua, họ giống như hai loài thực vật nhỏ mọc trên cùng một mảnh đất, bên cạnh nhau, tranh đấu với xung quanh để có không gian

phát triển, trải qua những vị trí đầy chên vênh. Nhưng cuối cùng, Marianne vẫn đã làm được một số điều cho Connell, cô đã tạo ra một cuộc sống mới và thấy hạnh diện về điều đó.

Tớ sẽ nhớ cậu rất nhiều! Connell nói: Tớ ồm vì nhớ cậu mất!

Có thể là lúc đầu... Nhưng rồi mọi thứ sẽ trở nên tốt hơn.

Giờ đây, họ ngồi bên nhau trong im lặng, Marianne bần thần chải tóc, cảm nhận các nút rối và từ từ, kiên nhẫn gỡ thẳng chúng. Chẳng còn lý do gì để cô vội vã nữa.

Cậu biết là tớ yêu cậu... Connell nói: Tớ không bao giờ cảm thấy như vậy đối với người khác.

Cô gật đầu, được rồi. Cậu đang nói thật.

Thành thật mà nói, tớ không biết phải làm gì. Chỉ cần nói rằng cậu muốn, tớ sẽ ở lại.

Marianne nhắm mắt lại. Có lẽ Connell sẽ không về lại đây, cô nghĩ. Hoặc cậu sẽ, khác nhau lắm. Những gì họ có lúc này thì không thể trở lại. Nhưng đối với Marianne, nỗi đau của sự cô đơn chẳng là gì so với nỗi đau mà cô từng cảm thấy, nỗi đau của sự không xứng đáng. Connell đã mang lòng tốt đến cho cô như một món quà và giờ nó thuộc về cô. Và giờ cuộc sống mở ra thật nhiều ngã rẽ trước mắt cậu. Họ đã trao nhau nhiều điều tốt đẹp. Thực sự tốt đẹp, cô nghĩ. *Ta hóa ra lại có thể thay đổi nhau.*

Cậu nên đi! Marianne nói một lần cuối: Tớ sẽ luôn ở đây! Cậu biết đấy!

Table of Contents

Start

Tháng Một năm 2011

Ba tuần sau (tháng Hai năm 2011)

Một tháng sau (tháng Ba năm 2011)

Sáu tuần sau (tháng Tư năm 2011)

Hai ngày sau (tháng Tư năm 2011)

Bốn tháng sau (tháng Tám năm 2011)

Ba tháng sau (tháng Mười Một năm 2011)

Ba tháng sau (tháng Hai năm 2012)

Hai tháng sau (tháng Tư năm 2012)

Ba tháng sau (tháng Bảy năm 2012)

Sáu tuần sau (tháng Chín năm 2012)

Bốn tháng sau (tháng Một năm 2013)

Sáu tháng sau (tháng Bảy năm 2013)

Năm tháng sau (tháng Mười Hai năm 2013)

Ba tháng sau (tháng Ba năm 2014)

Bốn tháng sau (tháng Bảy năm 2014)

Năm phút sau (tháng Bảy năm 2014)

Bảy tháng sau (tháng Hai năm 2015)